

Kim ki
tecriti görmezden
geliyorsa,
ülke
gerçeklerinden
kaçıyordur!

Kim ki
F tiplerindeki
katliama karşı
çıkıyorsa
onun başka bir
katliama karşı
çıkması
sanimiyetsizdir!

Kim ki
savaşa, yoksul-
luğa, ABD'ye
karşı çıkarken
tecrite hayır
demiyorsa
onun mücadelesi
sonuçsuzdur!

TECRİT

ÖLDÜRÜYOR

Orhan OĞUR
F tiplerine
karşı direnişte
105. şehit

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 51
9 Mart 2003
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**ABD'ye
bağımlılığın sonucu:**

SAVAŞ YOKSULLUK TECRİT

ABD
Irak'ta
AKP
tecritte
ÖLDÜRÜYOR!

ABD'ye ve
işbirlikçilerine
karşı direnişi
büyüterek
sürdürelim!

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Tezkere
reddedildi;
işbirlikçilik
sürüyor!**

◆ Üsler kapatılsın!
◆ Amerikan askerleri
topraklarımızdan çıkarılsın!

- ◆ Kuzey Irak'taki ordu güçleri geri çekilsin!
- ◆ Amerika ile tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ◆ IMF programı ve anlaşmaları iptal edilsin!

Ekmek ve onur ve adalet... hiçbirinden vazgeçemeyiz!

"Ya ekmek, ya onur" diyor aşağılık Amerikancılar... Böyle bir ikileme mahkum değiliz. Amerikancılar "uyanık"! Ulusal onurumuzu ayaklar altında çiğneden de onlar, ekmeğimizi gasbedenler de.

Ölümü gösterip sıtmaya razı edecekler akılları bağlı. Çünkü biri olmadan diğeri olmaz. Çünkü melanet onlarca türde olsa da melanetin kaynağı tek.

Ne ekmek için kavgadan, ne onur savaşından, ne adalet mücadelesinden vazgeçmiyoruz. **Vazgeçemeyiz de.** Çünkü bunların hepsi birbirine bağlı. Çünkü biri olmadan diğeri olmaz. Çünkü melanet onlarca türde olsa da melanetin kaynağı tek.

Elbette yurdumuz için, bağımsızlığımız, özgürlüğümüz, geleceğimiz için aç da kalırız. Ama IMF paketlerine evet diyerek kabullenilecek açık, bir direniş açlığı değil, teslimiyet açlığıdır.

Açlık mı, katmerlisine dayanırız. Bakın F tiplerine.

Zulmün, açlığın, işsizliğin, savaş çılgınlıklarının ortasında bir güneş gibi işyan DİRENİŞ'e bakın.

Bakın da açlığı görün.

Ülkemiz hapishanelerinde tutsak edilenler tüm dünya halklarına emperyalizme, faşizme, açlığa ve zulme boyun eğmemeyi, teslim olmamayı öğretiyorlar.

Sonuncumuza kadar direneceğiz diye yola çıkanlar, yürümeye devam ediyor o gün bu gündür. Rüşvetlere, tehditlere, şundan vazgeç, şunu kabul et, dayatmalarına meydan okuyarak direniyorlar.

Ülkemiz topraklarında binlerce Amerikan askeri var bugün. Bir halkın katledilmesi için tarihin en kanlı, en onursuz pazarlıklarından biri yapılıyor. ABD teslim olmayan tüm dünya halklarına meydan okuyor. Dünya halkları emperyalizme teslim olmuyor.

Ekmek için, adalet için, onur ve özgürlük için meydanlara çıkıyor. Halklar, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını yükseltecek. Bedeli neyse ödenecek.

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
30 Kasım
1996

Yer:
İstanbul
Galatasaray
Lisesi Önü

Unuttunuz mu onları? Belki! Ama onlar unutmadı hala mezarsız ölümlerini... Onların acısı hala taze, **çünkü hala bir mezarları yok yakınlarının...**

Bu ülkede, hangi parti, hangi iktidar ne yapacak sorusunun cevabı için öyle çok fazla göstergeye bakmanıza gerek yok.

Bu tabloya bakın mesela...

Kayıplar dosyasını açmayan hiç bir parti, hiç bir iktidar, demokratik değildir, demokrasiyi getiremez... İki kere ikinin dört ettiği kadar kesin bir gerçek bu... Sadece kayıplar mı? İnfazlar, işkenceler, F tipleri... Bunlardan daha net başka bir ölçü olamaz! Bunların hesabını sormayan hiç bir meclis, hiç bir hükümet, bizim değildir!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademi Yazıhanası - Odemwadistr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana İhtisat Caddesi 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Çökten Apt. No:102 Tel: Faks: 0 322 351 10 25

Adana - DAKK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay

Tel-faks: 0 312 417 39 11

Adana - Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanallı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel: Faks: 0 326 223 87 18

Bursa - Başak Caddesi Güneş Hanı

Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 03 97

Gaziantep - Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şişli

Hopa - Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA Tel-Faks: 0466 351 42 08

İzmir - 3. Beyler Caddesi 850. Sokak Yaparıcı İş Hanı

No: 31/501 Kızılay Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli - Ömerpaşa Mah. Akça Cami Caddesi No: 30 Kat: 2

Tel-faks: 0262 325 58 06

Maliye - Dabaklı Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15

Tel-faks: 0 422 325 24 61

Menteşe - Kiremitçihane Mah. 4406 sk. Müzeyyen

Boro İşhanı No: 9 Kat: 1 Daire 13

Samsun - Talimhane Caddesi Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42

Tel-faks: 0 362 435 25 10

Tatvan - Kemerkaya Mah. Kunduracılar Caddesi Döndüğü sokak Postahane

İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak - Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

3...	Sadece "Savaşa Karşı" Mı İktidara Karşı Mücadele Mi
5...	'Devlet Adamları' (İşbirlikçiler) İşbaşında
8...	Ve Genelkurmay Konuştu: Tezkere İle Aynı Görüşteyiz!
9...	AKP İktidarı SAVAŞ, YOKSULLUK ve TECRİT'le Öldürüyor
12...	Ankara'da Yüzbin Yurtsever
13...	Irak Halkı Yalnız Değildir
14...	Genelev de Hazır, AKP Sevinebilir
15...	21 Mart'ta Genel Grev!
16...	Liseli Üniversiteli Gençlik Boykottaydı
18...	TECRİT ÖLDÜRÜYOR
20...	Hücreler Bizi Yıkamayacak! HÜCRELERİ YIKACAĞIZ!
21...	'O Gaz' Derimi Yaktı, Eritti
24...	"Canlı Kalkan" Olmak Ya Da Olmamak
26...	Marks ve Marksizm Yaşıyor!
29...	Gazi'yi Unutmak, adaletten Vazgeçmektir
30...	Tarihi Örgütlü Halklar Yazar
32...	İsrail'e BM Kararları, Silah Denetimi Hükümsüz
33...	İŞBİRLİKÇİLİK DEVAM EDİYOR! Yüklenmeye Devam Etmeliyiz!
36...	Sakalından Utan!
37...	AKP'nin YEK Oyununda Patronlara Yer Aranıyor
38...	Darbe Yiğen İşbirliğinin Ruh Hali!
39...	AKP ve Yoksulluk
42...	Biraz Ciddiyet ve Sorumluluk Lütfen
44...	Solun Beyni: Protestomu Yaptım, İşim Bitti!
45...	Basından: CNN'in Sansür Yöntemi
46...	İşte Susurluk Devleti'nin Adaleti!
47...	Daha Akıt Ki Kanımızı Tez Boğulasın
48...	İngiltere'de Halk Meclisleri
49...	Armutlu Halkı Yıkım Tehlikesine Karşı Birleşiyor
50...	Kahramanlar Ölmez

Sadece "Savaşa Karşı" Mı? İktidara Karşı Mücadele Mi?

ABD'ye destek tezkeresi, meclisten geçemedi. Aynı gün, Ankara'da yaklaşık yüzbin kişi ABD'nin saldırganlığını ve AKP'nin işbirlikçiliğini protesto etti. Ne var ki, **işbirlikçilik devam ediyor**. Amerikan konvoyları Anadolu yollarını çığırıyor. Oligarşi, aynı günlerde, bir yandan yeni bir soygun paketi açıklıyor, diğer yanda Kuzey Irak'taki işgalini pekiştiren yeni girişimlerde bulunuyor. Pe ki öyleyse, TBMM'de ABD'ye destek tezkeresinin geçmemesinin fiiliyatta hiç kıymeti yok mu? Türkiye nasıl bir ülke? Kim, nasıl yönetiyor? Bazen öyle dönemler yaşanır ki, ayların, hatta yılların anlatamayacağı gerçeklerin anlatılması ve anlaşılması, haftalara, günlere sığar. Bir devrim dönemi yaşamıyoruz hiç kuşkusuz. Ama Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını görmek için şu yaşanan bir kaç gün yeter.

Bu ülkede iki şey göstermelidir. Biri Türkiye'nin **bağımsızlığı**, diğeri Türkiye'nin **demokrasiyle** yönetildiği. Demokrasicilik oyununda parlamenter manevralar hep vardır. Bazen "AB'ye Uyum Yasaları"yla demokrasi şovu yapılır, bazen "içişlerimize karışamazlar" hezeyanları arasında "bağımsız ülke" rolü oynanır. Ama oyun uzun sürmez. Tezkerenin kabul edilmemesinin ardından yaşanan tüm ekonomik, siyasi, askeri gelişmeler, bağımlılığın kanıtları olarak geçtiler tarihe. IMF dayatmaları kabul edildi, Amerika'nın topraklarımızdaki askeri hareketi sürüyor. Genelkurmay açıklamasıyla gerçek iktidarın kim olduğu bir kez daha hatırlatıldı... Ne bağımsızlık kaldı, ne meclis iradesi...

Tezkerenin kabul edilmemesi, hangi çelişkiler rol oynamış olursa olsun, ülkemizdeki **Amerikancılar** için bir yenilgidir. Ama bu yenilgiyi kabul edeceklerini düşünmesin kimse. Adeta anlık bir karardan yola çıkıp **"Bu meclis bizim meclisimiz"** diyenler düşüncesizce hareket ediyorlar. Dünyü ve yarını yok sayıyorlar. Ama gerçekler böyle aldanmacalara izin vermez. Bu rejimi ayakta tutan, yürütmesi, yasaması, ordusu, polisi, "bizim" değildir; onlar emperyalizm adına çalıştılar bugüne kadar, bundan sonra da olacağı gibi. **Amerikancılar**, bu **yenilgiyi kendileri için "zafere" çevirmek** için hemen harekete geçmişlerdir. AKP'den generallere, burjuva medyadaki sözcülerine kadar koro halinde konuşuyorlar şimdi; ABD'ye bağımlı olmadan yaşayamayacağımız düşüncesini kabul ettirmek istiyorlar. Halktaki bağımsızlık düşüncesini öldürmek istiyorlar. Kendi içinde AKP'lilerin kişiliklerini öldürmek istiyorlar. Ülkedeki anti-Amerikan düşünceleri öldürmek istiyorlar. Kuzey Irak'tan "hayır" diyenler sorumludur diye şovenizmi hortlatmak istiyorlar.

Eylemlerimiz sürüyor. Tüm şehirlerimizde hemen her gün irili ufaklı eylemler yapılıyor. Bütün bu yaşananlardan sonra, bu eylemlerde **neyi istediğimiz, neyi hedeflediğimiz** üzerinde bir kez daha düşünmeliyiz. **"Savaşa hayır"** demenin yetmeyeceği, hiç bir sonuç yaratmayacağı bir noktadayız. İşbirlikçi iktidarların nasıl ülkemizi Amerikan üssü yaptığı, nasıl IMF'nin dediklerinin dışında tek bir adım bile atamadıkları tartışmasız haledir. Ne meydanlarda "savaşa hayır" sloganları, ne de "meclis iradesi" bu durumu değiştiremez. Böyle bir durumda mücadele **iktidara** yönelmek durumundadır. **Vuracağımız hedef, mevcut iktidar olmalı, mücadelemizle ulaşacağımız hedef ise, halkın iktidarı olmalı.** Yaptığımız

ve yapacağımız tüm eylemlere böyle bir bakış açısını hakim kılabilirdiğimiz ölçüde, hiç bir şey boşa gitmeyecek, anlık sonuçların ötesinde, ülkemizin ve halkımızın kaderini değiştirecek bir sonuç ortaya çıkarılabilecektir.

Savaşa karşı mücadele, iktidar mücadelesidir. Bu sadece “savaşa karşı” mücadelede değil, her alandaki, her konudaki mücadelede böyledir. Sadece “meclisi etkilemek” hedefiyle sınırlı mücadeleler önerenler, sömürüye, IMF’ye karşı mücadeleyi yükseltmek yerine “borçların ertelenmesi, vergi yükünün paylaşılması” gibi önerileri çözüm(!) diye ortaya atanlar, mevcut durumu sürdürmüş olmaksızın başka bir şey yapmış olmazlar. Bunlar, halkın, devrimcilerin sorunu değildir, bırakın iktidar düşünsün bunları.

Herhangi bir mücadele içinde, çok çeşitli görüş ve amaçlara sahip kesimler yer alabilir. Bu doğaldır. Bir kesim, ABD’nin Irak’a saldırısına karşı çıkarken, iktidara temelde karşı çıkmayabilir. Bu onlarla ittifak yapılmamasını getirmez. Ancak devrimci, bu ittifak içinde, iktidarı hedeflemeyen bir anti-Amerikancılığın sonuçsuz kalacağını göstermeye, tüm kesimleri devrimci bir zemine çekmeye çalışandır. Bu “savaşa karşı” bir mücadele olabilir, bu “çevre sorunu” olabilir, devrimci, bütün bunları iktidar doğrultusunda hareket ettirebildiği, buna kanallı edebildiği ölçüde, bu mücadeleler gerçekten halkın işine yarar. Devrimcilerin görevi, düzenin parlamentosuna övgü yağdırmak, iktidarın IMF’ye borcunu ödemeye çalışmak olamaz. Büyük ve esnek politika adına, barışçılık, icazetçilik, diyalogculuk, abartılar, hiç bir sonuç yaratmaz. Tersine, halkın muhalefetine egemen güçler cephesinden kullanılmasına zemin hazırlar. Mücadelenin iktidar perspektifinden uzak olduğu noktada, halkın “muhalefeti” de, oligarşi içi veya emperyalistler arası çelişkilere endekslenecek, bunlar tarafından kullanılacaktır.

Emperyalizme göbeğinden bağımlı bir ülkede bağımsızlık ve demokrasi, düzen partilerinden beklenebilecek bir şey değildir.

Halkın direnişi yaygınlaştırmaktan, mücadeleyi iktidara yöneltmekten başka çaresi yoktur. Devrimciler, örgütlenmede ve mücadelede bu çareyi ete kemiğe büründüren olmak durumundadırlar.

Çok çeşitli çelişkiler nedeniyle, ABD’ye desteğe “hayır” çıkması veya geçmişte çokça propagandası yapıldığı gibi “ABD Başkanı’nın masasına yumruk vurma”lar, bağımsızlık gerçeğini değiştirmez; “ABD’ye rağmen” görünümünde Kıbrıs’ı işgal etmenin bağımsızlığı getirmede olduğu gibi, Kuzey Irak’ı işgal etmek de Türkiye’nin bağımsız, kendi iradesi olan bir devlet olduğunu göstermez. Düzen partilerinin, Genelkurmay’ın tüm bağımsızlık, ulusallık sözleri sahtedir. **Bağımsızlık mücadelesi** emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesidir ve düzen partilerinin işi değildir. **Bağımsızlık mücadelesi, devrimci** bir mücadeledir. Aynı şekilde, demokrasi mücadelesi de devrimci bir mücadeledir. Gerek ABD saldırısının başlaması, gerekse de son IMF programının sonuçlarının pratikte yaşanmaya başlanmasıyla halkın tepkileri çok çeşitli boyutlarda gelişebilir. Ama devrimciler, bu mücadeleye iktidara karşı bir yön veremezlerse, bu tepkiler de parlar ve söner.

Halkın direnişi yaygınlaştırmaktan, mücadeleyi iktidara yöneltmekten başka çaresi yoktur. Devrimciler, örgütlenmede ve mücadelede bu çareyi ete kemiğe büründüren olmak durumundadırlar. Şu veya bu düzen gücüyle paralellik kurarak “mücadele” etme devrine bir nokta daha konulmuştur. Bu ülkede, TÜSIAD’la yanyana demokrasi mücadelesi, Genelkurmay’la birlikte “şeriat” karşı laiklik mücadelesi, AKP’yle birlikte faşizme karşı haklar ve özgürlükler mücadelesi, Genelkurmay’la birlikte “ulusalcılık” mücadelesi veremeye kalkanlar oldu. İşte AKP yönetimi ve Genelkurmay ve TÜSIAD açıkladı; işbirlikçilikte, ve bu işbirlikçiliğin gerektirdiği baskı politikalarını uygulamakta hiç bir farkları yoktur. Şimdi kime dayanılacak? Kimden ne istenecek?

Soruların cevabı bellidir: “Savaşa karşı” mücadelenin iktidar mücadelesi olarak görülmesi gerektiğini, bizzat iktidar güçleri anlatıyor. Anlamayanlar, bu mücadeleden kaçanlardır. ABD saldırısının işbirlikçilerle, F tiplerinin emperyalizmle bağımlı kavramayanlar, hem emperyalizmi, hem oligarşiyi karşılarına almaya cüret edemeyenler, elbette yan yollara sapıyorlar. O “yan yollar” her halükarda düzene çıkan yollardır. Savaşa karşıysak, düzenin söylemindeki bağımsızlık ve demokrasiden değil, gerçek bağımsızlık ve demokrasiden yanaysak, dosdoğru işbirlikçi iktidarın üzerine giden yoldan yürümek zorundayız. Bu yol, elbette karşı-devrimin baskısıyla, zulmüyle daha çok karşılaşacağımız bir yoldur, ama bağımsızlık ve demokrasinin, ekmeğin, hak ve özgürlüklerin de tek yoludur.

‘Devlet Adamları’ (işbirlikçiler) İşbaşında

- ◆ Tezkerinin reddinden sonra AKP hükümeti uşaklığını kanıtlama telaşında.
- ◆ AKP hükümeti “devlet adamlığında” tam uyuma koşuyor.
- ◆ Tezkereli, tezkeresiz Amerikan uşaklığı ve katliam ortaklığı kesintisiz sürüyor.
- ◆ Askeri, siyasi, ekonomik varlığıyla ABD’yi ülkemizden defetmek için mücadeleyi yükseltelim!

ABD’ye topraklarımızı tümüyle açacak olan hükümet tezkeresi, 264 “evet” 250 “red” ve 19 “çekimser” oyla gerekli çoğunluğun sağlanamaması nedeniyle TBMM’den geçemedi.

Bu sonuç, Amerikancı cephede büyük bir moral bozukluğu yaratırken, yeni arayışlar, ikinci tezkere hazırlıkları da çok geçmeden başlatıldı. Bu hazırlıklara paralel olarak Amerikancı medya, AKP’nin “en Amerikancıları” ile tam bir uyum içinde kampanya başlatmış durumda.

Peki TBMM neden reddetti tezkereyi ve bu sonuç ne anlama geliyor? TBMM bağımsızlık tavrı mı aldı, “sevilmeyi” hak mı etti, halkı temsil etmeye mi başladı bu kararlar birlikte?..

Tezkerinin Reddinin Nedenleri

Tezkerenin reddedilmesinde onlarca etken rol oynamıştır. Ama bu etkenler arasında (varsa tek tek birkaç milletvekili istisna olsa bile) “red” verenlerin yurtseverliği, bağımsızlıktan yana olmaları yoktur. Aynı meclis 6 şubat ihanetine imza atmış, ve “üslerin modernizasyonu” gerekçesiyle verilen bu izin sonrası, modernizasyonla ilgisi alakası olmayan askeri hazırlık ve sevkıyatlarla ülkemiz bugünden Amerikan üssü haline gelmiştir. Ve red kararına rağmen değişen bir şey yoktur. Iskenderun limanının durumu yoruma gerek bırakmıyor. “Milletin iradesi” denilen TBMM bir karar almıştır, kararın gereği tüm yankilerin topraklarımızdan çıkarılması olmalıdır. Ama bırakın çıkarmayı **hazırlıklar tüm hız sürüyor.**

Mardin’de sınıra yakın köylerde, köylülerden kiralanan topraklar, Mardin valisi ile ABD’liler arasındaki özel ve gizli toplantılar, Iskenderun’dan Kızıltepe’ye hareket eden yüzlerce araçlık konvoylar, tezkerenin reddi nedeniyle Mersin açıklarında bek-

leyen Cec Meridian adlı geminin “tahliyesi acil” uydurmacası gerekçe gösterilerek verilen özel izinle limana yanaşması, ABD’nin kiraladığı tren katarları... hepsi ihanetin ve tezkerinin reddinin gerçekte pratik olarak hiçbir şeyi değiştirmedığının göstergeleridir.

Red sonucunun ortaya çıkmasında;

AKP içindeki çelişki ve çatışmalar, Amerika ile çelişkiler, ABD ile yapılan pazarlıklarda ortaya çıkan kimi sorunlar, tarikatların oylamadan bir gün önce si gazete/tv ilanlarına kadar yansıyan tavrı, AKP tabanının büyük oranda saldırıya karşı oluşu ve milletvekilleri üzerindeki baskıları ve meydanlar... halkın muhalefeti.

Tüm bu etkenler birbirini etkileyerek, geliştirerek bu sonucu yaratmıştır. Sonuç hem **ABD’ye hem de işbirlikçisine vurulan bir tokattır.** Halkın neredeyse tamamının saldırıya karşı oluşu, anti Amerikancı havanın bugüne kadar hiç olmadığı kadar büyümesi önemli etkindir. Bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin kazanımı da esas olarak bu noktadadır. Ancak eylemlerle bu sonucu yarattık demek, şu an için abartılı bir değerlendirmedir. Sonuç ne abartılmalı, ne de yok sayılmalıdır. Abartılı değerlendirmeler, redçi milletvekillerine, TBMM başkanına olmadık misyonlar yüklemeler, Türkiye gerçeğinin, düzen partileri gerçeğinin, ABD ile ilişkilerin tahlil edilememesinden kaynaklıdır. Nitekim, Barış Girişimi’nin gönderdiği çiçekli “teşekkür sepeti” Ankara’ya ulaşmadan TBMM başkanı Arınç’ın çark etmesi örnektir. Arınç’ın çark etmesi için Genelkurmay başkanının konuşması yetmiştir. (Ne de olsa o bir “asker oğlu”dur, ordu ne derse o olur!)

Reddin Sonuçları; AKP Ne Yapacak?

Irak’a saldırı noktasındaki işbirliği bir biçimiyle

sürecektir. Yeniden tezkere hazırlanması, olağanüstü bir gelişme olmadığı taktirde güçlü bir olasılıktır. Açıklamalar, hazırlıklar bu yöndedir.

Başbakan Gül'ün, *"ABD ile karşılıklı olarak son durumu değerlendirdiklerini, yeni tezkere hazırlığı dahil, herşeyin konuşulduğunu"* söylemesi, AKP başkan yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat'ın *"şartlar oluştuğu taktirde hükümet ikinci tezkereyi meclise getirir ve geçer"* açıklaması, Arıncı'nın *"tezkere yeniden gelir ve geçerse meclisin saygınlığı azalmaz"* beyanatı, Tayyip Erdoğan'ın *"duygusal olmayın, devlet adamı olun"* telkinleri (devlet adamlığının ABD uşaklığı olduğu da dile getirilmiş olunuyor. AKP tam anlamıyla "devlet adamı" olma yolunda koşuyor.), genelkurmay başkanının gayet açık olarak *"tezkerenin altında imzamız vardır"* yönündeki açıklaması hep bu yöndeki hazırlık, ısıtma süreçlerinin parçasıdır.

Kaldı ki, hazırlık ve sevkiyatlar, tezkere reddinin gereklerinin yapılmadığının, sürecin yeniden ısıtılmasına bırakıldığının sonucudur.

İşbirliğinin alenileşmesi, yani yeniden bir tezkere için şimdi sorun **zamanlamadır**. Zamanı, tezkerenin geçmesini garantileyecek ikna süreçlerinin tamamlanması, kamuoyunun siyasi-ekonomik tehdit ve rüşvetlerle hazırlanması, ABD ile pazarlıklarda

geride kalan "pürüzlerin" giderilmesi belirleyecek.

ABD öte yandan her ihtimale karşı, üsleri ve hava sahasının kullanılmasını garantilemek için harekete geçti. ABD'nin Ankara büyükelçisi Pearson, Gül ile görüşmesinde, *"karadan kullanım yolu kapalırsa, hiç olmazsa bazı üslerin (İncirlik, Diyarbakır, Batman, Malatya üsleri) ve havasahasının kullanılmasına izin verin"* talebini ilettili.

"Meclis İradesi" Pazarlık Masasında

AKP iktidarı tezkerenin reddedilmesini, ABD ile yaptığı pazarlıkta elini güçlendiren bir sonuç olarak kullanmaya çalışıyor/çalışacaktır. Gül'ün tezkerenin reddinden sonra ABD dışişleri bakanı Powell ile görüşmesinde *"sonuç neden böyle oldu"* sorusuna, **"tatmin edilmedik"** cevabı vermesi, ABD konsolosu Pearson'a söylediği *"elimizi güçlendirmediniz, Kuzey Irak konusunda teminat vermediniz...böyle oldu"* sözleri bu politikanın sonucudur. "Meclis iradesi" de pazarlık masasına sürülmüştür. AKP, memleketi satmaya çıktı, yetmedi, şimdi de kendi milletvekillerinin iradesini satmaya çıkıyor.

Olası bir başka sonuç ise, AKP'nin bu sonucu, yani yenilgiyi, yediği tokadı zafere dönüştürme girişimleri olacaktır. Nedir bu? Örneğin parti içindeki bir tasfiye/etkisizleştirme hareketi.

TBMM Kararının Hükmü Varsa, SUÇ İŞLENİYOR

TBMM'nin red kararına göre ülkemize ABD askerlerinin girmesi, TSK'nın sınır dışına gönderilmesi yasaktır, suçtur!

Meclis kararından önce, Iskenderun, Batman, İncirlik, Mardin... Amerikalılara satılan her karış toprak Amerikan askeri ve askeri araçlarla dolduruldu. Kuzey Irak'a sevkiyatlar tüm dünyanın gözleri önünde sürdürüldü.

Yine tezkere öncesi, TSK'nın

yurtdışına gönderilmesinde de aynı uygulamayla karşı karşıyayız. Ortada hiçbir yetki yokken 20-30 bin TSK askeri Kuzey Irak sınırlarına girdi.

Tezkere reddinden sonra; bir günlük "sessizliğin" ardından ABD askerlerinin üs ve limanlara gelişi, askeri malzeme yığınağı, Kuzey Irak'a sevkiyat sürdü.

Genelkurmayın *"ilk tezkere doğrultusunda yapılıyor"* açıklamaları komiktir.

Tüm bunlar hiçbir yasal dayanağı olmadan, TBMM kararı olmadan ve sonrasında o karara rağmen yapılanlardır. Yetki TBMM'de ise, TBMM'nin kararı ortada. Tezkere öncesi ve sonrası yankilere topraklarımızı kullanma iznini kim vermiş ve bunu

halen sürdürmektedir ve hangi hukuka dayanmaktadır?

Hukuksuzluğu tartışmasızdır. Hukuksuzluktan MGK ve AKP sorumludur. ABD ile şöyle anlaşıttık demelerinin hiçbir hükmü yoktur. TBMM yetkisi gaspedilerek verilen izin hükümsüzdür. Aynı mekanizma bugün de kararı pratiğe geçirmemektedir. Sanki böyle bir karar alınmamıştır!

Bu ülkede meclis kararının en küçük bir hükmü varsa; ülkemizde bir tek ABD askeri bulunmamalıdır, işgal gücü konumundadırlar. İzin verenler ise işgalcinin suç ortağı, işbirlikçi, vatan haini durumundadır. Aynı şekilde TSK da Kuzey Irak topraklarında aynı suç işlemektedir. Düzenin kendi yasalarına göre de **yargılanmalıdır**.

Ama yargılamayacaklardır. Vatan hainliği suçlarını yargılayacak tek yer halkın divanıdır!

Siyasette **yenilgiyi zafere dönüştürmek** yadırganacak bir durum değildir, ama bu, Amerikancılık yönündeyse o “zafere”, halk olarak ihanete atılan bir adım olarak bakmalıyız. AKP’nin bu vesileyle kendi içinde Amerikancılığa kimi aykırı unsurların tasfiyesi ya da etkisizleştirilmesi, yönetim ve bakanlık kademelerinden alınması vb sürpriz olmayacaktır. Ki, Elkatmış’ın arsızca çark edışı, kimi milletvekillerinin **“bu kez evet oyu veririz”** diye şimdiden açıklamaları, bu tasfiyeyi hissetmelerinin sonucudur. Bu sürecin tamamlanmasının anlamı ise, AKP’nin Amerikancılıkta (Tayyip’in diliyle ‘devlet adamlığına’) tam uyum sağlaması demektir. ABD ve IMF isteklerinde tabanın baskısı, parti içindeki dengeler nedeniyle atılmayan adımların daha pervasızca atılması demektir.

Yine bir başka sonuç; Tayyip Erdoğan’ın ABD nezdinde prestij kaybetmesidir. Tayyip kendi partisinde de yıpranmış bir liderdir artık.

Keza, Tayyip’in Amerikancılığı en somut haliyle **“hayır demek bana hayır demektir”** sözleriyle herkeşçe görülür hale gelmiştir.

Bu Hükümet Halkı Temsil Etmiyor

1990 körfez savaşı günlerinde bakın Tayyip Er-

doğan ne diyor;

“Körfez Savaşı, ABD’nin emperyalizmi ve siyonizmi dünyaya hâkim kılmak için yaptığı savaştır... Özal’ın milletin büyük çoğunluğunu karşısına alıp Anayasa ve kanunları sürekli çiğneyerek Türkiye’yi savaşa sokmak istemesi, vahimdir.”

Bugün, o güne göre çok daha “vahim” olan, AKP’nin halka rağmen, halkı aşağılayarak, halka rüşvet teklif ederek, kendi milletvekillerini tehdit ederek, ABD ile, işbirlikçi tekeller ve generallerle kolkola girerek topraklarımızı Amerikan üssü, ülkemizi katliam ortağı haline getirmesidir. Tayyip Erdoğan’ın her konuşması, **“ABD’ye destek olmazsak...”** diye başlamakta, **“komşunun evi yansada...”** saçmalığıyla sürmektedir.

“Milletin büyük çoğunluğu” değil, üç beş Amerikancı dışında tamamını karşısına alan bir iktidar halkı temsil edemez. AKP iktidarının kurulduğu ilk günde söylediğimiz, **“yeni bir Amerikancı iktidar kuruluşu”** sözlerimiz bugün harfiyen doğrulanmıştır.

Bu iktidara karşı mücadele Amerika’ya karşı mücadeledir.

Amerika’ya karşı mücadele; üsleriyle, ekonomik-siyasi-askeri anlaşmalarıyla ABD ülkemizden defol şırasıyla yürütülmelidir.

Kuzey Irak’ın çeşitli kentlerinde Türkiye aleyhindeki gösteriler sürüyor. Türkiye bayraklarının da yakıldığı gösterilerin siyasi, askeri olarak ne dediğini tartıştırmamak için, oligarşi ve onun medyası bayrak yakmaları kullanarak şovenist bir hava yaratmada kullanmaya çalışsa da, açık olan şu ki, Kürt halkı TSK’nın Kuzey Irak topraklarını işgal etmesine karşı çıkmaktadır.

Katliamcı, imhacı, inkarcı devlet geleneği, bunu sorgulayacağı yerde, Kürt düşmanlığını sınırlar ötesine taşımaya devam ediyor.

Yaşar Yakış’ın “patavatsızlığı” olarak yorumlanan “Kürtlere gözdağı vermek için gideceğiz” sözlerinin aslında Genelkurmay’a ait olduğu Hilmi Özkök’ün açıklaması ile ortaya çıktı. Kuzey Irak’taki Kürt liderlere seslenerek, **“Onlara meşru müdafaa hakkımızı hatırlatırım”** dedi.

Nereden alıyorsunuz bu hakkı?

Kürt Halkının Tepkisi Sürüyor: Türkiye İşgaline Hayır!

Kuzey Irak topraklarında yıllardır hangi “meşru müdafaa” hakkı ile binlerce asker bulunduruyorsunuz?

Senin, bayrak yakmaya, bir halkın kendi devletini kurmak istemesine karşı “meşru müdafaa” hakkın var da, işgale girişmeye hazırlandığınız topraklardaki Kürt halkının neden yurtlarını savunma hakkı yok? Neden bu haklarını dile getirdiklerinde “çizmeyi aşmış” oluyorlar?

Oligarşi, ABD’nin tüm dünyaya dayattığını, Kürtlere dayatmak istiyor. Güç benim, benim hukukum geçerli olacak diyor.

Kürt milliyetçiliği de Amerika’yı arkasına alınca, onun gücünü kullanıyor. Elbette her ikisinin de

zemini çürüktür, her ikisi de ABD’nin gözünün içine bakmaktadır. Ancak bu gerçek, oligarşinin Kürt topraklarını hiçbir hukuki, meşru zemini olmadığı halde işgal ettiği ve ABD ile anlaşma halinde işgali güçlendirmeye hazırlandığı gerçeğini değiştirmiyor. İşgale derhal son verilmeli, halkın kendi kaderine tayin hakkına yönelik tehditlere son verilmelidir.

Ve Genelkurmay Konuştu: Tezkere İle Aynı Görüşteyiz!

Ve Genelkurmay konuştu...

Ordu'ya "milli" payesi biçenlerin dünyası yıkıldı mı, bilemiyoruz ama, konuşmasıyla birlikte "piyasalar rahatladı... piyasalar Özkök'ün konuşmasını satın aldı..." Konuşan ordunun başı değil, piyasaların paşası gibiydi.

Neden İhtiyaç Duyuldu

Öncelikle neden böyle bir açıklama gereği duyuldu? Söylenildiği gibi, "niye susuyorsunuz, ordu ne düşünüyor, MGK niye karar almadı" sorularına cevap olsun diye mi? Elbette hayır. Tezkerinin reddinin ardından, kamuoyu oluşturma, reddicileri ikna sürecinde AKP'ye destek verme, itiraz edenlerin sesini kesme amaçlıdır bu açıklama. Yeni tezkereyle ya da hava sahasını, üsleri açarak Amerika'nın katliamına ortak olma kararının alınmasının önünü açmak içindir bu açıklama.

Amerikancılık İtirafı

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, gayet açık ve kaba pragmatist mantığını gizleme gereği dahi duymadığı açıklamasında, hükümetin tezkeresindeki görüşlerin aynen paylaştıklarını dile getirdi. Tezkerede, Amerikancılığın onlar olmadan olmayacağı bir kez daha kanıtlanmış oldu. Bir kez daha herkes, ordunun emperyalizm adına ülkemizi işgal etmiş işbirlikçi ordu olduğunu gördü.

Bütün Amerikancıların klasik bir demagojisine dönüşen "savaşa en çok karşı olan biziz" diyerek konuşmaya başlayan Hilmi Özkök'ün söylediklerine özet olarak bakalım önce:

"Hükümet tezkeresi konusunda askerde bir rahatsızlık yok."

"Seçeneğimiz kötü ile en kötü arasındadır. Kalmırsak yine zarar göreceğiz, fakat zararlarımızın telafisi ve savaş sonrası sözsahibi olmamız mümkün olmayacak."

"Savaşa katılmadan sadece Kuzey Irak'ta mültecilere yardımcı olacaktık."

"Kuzeyden cephe açılacağı için savaş kısa sürecek, acılar azalacak, beklenmedik gelişmeler olmayacak ve daha az insan ölecek. Bir tek kurşun at-

madan görevimizi tamamlayıp dönecektik. Beklenmeyen gelişmelere müdahale etmek zorunda kalırsak savaşın buna karşı çıkmayacaklardı."

"Ekonomik yardım, yapacağımız işbirliğinin değil, zararın bir kısmının telafisi içindir."

Çocuklara masallar misali kurşun atmadan savaş masalları anlattığı konuşmanın bütünü, AKP iktidarına çeşitli kesimlerle yöneltilen siyasi, ahlaki, işbirlikçiliğe yönelik eleştirilere cevap niteliğinde olması, AKP ne yapıyorsa, bizim onayımızla yapıyor demektir. Buna, ahlaksız para pazarlıkları da, 'daha az Amerikalı ölecek' uşaklığı da dahildir.

Pragmatizm öyle sırtıtmaktadır ki, çıkarlar için, "masaya oturmak" için, bu ülkenin ordusu, yankilerin topraklarımızı çiğnemesi için çırpınmaktadır. Tek istediği Kürt halkını katletmek, sindirmek konusunda ABD izin versin. Bu konuda da gerekli anlaşmaların yapıldığını açıkça dile getiriyor.

Dillerinden düşürmediği Atatürk'ün "kötünün iyisini seçme durumunda" bir reçetesi yok anlaşılan ki, "yurtta sulh cihanda sulh"u da, "bağımsızlık" da unutulmuş, bunların yerini kaba bir pragmatizm, Amerikancılık ve katliam ortaklığı almıştır.

Demokratlara Bakın!

MGK toplantısında niye "tavsiye" kararı alınmışlar; baskı olurmuş... Duyan, gören, bu ülkede demokrasinin olduğunu, en demokratların da generaller olduğunu düşünecek! Kimse Genelkurmay Başkanı değişiklikleri gibi saçmalıklara sığınmamalı. Bu açıklamanın kendisi bir baskıdır. Nitekim "anlayanlardan" Bülent Arıncı'nın, "gerekli mesajı" alması konuşmanın ilk "demokratik" etkilerindendir.

MGK'da karar almayarak, sorumluluktan kaçma planı yapmıştır ordu, ama bugün iş çıkmaza girmiş, ABD'ye verdikleri sözün altında kalarak devreye girmek zorunda kalmışlardır. Bunu yaparken de AKP'ye vuruş yapmayı ihmal etmemektedir.

Genelkurmay'ın açıklamasıyla birlikte **Amerikancılar rahat bir nefes almıştır**. "Ordu yanımızda" düşüncesi ete kemiğe bürünmüştür. Şimdi bu açıklamanın yarattığı havanın da etkisiyle Amerikancıların yoğun bir kampanyaya başlama sürecidir. ABD saldırganlığına karşı olanların görevi de şimdi iktidarı, ordusu, medyasıyla bu cepheye karşı mücadeleyi yükseltmektir.

AKP İktidarı SAVAŞ, YOKSULLUK ve TECRİT'le Öldürüyor

*"Onurunuzla yaşamak istiyorsanız
aç kalın,
aç kalmak istemiyorsanız,
Amerikan uşağı olun!"*

AKP iktidarı ve medyadaki tüm Amerikancılar, bize bunu söylüyorlar.

Bu bir demagojidir.

Amerikancılıklarını ve soygunculuklarını gizlemek için başvuruyorlar bu demagojiye.

Bize ne açlığı, ne onursuzluğu dayatamazlar.

Zaten hazırlanmış ve her halükarda yürürlüğe konulacak bir IMF paketi, "tezkerenin onaylanmamasının faturası" olarak açıklandı.

"Ya onur, ya ekmek" diye bir ikilemin içine sokmaya çalışıyorlar bizi. Hayır! Ne onurumuzdan, ne ekmeğimizden vazgeçmeyiz. Onurumuzu ayaklar altında çiğneyenler de, ekmeğimizi çalanlar da aynıdır. Ekmeğimize kan doğrayanlar da aynıdır.

Amerikancılık, açlık ve zulüm, aynı iktidarın ürünüdür.

Savaş, yoksulluk ve tecrit, aynı düzenin politikalarıdır.

Üçünü birden dayatıyorlar bize. Bizi üçüne de mahkum etmek istiyorlar. Üçü karşısında da boyun eğelim istiyorlar.

Halkımız dikkat! Tezkerenin kabul edilmemesi, Amerikancıların yeni bir manevrasına dönüştürülmek isteniyor!

AKP iktidarı, tezkerenin kabul edilmediği gizli oylamanın üstünden daha bir kaç saat geçmeden, halkı bırakın, kendi meclislerinin iradesine karşı bile tam bir pervasızlık ve saygısızlık içinde, yeni tezkere için hazırlık ve müzakerelere başladıklarını açıkladılar.

4 Mart'ta Genelkurmay Başkanı'nın yaptığı

açıklamayla bu girişimin hızlanacağı da açıktır. Amerika'nın isteklerini karşılayacak bir "formül" bulacaklar. Bu "formül" ister TBMM kararıyla, ister hükümet kararıyla, ister Genelkurmayın gizli tasarruflarıyla bulunsun; özü değişmeyecektir.

Amerikan işbirlikçiliği, bir gün bile ara vermeksizin sürüyor.

Hava koridorları açılıyor, üsler çalışıyor, sevkiyat sürüyor.

Amerikalıların TBMM kararı karşısında hiç telaşa kapılmadıkları, "yeni bir plan" yapmaya lüzum bile duymadıkları herkesin malumu. Neden acaba? Çünkü onlar uşaklarını tanıyorlar.

**IMF'den Biz Borç Almadık,
Kredileri Biz Kullanmadık!
Faturasını Niye Biz Ödeyelim?**

Hükümet olduklarının ertesi günü, bir yandan türbanlı hanımları, bir yandan kendileri, yoksul gecekonduları ziyaret edip şov yapan şu "fakir babaları"nın haline bakın. Satacak, soyacak bir şey bulamadılar, emeklinin, işçinin, Bağ-Kurlunun, köylünün son kuruşuna göz diktiler.

IMF asıl olarak Amerika'nın soygun kurumu-
dur. Amerikancı olan, aynı zamanda IMF'cidir.
Tersi mümkün değildir. AKP de, Kemal Derviş'i
aratacak ölçüde IMF'cidir.

Açıkladığı son paket bunun kanıtıdır. İşçinin,

AKP işbirlikçiliğe devam ediyor!

"Ya onur, ya ekmek" diye bir ikilemin içine sokmaya çalışıyorlar bizi. Hayır! Ne onurumuzdan, ne ekmeğimizden vazgeçmeyiz. Onurumuzu ayaklar altında çiğneyenler de, ekmeğimizi çalanlar da aynıdır. Ekmeğimize kan doğrayanlar da aynıdır. **Amerikancılık, açlık ve zulüm, aynı iktidarın ürünüdür. Savaş, yoksulluk ve tecrit, aynı düzenin politikalarıdır.**

köylünün, emeklinin son kuruşuna göz diken bir iktidardan kim artık ne bekleyebilir?

IMF'nin isteği doğrultusunda 12.7 katrilyonluk bir "kaynak paketi" hazırlamışlardı. IMF "yetmez" dedi. Pakete "3 katrilyonluk zam ve vergi" eklendi ve IMF'nin isteğine uygun biçimde 15.7 katrilyonluk paket hazırlanmış oldu.

"3 katrilyonluk zam ve vergi"; evet,

2003 yılında yoksul halkın sırtından çıkaracaklar bu parayı. Utanmadan, vicdanları sızlamadan.

Bakin şu "kaynak" kalemlerine:

- Ek emlak ve ek taşıt vergileri konulacak.
- Köprü ve otoyollara yüzde 100'lük zam yapılacaktır.
- **İşçilerin** bir ikramiyesi kesilecek.
- İlaç katkı payları, memurların aylığından kesilecek.
- Antibiyotiklerin reçete edilmesi yeni esasa bağlanacak.
- **Memur** kesenek oranı yüzde 15'den yüzde 16'ya çıkarılacak.
- **Emekli** aylıklarından yüzde 1 sağlık primi kesilecek.
- **Bağ-Kur'da** ilaç katılım payı maaştan kesilecek.
- **Tarımsal** destekleme ödeneklerinden kesinti yapılacaktır.
- Doğrudan gelir desteğinden kesinti yapılacaktır.
- Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun yatırımlarından kesinti yapılacaktır.

Vicdansızlar, utanmazlar.

Bir tek Karamehmet adlı hortumcu için **6 milyar doları** gözleri kırpmadan verenler bunlar.

Başbakan Abdullah Gül, ha utanmadan *"bütün bunları kendi halkımız için, Türkiye'nin düzlüğe çıkması için, Türk ekonomisinin sıhhatli bir yapıya kavuşması için yapıyoruz"* diyor.

Çok dinledik bu sözleri.

Söyleyenin adının **Süleyman, Bülent** veya **Abdullah** olması hiç bir şeyi değiştirmez.

Emekli aylığından kesilecek yüzde 1'lik sağlık primiyle ekonomiyi düzeltereklermiş!

Yoksulluk sınırındaki işçinin bir ikramiyesini gasbederek, başları göğe erecek!

Haramiler!

IMF borçları bizim borçlarımız değildir.

Borçların sorumlusu kimse, IMF kredilerini kimler hortumladıysa, faturasını da onlar ödesin. Bizim ödenmesi gereken bir faturamız yoktur.

İşbirlikçiler, her yerde ve her zaman ZALİM'dirler!

Haramiler, Amerikancı oldukları gibi, katliamcıdır.

Haraminin, işbirlikçinin "islamcı" söyleme sahip olması hiç bir şeyi değiştirmez.

Bunların dillerinde *"bir insanı kurtaran, tüm insanlığı kurtarmış gibi olur"* türünden sözler çoktur. Ama, Irak'ta katledilecek yüzbinler onların tartışmalarında sözkonusu bile değil.

IMF programlarını itirazsız uygulayabilmek için yaklaşık 2,5 yıl önce açılan **F Tipi hapishanelerdeki** zulüm politikasını da aynı pervasızlıkla sürdürüyorlar. F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam ediyor.

O tabutlar da yoktur AKP'nin tartışmalarında.

"Iraklı çocuklar ölmesin" diyeni bile riyakardır; Türkiyeli gençlerin, annelerin, babaların hücrelerde katledilmesini görmezden gelmektedir çünkü.

Bunlardan kurtulmalıyız! Bağımsızlığımızı kazanmalıyız!

İşbirlikçiliğe, tecrite, savaşa, IMF paketlerine karşı mücadele etmekten başka yol yoktur.

Bunlardan kurtulmalıyız.

Sorun "maaş zammı" istemekten, "bir kaç ikramiyeyi kurtarmak"tan ötedir: IMF'ye karşı, IMF'yle yapılan tüm anlaşmaların iptali için mücadele edelim.

Sorun "savaşa hayır" deme sorunu olmaktan ötedir. **Bağımsızlık** sorunudur.

Bağımsızlık için mücadeleyi yükseltelim.

Ya Amerikancılık, ya bağımsızlık. Bugünkü dünya koşullarında, ikisinin arasında, yani başka deyişle, iki arada bir derede, yaşamak mümkün değildir.

Bağımsızlığımızı kazanamadığımız sürece, ekmeğimiz, onurumuz, can güvenliğimiz, hak ve

özgürlüklerimiz, şu veya bu biçimde gasbedilmeye devam edecektir.

Bunlardan kurtulmalıyız; çünkü bağımsızlık da, demokrasi de bundan geçer. **İktidardakiler** ne bağımsızlığımızın bekçisi, ne ulusal onurumuzun savunucusu, ne hak ve özgürlüklerin güvencesi olamazlar.

AKP ve genelkurmay arasında, işbirlikçilik ve katliamcılık açısından hiç bir fark yoktur.

Halkımızın açık itirazına rağmen, işbirlikçiliği sürdürüyorlar.

AKP de, genelkurmay da açıkladı bunu.

Hükümet halkı temsil etmiyor.

Halkın yüzde 94'ünün politikalarına, kararlarına karşı olduğu açık olan bir hükümet, derhal istifa etmelidir!

Savaşın, yoksulluğun ve tecritin altında inim inim inlemek istemiyorsak, bizim de yapacağımız tek şey, bu işbirlikçilere karşı **örgütlenerek mücadeleyi yükseltmektir.**

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Bu kaçınıcı “fedakarlık” isteği?

- IMF Paketinde Neler Var? -

“Enkaz edebiyatı yapmayacağız... yoksul halkın sesi olacağız... yeni vergiler getirmeyecek varolanları indireceğiz...” diyerek iktidara gelen AKP IMF'nin “memnuniyetini” açıkladığı paketle, önceki iktidarlardan hiçbir farkı olmadığını, IMF'nin bütün isteklerini yerine getirerek göstermeye devam ediyor.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan **“halkımızdan fedakarlık istiyoruz”** diyor, Abdullah Gül, “istediğimiz ne ki, bir depo benzin parası” diye, bir somun ekmek bulamayan halkımızla adeta alay ediyor. Bu kaçınca fedakarlık? IMF'ye bağımlılık sürdürükçe ne fedakarlıklar biter, ne de iktidarların şu bu partide olması bu gerçeği değiştirir.

İşçi, Memur, Emekli Yaşamın Paketi

15.7 katrilyonluk zam ve vergi paketinde hortumcudan, tekellerden, sermayeden her zamanki gibi beklenen bir “fedakarlık” yok. **“Fedakarlık” istenen işçi, memur, esnaf, köylü, emekli, dul, yetim...** İşte paketin sırtımıza yükledikleri yeni zam ve vergilerden bazıları:

- KİT işçilerinin 1 ikramiyesinin ertelenmesi.
- Tarımsal destekleme ödeneklerinden kesinti.
- Tarıma doğrudan gelir desteğinden kesinti.
- 2003 yılı için ek emlak vergisi alınması.
- 2003 yılı için ek motorlu taşıtlar vergisi.
- Köprü ve otoyollara yüzde 100 zam.
- Memur kesenek oranının yüzde 15'den yüzde 16'ya çıkarılması.
- Emeklilerden %1 sağlık primi kesilmesi.

- İlaç katkı payları, memurların aylığından kesilecek.

- Bağ-Kur'da ilaç katılım payının maaştan kesilmesi.

- Emekli olacıklara verilecek harcırahın 500 milyonla sınırlandırılması.

- Antibiyotiklerin reçete edilmesi yeni esasa bağlanacak. İlaçta ortalama fiyat uygulamasına geçilecek. Ödeme öncesi reçete kontrolü uygulaması başlatılacak. Sarf malzemelerinde standart ve fiyat birliği sağlanacak. Negatif ilaç listesi uygulamasına gidilecek. (Emekli Sandığı, Bağ-Kurlular, SSK'lılar)

- Yeşil kartların sağlık karnesine dönüştürülerek yenilenmesi ve istismarların bu suretle önlenmesi.

- Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun yatırımlarından kesinti.

- Kurum geçici vergi oranının kurumlar vergisi oranına yükseltilmesi.

- Büyükşehir belediyelerinin vergi gelirlerinden aldığı paydan kesinti yapılması.

- Döner sermaye hasılatlarından yapılan kesintinin yüzde 15'e çıkarılması ve yapılan personel ödemelerine sınır getirilmesi.

- Sözleşmeli personel pozisyon sayılarının bir önceki yıl sayısı ile sabitlenmesi.

- Emekli olan personelden kararnameliler dışında yeniden atama yapılmaması.

- Öğretim görevlileri, uzman, okutman gibi atamada sınav şartı getirilmesi.

- SSK'lılarda gönüllü sigortalıların sigorta prim oranının % 20'den yüzde 30'a çıkarılması.

Ankara'da Yüzbin Yurtsever

Amerikan saldırganlığına karşı en büyük gösteri, TBMM'de tezkerenin görüşüldüğü 1 Mart günü Ankara'da gerçekleşti. Birkaç kilometre arayla ihanetle yurtseverliğin havası solundu.

Amerika Ülkemizden Defol

Türkiye'nin dört bir yanından gelerek Ankara'da toplanan yüz bine yakın kişi sabah saatlerinde Hipodromda toplandı. Kortejlerin oluşturulmasının ardından yürüyüşe geçen kitlenin bir ucu miting alanı olan Sıhhiye'ye ulaştığında diğer ucu henüz hareket edememişti.

Eyleme **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** pankartının arkasında katılan devrimciler, "ABD Saldırganlığına Hayır, Amerika Ülkemizden Defol", "Tercit İşkenceli Ölümdür, Tecride Hayır", "Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AKP İktidarındır, Tercit Kaldırılsın", "Irak'a Saldırı Halkımıza Saldırıdır", "Amerikancı AKP ikti-

darı Meşru Değildir" pankartları açarken, kortejde Irak bayrakları ve kızıl bayraklar da yer aldı.

Eğitim-Sen'in nispeten kitlesel olarak katıldığı mitinge, çok sayıda sendika, parti, DKÖ ve devrimci örgütlenmeler katıldı. Kortejlerde farklı pankartlar, farklı sloganlar atılsa da hemfikir olunan bütün yurtseverlerin Amerikan işgaline hayır demesiydi.

Coşkulu kitlesiyle alanda yerini alan Haklar ve Özgürlükler Cephesi miting boyunca "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Meclisi Basalım Tezkereyi Yakalım", "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephe", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları atıldı, umudun adı haykırıldı.

Miting tertip komitesi adına yapılan konuşmalarda ABD işgaline karşı çıkılırken, meclisin tezkereyi onaylamaması istendi. Konuşmanın ardından sanatçıların türkü ve marşları da eşkiyaya "dünyaya hükümdar olamazsın" diyordu.

Irak Halkı Yalnız Değildir

Amerikan saldırganlığına karşı Türkiye'nin her yanında, gecekondularda, meydanlarda ve dünyanın dört bir yanında eylemler sürüyor.

Emperyalist Savaşa Hayır

Istanbul'un gecekondularında yapılan eylemlerden bazıları şöyle:

28 Şubat'ta **Alibeyköy** Cengiz Topel caddesinde Alibeyköy Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik tarafından yapılan eyleme katılan 150 kişi mahalle halkının alkışlı desteğiyle, "*Irak Halkı*

Yalnız Değildir", "*Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun*" sloganlarıyla meşalelerle yürüdü.

Esenler halkı savaş karşıtı platformu 2 Mart'ta düzenlediği meşaleli yürüyüşle, "*Katil ABD İşbirlikçi AKP*" ve "*Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun*" dedi. Eyleme 130 kişi katıldı.

Nurtepe Savaş Karşıtı platformunun 28 şubat-taki eylemine katılan 150 kişi Hüseyin Aksoy Parkı'ndan Dilan Pastanesine kadar yürürken, 2 Mart-taki eylemi Haklar ve Özgürlükler Cephesi gerçekleştirdi. Yürüyüş sırasında "*Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi*" ve "*Irak Halkı Yalnız Değildir*" sloganları atıldı. Nurtepe halkının salı, perşembe, pazar günleri gerçekleştirdiği eylemler sürüyor.

Gazi Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik tarafından her akşam düzenlenen eylemler sürüyor. 1 Martta düzenlenen yürüyüşe halk ışıklarını söndürüp, alkışlarla destek verirken, eylemde "*Irak Halkı Yalnız Değildir*" sloganları atıldı.

2 Mart günü **Okmeydanı** Savaş Karşıtı Birlik tarafından yapılan ışık söndürme eylemine katılan 200 kişi, Okmeydanı sokaklarında "*Emperyalist Savaşa Hayır*" pankartı açarak, "*Amerikan Saldırganlığına Hayır*", "*Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun*" dövizlerini taşıyarak sloganlarla AKP lokaline kadar yürüdü. Burada yapılan açıklamanın ardından ABD bayrağı yakıldı.

Bahçelievler'de her hafta sonu düzenlenen yürüyüşlerin sonuncusuna katılan yaklaşık 200 kişi "*Kahrolsun ABD Emperyalizmi*" sloganları attı.

Gebze Ulaştepe mahallesinde her akşam düzenlenen ışık söndürme eylemleri ve yürüyüşler sürüyor.

Eylemi düzenleyen Haklar ve Özgürlükler Cephesi ile Atılım okurlarına yönelik polis baskısı halkın ABD'ye ve işbirlikçilere öfkesini dindiremiyor.

Bağcılar'daki ışık söndürme eylemleriyle birlikte düzenlenen yürüyüşler, Barbaros, Yeni Mahalle ve Göztepe mahallelerinde gerçekleştiriliyor.

Halk Karar Versin Kampanyası Sürüyor

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin Halk Karar Versin kampanyası sürüyor. 5 Mart günü Taksim İstiklal Caddesinde "*Halk Karar Versin/ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği*" pankartını açarak, sandık kuran dernek üyelerine iktidarın polisi tahammül edemedi. Polisin pankarta el koymasına karşı halka eylemlerinin nedenini anlatarak "*Bağımsızlık bayrağını yükseltelim!*" çağırısı yaptılar. Açıklamanın ardından dernek üyeleri, "*Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi*" sloganları ve zafer işaretleri arasında gözaltına alındılar.

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nce sürdürülen kampanyada 2 Mart günü Postane meydanında kurulan referandum sandığına halkın ilgisi yoğun oldu. Burada bir açıklama yapan girişimciler, "*Bizler 'Katil Türkiye' etiketini kabul etmiyoruz. Söz ve Karar hakkı halkındır*" dediler. Sandığa atılan oyların tümü topraklarımızın ABD üssü haline getirilmesine "*hayır*" şeklinde çıktı.

Bu arada **Elazığ** Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 1 Martta Fevzi Çakmak mahallesinde düzenlediği meşaleli yürüyüş başladıktan kısa bir süre sonra kitleye saldırmaya kalkan polise halk tepki gösterdi. Gözaltına alınan olmazken "*Halkız, Onurumuz Satılık Değildir*", "*Savaşa ve Tecrite Hayır*" sloganları atıldı ve halk ışıklarını söndürüp, camlardan, balkonlardan alkışlarla destek sundu.

"Üsler Kapatılsın, Tecrit Kaldırılsın"

Aynı gün Elazığ'da yapılan bir başka eylem de AKP önündeydi. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, HADEP Gençliği ve EMEP gençliği tarafından AKP il binası önünde "*Savaş ve Tecrit*" içerikli ortak bir eylem düzenlendi. Eylemde F tiplerindeki ve Öcalan üzerindeki tecrit ile ABD işbirliği protesto edildi.

2 Martta **Eskişehir** Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Vakfı önünde toplanan Eskişehir Savaş Karşıtı Platformu üyesi yaklaşık 100 kişi "*Üsler Kapatılsın, Tecrit Kaldırılsın*" ve "*Haklıyız Kazanacağız*" sloganları attı.

Malatya savaş karşıtı platformunun 27 şubatta-ki eylemine katılan yaklaşık 100 kişi, "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları attı.

1 Mart'ta AKP **Malatya** il binası önündeki eylemin amacı ise mecliste görüşülen tezkerinin protesto edilmesi ve F tiplerindeki tecrit idi. Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi ve İşçi-Köylü Gazetesi okurlarının düzenlediği eylemde "Sam Amca" maketi yakılırken, "Açlığa, Savaşa, Hücrelere Hayır" sloganları atıldı.

ABD'nin Yeni Başkonsolosluğu Önünde Eylem

Sarıyer Savaş Karşıtları Platformu, ABD'nin İstinye'deki henüz faaliyete geçmeyen yeni Başkonsolosluğu önünde düzenlediği eylemle ABD'ye öfkesini, katilleri mahallelerinde istemediğini "Yankee Go Home" sloganıyla dile getirdi.

27 Şubatta **İzmir** Savaş Karşıtları Platformunun meşaleli yürüyüşüne katılan yaklaşık 500 kişi "Bu Vatan Bu Halk Bizim, Kahrolsun Emperyalizm" ve "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganları attı. 1 Martta düzenlenen eylemde de yine ABD protesto edildi.

1 Mart günü yapılan bazı ABD karşıtı eylemler ise şöyle: Savaş karşıtı yayın yapan Kocaeli TV'de, ABD ve İngiltere temsilcilerinin de katıldığı yaklaşık 100 çocuğun meclisinde tezkere, oybirliğiyle reddedildi. Gaziantep Din Adamları Sendikası imamlar protesto eyleminde, ABD mallarına boykot çağrısı yaptı. İskenderun halkı limandaki ABD askerlerini insan zinciri oluşturarak protesto etti. Edirne'de sendika ve DKÖ'ler tarafından yapılan eyleme 150 kişi katıldı.

Dünyanın dört bir yanında yüzbinler meydanlara çıkmaya devam ediyor. Geçen hafta düzenlenen eylemlerde Filipinler'de 20 bin, Bahreyn'de 5 bin, Yemen'de 10 bin, Hindistan'da 30 bin, Azerbaycan'da Komünist Partisi üyeleri, Bos-

na-Hersek'te yüzlerce öğrenci, Hindistan Komünist Partisi gençlik örgütü üyesi binlerce öğrenci, Pakistan'da 2 milyon, Fas'ta 500 bin, Japonya'da 10 bin, Mısır'da 500 bin ve ABD'de binlerce kişi düzenledikleri eylemlerle Amerikan saldırganlığını protesto ederken, Avustralyalı, Amerikalı lise ve üniversiteli öğrenciler boykotlar, gösteriler yaptılar.

Genelev De Hazır! AKP Sevinebilir

Geçen hafta, onursuzluğu örneklerle anlattığımız yazılarımızdan birinin başlığı aynen şöyle idi: "genelevleri boyamayı ihmal etmeyin sakın!"

Henüz genelevleri boyamadılar ama, Malatya Erhaç Amerikan Üssü'ndeki yankiler için **Adana asfaltı 16. km üzerinde lüks bir genelev-pavyon- açtılar.**

Sömürge ülkenin zihniyeti 1950'li yıllardan bu yana değişmiyor. Efendilerine nasıl en iyi hizmeti vereceklerinin telaşına düşüyorlar.

Efendilerinin her sorununu çözmek için seferber olanlar, ABD askerlerinin "uçkur sorunu" da ihmal etmediler. 12 katlı lüks pavyonu açanlar "sıradan" insanlar olsa, Emniyet buraya hayat kadınlarının hemen yerleştirilmesi için gerekli izni büyük bir hızla vermemiş olsa "50 yıl önce genelevleri yankiler için beyaza boyayanlar bizzat devletin kendisiydi, şimdi farklı..." denilebilir. Ama değil. **Genelevin ortaklarından biri 2. Ordu'da** (hani şu Kuzey Irak'a katliam için gitmek için hazırlıklarını sürdüren ve sayısı 200 bin askere çıkarılan ordu) **görevli bir ALBAY!**

Faaliyete geçen batakhane çevre köylerden halkın büyük tepkisini çekerken, köylüler şimdiden kadınlarının, kızlarının sokağa nasıl çıkacaklarını, tarlaya bağa nasıl gideceklerini düşünmeye başladı. Köylüler dergimize, topraklarının, canlarının, ırzlarının tehlikeye girdiğini belirtirken, bu ülkeyi yönetenlerden hiçbir fayda görmeyeceklerinin de bilincindedir. Batakhaneye izin veren, katilleri topraklarımıza getirenin bu ülkeyi yönetenler olduğunu çok iyi biliyorlar.

Elbette koca bir ülkenin namusunu satanların halkın namusunu düşünmesi beklenemeyeceğine göre, iktidarın ya da albayın bağlı bulunduğu ordunun yazımızı ihbar kabul ederek harekete geçeceğini, Yankilerden namusunu koruma telaşına düşen köylülerimize sahip çıkacağını düşünmüyoruz bile!

Eminiz, ABD'ye nasıl hizmet edeceğinin telaşına giden **AKP bu habere çok sevinecektir.** Ahlakını, inancını, ülkesini satanların yüreklerinde en küçük bir kıpırdanma da olmayacaktır!..

**Savaşa Karşı
Uluslararası
Koordinasyon'un
Çağrısı:**

21 Mart'ta Genel Grev!

Londra'da 1 Mart'ta yapılan uluslararası toplantıda, başta 21 Mart'ta dünya çapında genel grev kararı olmak üzere, dünya halklarının ABD saldırganlığına karşı mücadelesini boyutlandırmak için bir dizi karar alındı.

26 ülkeden temsilcilerin katıldığı toplantının sonucunda alınan kararlar, bir duyuruyla açıklandı. Duyuruyu aşağıda yayınlıyoruz:

15 Şubat savaşa karşı küresel eylem gününün olağanüstü başarısının ardından, önümüzdeki haftalarda savaşı durdurmak için eylemlerimizi dev boyutlarda yükselteceğimizi ilan ederiz. Irak'a karşı savaşın, Birleşmiş Milletler desteği olsa da olmasa da yanlış olduğuna inanıyoruz.

Önümüzdeki günlerde, askeri üs ve tesislerde doğrudan eylemler örgütlenecek ve askeri taşıma malar engellenmeye çalışılacak; parlamenter ve Birleşmiş Milletler temsilcilerine kitlesel basınç uygulanacak; öğrenci boykotları ve işgalleri yapılacaktır; işyerlerinde eylemler örgütlenecek; savaşa karşı halk meclisleri ve halka danışma kampanyaları düzenlenecek.

Savaşı durdurma kampanyasında artık her gün canalcı önem taşıyor.

... Birçok ülkede, **15 Mart** günü Washington'daki 'Beyaz Saray'a Doğru' gösterisiyle dayanışma gösterileri, protestolar... gerçekleştirilecek.

Mümkün olan her yerde, **21 Mart** savaşa karşı işyerlerinde dayanışma ve eylem günü olacak. Bu eylemlere, işyeri meclisleri ve **çeşitli grev ve direniş biçimleri** dahil olacak. Bazı ülkelerde, daha şimdiden, o gün savaşa karşı **genel grev** yapılması planlanıyor. Her yerde tüm sendikalara 21 Mart günü savaşa karşı eylemleri desteklemeleri ve örgütlemeleri çağrısında bulunuyoruz.

Savaş çıkırtkanlarını ikaz ediyoruz: dünya kamuoyunu duymazlıktan gelir ve Irak'a karşı yeni bir saldırı başlatırlarsa, dev bir direniş dalgasıyla karşılaşacaklar.

Saldırıyı başlattıkları gün, dünyanın tüm kentlerinin merkezinde kitlesel gösteriler yapılması çağrısında bulunuyoruz. Saldırıyı başlattıkları günü izleyen **ilk Cumartesi**, dünyanın tüm başkent-

lerinde kitlesel yürüyüşler yapılması çağrısında bulunuyoruz. Irak halkıyla omuz omuza duruyor ve her yerde herkesi bu savaş çılgınlığını durdurmak için üstlerine düşeni yapmaya davet ediyoruz.

DİRENİŞ HAREKETİNİ BÜYÜTELİMİ

Yukarıda aktardığımız duyuru, halkların mücadelesini geliştirmek doğrultusunda değerlendirilmesi gereken bir adımdır.

Uluslararası toplantıda, duyuruda belirtilen kararların dışında, "**1 Mayıs'ta tüm dünyada halkların sokaklara çıkması**", "**Her ülkede halk meclislerinin oluşturulması**", "**her hafta bir ülkeden Irak'a heyetler gönderilmesi**", "**Savaş malzemelerini taşıyan ulaşım araçlarının durdurulmaya çalışılması**" gibi çağrılar da yapıldı.

Bu eylemler içinde özellikle ikisine dikkat çekmekte yarar var.

Birincisi; 21 Mart genel direniş çağrısıdır.

Başta işçiler, memurlar olmak üzere, tüm çalışanlar, o gün üretimden gelen güçlerini kullanarak, dünya halklarının direnişine Türkiye halkının direnişini katmalıdır.

Bunun dışında,

✓ **Işıklarımızı söndürerek gösteriler yapmaya,**

✓ **boykot, kepenk kapatma gibi halkın çeşitli kesimlerinin tepkisini ortaya koyacak tüm eylem biçimlerini örgütlemeye çalışmaya,**

✓ **mitinglere, yürüyüşlere**

devam etmeli; hayatın her alanında, yaratıcılığımızla geliştireceğimiz çeşitli eylem biçimleriyle, ABD'ye ve işbirlikçilere karşı direnişi yaymalıyız.

İkincisi; "saldırıyı başlattıkları gün" konusunda yapılan çağrıdır. Bu, herşeye rağmen emperyalizmin saldırısının başlaması durumunda da, direnişin daha da güçlendirilerek sürdürülmesi gerektiğine işaret ediyor. O an geldiğinde, **ne yapalım savaşı engelleyemedik ruh** hali yerine, Amerikan emperyalizmine daha güçlü, daha radikal eylemlerle cevap vermeliyiz.

Dünya halkları direnecek ve kazanacak!

Liseli Üniversiteli Gençlik Boykottaydı!

*“Söyleyecek sözümüz,
ABD’ye ve işbirlikçilerine öfkemiz var!”*

ABD emperyalizminin Irak’a yönelik saldırganlığına karşı sessiz kalmayan 18 Gençlik Derneği’nin oluşturduğu Gençlik Birlik Koordinasyonu’nun çağrısı üzerine 4 Mart’ta çeşitli üniversitelerde ve liselerde boykot ve gösteriler gerçekleştirildi. Boykot çağrısı Gençlik Dernekleri’nin olduğu 18 ilde ve dernek girişim çalışmalarının sürdürüldüğü 10 ilde, çeşitli eylem biçimleriyle cevaplandı. Gençlik Birlik Koordinasyonu’nun çağrısıyla liseli gençlik de çeşitli liselerde ABD saldırganlığına karşı IRAK’a SALDIRI DURDURULSUN talebiyle DERS BOYKOTUNA gitti.

Günler öncesinden yapılan çağrıyı oligarşi de duymuştu tabii. Bu nedenle, 4 Mart günü, çağrının ulaştığı tüm üniversite ve liseler, polisin, jandarmanın veya üniversitelerin Özel Güvenlik Birimleri’nin işgali altındaydı. “Eğitimde reform” diye ortalarda dolaşan Erkan Mumcu ve AKP hükümeti, eğitim kurumlarının faşist terör tarafından kuşatılması kararını almıştı. Ama buna rağmen, gençliğin boykotu, gösterileri ve **“Kahrolsun ABD ve İşbirlikçi AKP”** sloganları engellenemedi.

İstanbul Üniversitesi:

Boykot çalışmaları 26 Şubat’ta başlatıldı. Bu süre içerisinde okullarda afişlemeler, sınıf, kantin ve yemekhane konuşmaları yapılarak öğrenciler 4 Mart’taki boykota çağırıldı.

Boykot günü Hukuk ve Fen-Edebiyat fakültesi pankart ve afişlerle donatıldı. Sınıflara gidilip boykot çağrısı yapıldı. Öğlen saatlerinde Hukuk Fakültesinde üzerlerine **“Irak’a saldırı durdurulsun, boykottayız”** yazılı önlükler giymiş olan öğrenciler sloganlarla merkez kapıya doğru yürüyüşe geçti.

Gençlik dernekleri adına yapılan açıklamada Amerikan’ın Irak’a yönelik saldırganlığının dersleri boykot ederek protesto edildiği bildirildi. Açıklamanın ardından öğrenciler Edebiyat fakültesine giderek, burada Amerikan saldırganlığına karşı her gün saat 13.00’da yapılan alkış eylemi gerçekleştirildi. Boykota destek vermek için orada bulunan Grup Yorum da öğrencilere kısa bir dinleti verdi.

İstanbul Teknik Üniversitesi:

4 Mart’ta derslere girmeyen öğrenciler, İTÜ yemekhanesine asılan “Irak’a saldırı durdurulsun, boykottayız - İstanbul Gençlik Derneği öğrencileri” yazılı pankart önünde açıklamalarını yaptılar. Atılan sloganlara geniş bir öğrenci kitlesi katıldı.

Fen-Edebiyat Fakültesinde boykot masaları açılarak boykotun amacı anlatıldı.

Yıldız Teknik Üniversitesi:

4 Mart öncesinden yemekhanede, bahçede, sınıflarda, kantinlerde öğrencilerle, öğretim elemanlarıyla ve üniversite çalışanlarıyla konuşmalar yapıldı. Boykot günü masalar kuruldu. Davul çalınarak öğrenciler bir kez daha boykota davet edildi. Okula polise ait “akrep” adı verilen araçların alınması, sivil polis ve ÖGB’lerin tahriklerine rağmen boykot sesini herkese duyurmayı başardı. Boykot alanında halaylar çekildi, türküler-marşlar söylendi. Sanatçı Nurettin Güleç de boykota destek amacıyla öğrencilere müzik dinletisi verdi.

“Gençlik mücadeleyi yükseltecektir!”

4 Mart akşam saatlerinde boykota ilişkin ilk bilgilerin alınmasından sonra Gençlik Birlik Koordinasyonu tarafından yapılan açıklamada şöyle denildi:

“... Tüm saldırı, gözdağı ve tehditlere rağmen liseli gençlik Amerikan emperyalizmine öfkelerini ve Irak halkının yanında olduğunu boykota katılarak gösterdi.

ABD işbirlikçiliği yapan iktidar zorla, baskıyla halkın tepkisinin önüne geçmeye çalışıyor. Tüm engellemeler boşunadır. Gençlik 4 Mart’ta da gösterdiği gibi her yerde ABD saldırganlığına karşı mücadeleyi yükseltecektir.”

GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU

Malatya İnönü Üniversitesi ve Liseleri:

4 Mart günü Türkiye genelinde lise ve üniversite öğrencilerinin "Irak'a Saldırı Durdurulsun" talebiyle yaptığı boykot çalışması Malatya Gençlik Derneği tarafından, Gazi Lisesi, Malatya Lisesi, Turgut

Özal Lisesi, Malatya Anadolu Lisesi ve İnönü Üniversitesinde sınıf çağrıları, okul içine ve minibüs duraklarına afiş yapıştırma, tahtalara yazılar yazılarak duyuruldu.

4 Mart günü ders boykotunu gerçekleştiren öğrenciler, PTT önünde toplanarak dövizleri ve sloganlarıyla ABD'ye ve AKP'ye karşı öfkelerini dile getirdiler. Öğrenciler burada yaptıkları açıklamada *"Bugün derslerimize girmeyerek, gençliğin de bu ülkede söyleyecek sözünün olduğunu göstermek istedik"* dediler.

Mersin Üniversitesi

Mersin Üniversitesi Çiftlikköy Kampüsü'nde 4 mart günü Irak' a saldırıyı protesto etmek amacıyla, Mersin Gençlik Derneği Girişimi'nin çağrısıyla ders boykotu gerçekleştirildi. Öğle saatlerine doğru Fen-Edebiyat kantininin önünde toplanan 200 kişi Grup Berdan'ın söylediği türkülerle, çekilen halaylarla Irak halkının yanında olduğunu gösterdi. Girişim sözcüsünün yaptığı konuşmanın ardından eylem alkışlarla bitirildi.

LİSELERDE BOYKOT!

Sarıgazi Mehmetçik Lisesi: Sabah 9.00'da başlayan boykota öğrencilerin büyük bir çoğunluğu katıldı. Okulun bahçesinde toplanan öğrenciler, "Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP" sloganlarıyla okulun bütün katlarını dolaşıp arkadaşlarını boykota katılmaya çağırdılar. Sayıları 300'ü bulan öğrenci-

ler okul bahçesine inip türküler söylemeye, halaylar çekmeye başladılar.

Boykot bittikten sonra müdür 5 öğrenciyi odasına çağırıp tehdit ederken 2 öğrenciyi de tasdiknamelerini verip okuldan attı.

Ertuğrulgazi Lisesi: 40 öğrenci boykot için okulun bahçesinde toplandılar. Polis ve öğretmenler öğrencileri dağıtmaları için tehdit ettiler. Öğrenciler dağılmayınca polis ve öğretmenler öğrencilere saldırıp zorla sınıflara soktular. Bunun üzerine öğrenciler sınıfların pencerelerinden Amerika'yı protesto eden sloganlar attılar.

Kartal Lisesi: Sabahın erken saatlerinde terörle mücadele ekipleri okula karakol kurdular. Okulun her kapısını, koridorları polis bekledi ve öğrencilerin hiç birinin sınıftan dışarıya çıkmasına izin vermediler. Bahçeye inip boykotu yapmak isteyen öğrenciler ise polis ve onlarla işbirliği yapan faşistler tarafından tehdit edildiler.

Alibeyköy Refhan Tümer Lisesi: Okul sabahtan panzerlerle çevrildi. Başka liselerden boykota katılmak için gelen öğrenciler polis ve okul idaresi tarafından tehdit edilerek okula alınmadılar. Okulun kapısı müdür tarafından kilitlendi. Okulda boykot yapmak isteyen öğrenciler zorla sınıflara sokuldu.

Bağcılar Barbaros Lisesi: Boykot eylemine saldırılar bu lisesede yaşandı. Boykota katılan öğrencilerden 7'si gözaltına alındı.

Atışalanı Lisesi: Okul içinde ve okul dışında boykot karşısında bir abluka gerçekleştirildi. Öğrencilerin boykota katılımı tehditlerle gözdağıyla engellenmeye çalışıldı.

Gazi Ticaret, Gebze Sarkuysan Lisesi (Gebze) ve Gebze Lisesi'nde de 4 Mart günü ders boykotu gerçekleştirildi.

Akdeniz Üniversitesi Öğrencileri:

"Yankee Go Home"

Akdeniz Üniversitesi Merkez Kampüsü yemekhanesinde 4 Mart'ta bir araya gelen çeşitli gençlik örgütlenmeleri, ABD saldırganlığını ve AKP'yi protesto ettiler. "Özel Güvenlik" in yürüyüşe geçen öğrencileri engelleme çabaları etkisizleştirilerek eyleme devam edildi.

Eskişehirde faşist provokasyon

4 Mart günü sabah saatlerinde Osmangazi Üniversitesi İ.L.B.F kantininde bir grup faşistin demokrat öğrencilere

tehdit ve küfürler yöneltmesi üzerine, devrimci-demokrat öğrenciler faşistlere hadlerini bildirmişler, 7 faşist dövülerek cezalandırılmıştır.

Faşistlerin İ.L.B.F. kantininde toplanmaya başlaması üzerine, Eskişehir devrimci demokrat gençliği de fakülte önünde toplanmaya başladı. Saldırıya niyetlenen ama karşılarındaki gücü görünce ne yapacaklarını şaşırان faşistlerin imdadına Terör şubesi polisleri yetişerek 'yavru kurtları' nı okul binasında koruma altına aldılar. Polisin devrimci öğrencileri gözaltına almaya yönelik provokatif tavırları da kararlılıkla cevaplanmış, yapacak birşeyleri kalmayınca kantinde bekleyen 40 kişilik faşist güruh, Çevik kuvvet kordonunda otobüslere bindirilerek okulu terketmişlerdir.

TECRİT ÖLDÜRÜYOR!

Cemil Çiçek'in F Tipi hapishaneleri, şimdi daha "huzurlu"; Bir kişinin daha itiraz eden sesi eksildi...

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, geçen haftaki bir demecinde, "Cezaevlerimiz son derece sakin ve huzurlu" demişti.

"Şimdi daha da huzurlu(!) olmalı. Tecrit altın- da çıldırtmaya çalıştığı bir tutsak, artık o koşulla- ra daha fazla dayanamayarak kendini yaktı!"

Orhan Oğur, 27 Şubat'ta Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nden yapılan açıklamada, Orhan Oğur'un "Tekirdağ F Tipi Ha- pishanesi'nin **TEK KİŞİLİK** hücresinde tutulduğu, peşpeşe uygulanan hücre, tecrit, disiplin cezası, fi- ziki saldırı sonrasında, 16 Şubat'ta bireysel bir ka- rarla, her gününü, her anını işkenceye çeviren tec- rit ve saldırılar altında kendini yaktığı" belirtildi.

Cemil Çiçek, Hala "Tecrit Yok" Demeye Devam Edecek Mi?

Adalet Bakanı Cemil Çiçek çıktığı TV program-

larında, röportaj yaptığı gazetelerde sürekli ola- rak tecrit gerçeğini inkar etmeye çalıştı. Bunu ya- parken en kaba demagojilerden medet umdu. Hatta bu nedenle TEK KİŞİLİK HÜCRELERİN var- lığını dahi ağzına almadı. Onu ve yalancı bürok- ratlarını dinleyen, F tiplerinde hiç tek kişilik hü- cre bulunmadığını, bulunsa bile buralarda kimse- nin kalmadığını düşünebilirdi. Sami Türk'ün ya- lanlarına yeni yalanlar katmayı beceremedi, ama AKP islamcılığının "sorunları çözme" politikasını F tiplerinde de uygulamaya çalıştı: Sorunu yok sa- yarsan, sorun kalmaz.

"Buyursun açıklasın şimdi:

- Orhan Oğur, kendini yakarken nerede kalı- yordu?

- Açıklasın; hapishaneleriniz o kadar "hu- zur"luydu da, Orhan Oğur kendini neden yaktı?

- Açıklasın; tecrit yoksa, insanlar neden bu ha- le geliyorlar?"

Açıklayamaz.

Tecrit, işkence, disiplin cezaları... Orhan Oğur, 22 yaşında bir delikanlıydı.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi açıklamasında Orhan Oğur şu sözlerle anlatıldı: 3 Mart 1981 İstan- bul doğumludur. Bir yandan okula giderken, bir yan- dan lokantalarda, tekstilde, kargoda, pastanelerde, marketlerde çalıştı. Sömürünün en yoğun olduğu yerlerde düzeni daha iyi tanıdı. 16 yaşlarındayken mücadele içinde yer almaya başladı. 1998 sonların- da hareketimizin örgütlü ilişkileri içinde yer aldı. Nurtepe, Güzeltepe, Armutlu gibi gecekondü semtle- rinde halkımızın mücadelesini ve örgütlenmesini ge- liştirmeye çalıştı.

Devrimciydi. 6 Kasım 2001'de bu nedenle tutuk- lanmış ve F tipi hapishanelere atılmıştı.

Tekirdağ F Tipi'nin hücrelerinde hergün onuru- na, kimliğine yönelik saldırılar altında yaşadı. Yol- daşlarıyla birlikte direndi.

Orhan Oğur'un iki kişiyle birlikte kaldığı üç kişi-

lik hücrelerine, Temmuz 2002'de arama gerekçesiyle girdiler ve üç tutsağı işkenceden geçirdiler. Bu sal- dırı sonucunda Orhan Oğur'un vücudunun pek çok yeri morardı, tırnağı koptu, kan içinde kaldı.

İşkenceciler bununla da yetinmediler. Orhan ve diğer iki tutsak, kendilerine yapılan işkence hakkın- da suç duyurusunda bulunmalarına rağmen, bir de üstelik, "suçlu" görülüp, hapishane idaresi tarafın- dan 6 ay disiplin, 45 gün mektup cezası ile "ceza- landırıldılar"!

Hücrede su tesisatının bozulması sonucu günler- ce su ihtiyaçlarını karşılayamadılar, bunun sonucun- da temizlik yapmak bir yana, bulaşıklarını dahi yıka- yamadıkları için yemek almadılar. Koku ve kirden dolayı tuvaleti dahi kullanamadılar.

İşte bütün bunlar Cemil Çiçek'in "sakin ve huzur- lu" hapishanelerinden manzaralardır.

Faşizmin, kendisi gibi düşünmeyi yok etme politikasını benimsemeyen, oturduğu koltuğun boğazına kadar kana bulanmasını “devlet adamlığı” olarak algılamayan, “onurlu, namuslu, sorumlu, insana değer veren bir Adalet Bakanı, bırakın öncekileri, yönetimi altındaki bir yerde, uygulanan baskılar sonucu bir insan kendini yakıyorsa, daha o dakika istifa eder. Ama faşizmle yönetilen Türkiye’de böyle bir şey yoktur.

Bir kişinin yaşamı nedir ki onlar için?

Onlar, Orhan Oğur’la birlikte, 19 Aralık 2000’den bu yana 105 kişiyi katletmiş oldular.

105 kişi ne ki; onlar, yedikleri tokadı görmezden gelip, Amerikan uşağı olarak yüzbinlerin katledilmesine ortak olmanın yollarını arıyorlar. Katılmakta hiçbir sakınca görmeyeceklerini hep birlikte yaşayarak göreceğiz. Çünkü, kendi ülkesinin hapishanelerini kan gölüne çeviren bir iktidar başka halkların katledilmesine de haydi haydi onay verir, ortak olur.

Tecritte ısrar, katliamcılıkta ısrar demektir. Katliamcı iktidar, tecritle katletmeye devam ediyor!

AKP Hükümeti, Hala Ölümleri Yok Saymaya Devam Edecek Mi?

Zulüm gizlenemez, çünkü ölümler gizlenemez. Zulmün kaynağı tecrit politikasıdır. Tecrit her türlü öldürmeye devam ediyor. İntiharlarla, ölüm oruçlarıyla öldürüyor. AKP iktidar koltuğuna oturduğu günden bu yana, bilerek, isteyerek, planlayarak 8 insanı katletti.

Ölümler, AKP’nin tecriti sürdürerek planladığı cinayetlerdir. Artık kimse ne yalancı Adalet Bakanı’nı ne onun bürokratlarını dinlemiyor, inanmıyor. Her ölüm, köseleyle dönmüş suratlarına inen tokat. Faşistlerin, Susurluk avukatlarının elbette bu tokattan utanmasını, yüzünün kızarmasını beklemiyoruz. Naziler de, yankiler de hiçbir katliamlarında utanmadılar.

Ancak AKP hükümeti ne bakanlarına, ne de “devlet politikasına” suçu atarak ölümlerin sorumluluğundan kurtulamaz, yok sayamaz. Direnen tutsaklar her vesileyle dile getiriyorlar:

“Tecrit kalkana kadar bu direniş sürecektir.”

F tipi hapishanelerin hücrelerinde süren ölüm orucu direnişi, Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi (9. Ekip) bunun açık kanıtıdır. Ne zorla müdahale yasaları, ne de yok sayma politikaları gerçeği değiştirmiyor. Yok saymak, yok sayanı her ölüm-

le birlikte çürütüyor.

Mafyacıya Lüks Hizmet Orhan’lara Tecrit ve Ölüm

Susurluk’u savunan Adalet Bakanı’nın hapishanelerine bakın; Mafyacı **Sedat Peker**, devlet eliyle sunulan lüks hizmetten F tiplerinde de mahrum değil.

Orhan Oğur’un tek kişilik hücrelere alınmasından sonra, ölümünden kısa süre önce, hücresi yine basıldı, saldırıya uğradı.

Nedeni mi?

Nedeni, Orhan’ın tutulduğu tek kişilik hücrenin yakınında mafyacı Sedat Peker kalmaktaydı ve orada bir aramada bilgisayar ve telefon çıkmıştı. Mecburen bir aramada bulunan telefonlarının yenilendiği malum olmakla birlikte, saldırıya uğrayan Orhan’lar, devrimci tutsaklar oldu.

“Bu saldırı sonrası Orhan **“artık kaldıramıyorum, bir şeyler yapmak lazım”** diyerek, kendini yaktı. Zulüm karşısında dayanma gücünü yitirdiği anda, örgütünün iradi bir kararı sonucu olmasa da, ölümünü zulme karşı bir protestoya dönüştürdü.

“Orhan Oğur, tüm yurtseverlere, demokratlara, AKP iktidarının Amerikancılığına karşı mücadeleyi, AKP’nin zulmüne karşı mücadeleye birleş-tirmeleri gerektiğini de hatırlatıyor.

Yanıbaşında insanların tecritlerde yokedilmesini görmezden gelenler, ne işbirlikçiliğe, ne faşizmin başka politikalarına ne de emperyalizme karşı çıkamazlar!

Tecritin aldığı 105 can halkın omuzlarında toprağa verildi

Orhan Oğur, “Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” sloganları arasında, yaklaşık 250 kişinin katıldığı bir törenle son yolculuğuna uğurlandı.

Hücreler Bizi Yıkamayacak! HÜCRELERİ YIKACAĞIZ!

Kapılar vuruldu, hücrelerin pencerelerinden, havalandırmalardan öteki hücrelere, havalandırmalara boğazlar yırtılırcasına haykırıldı, sloganlar yankılandı, ve öğrenildi ki, hücreler bir insanımızı daha aramızdan almıştı...

Üç büyük emperyalistin, Amerika'nın, Almanya'nın ve İngiltere'nin (ve İspanya, Fas gibi işbirlikçilerinin) uzun denemelerinin sonucunda ortaya çıkarıldıkları bu yöntem, hücre ve tecrit, şimdi bizi, Türkiye devrimcilerini yıldırma, çıldırtma, yoketmek için kullanılıyor.

Ölüm orucunda değildi Orhan. Tecrit, işkence, cezalar, onu bunalıma sokmuş, "birşeyler yapmak gerekir" diyerek, tutuşturmuştu bedenini.

Biliyorlar; "güçler dengesi" denilen şey, hepimizi katletmelerine izin vermiyor; bunun yerine buldukları çözüm ise, beynimizi öldürmek! On yıllarca Nazi bilim adamlarının bunun için çalışmışlar. Beyaz hücreler, ışık düzenleri, ses düzenleri... hep bunun için. Bizi tuttukları F tiplerindeki "durmak bilmeyen sifon sesleri" kimbilir hangi Nazi kafanın ürünü...

Nazi kafalarının beyinleri gece gündüz çalışıyor eminiz ki; bizi yıkmak için yeni yöntemler arıyorlar. Ama söyleyelim: Hücreler bizi yıkamayacak, Biz hücreleri yıkacağız!

Evet, hücrelerin ve tecrit politikasının tek tek kişiler üzerinde yıpratıcı, bunalıma sürükleyen etkileri var; intiharlar bunu gösteriyor; ama bunun genelleşmesine direnişimizle izin vermeyeceğiz; inancımızla, ideolojimizle, örgütlülüğümüzle engel olacağız hücrelerin bizi çıldırtmasına. Hücreler tek tek "zafer"ler kazanabilir; asıl zafer ise, bizim olacak. Kazanan biz olacağız!

Dünyanın bir çok ülkesinden tecrit uygulamasına dair rakamlar, istatistikler yayınlandı daha önce de. İntiharlar, çıldıranlar var bu rakamların içinde. Ama biz, açlığa ve direnişe dair rakamları, "bilinen" ölçüler alt üst ettiğimiz gibi, bu istatistikleri de değiştirmeye kararlıyız.

O istatistiklerin içermediği bir siyasi kimliğimiz var çünkü bizim. O istatistiklerin yapıldığı zaman ve mekanların asla tanık olmadığı bir kararlılık ve fedakarlıkla sürdürdüklerimiz bir direnişimiz var.

Tecrit, fiilen de, siyaseten de direnişimizin barikadına çarpıp tuzla buz olacaktır.

Orhan Oğur'un yaptığını yapmayabilirsiniz, benimseyebilirsiniz, ama onun "birşeyler yapmak gerekir" sözünün doğruluğunu reddedemezsiniz. Biz direniyoruz; Siz (kendine devrimci, demokrat, solcu, yurtsever, hümanist, zulme karşı diyen herkes) de birşeyler yapmalısınız!

Kandıra F Tipi Cezaevi'nde **Kemal Gömi, Nihat Palabıyık, Hasan Öksüz**; Edirne F Tipi Cezaevi'nde **Mesut Akbulut**; Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde **Ümit Günger, Erkan Bülbül**; İzmir Kırıklar F Tipi Cezaevi'nde **Ali Kılınç**; Sincan F Tipi Cezaevi'nde **Mürsel Kaya**; Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde **Eylem Göktaş**; Kütahya Cezaevi'nde **Ayşe Sultan Yazıcı**; Manisa Cezaevi **Sibel Şahanoğlu** ile Ankara Numune Hastanesi'nde **Tanju Mete, Yusuf Arıcı**; ölüm yürüyüşünü sürdürüyorlar...

İçlerinde 6. Ekipten, 8. ekipten bu yana bu yürüyüşü sürdürenler var. Direnişçilerin çoğunluğu Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi'nden...

direnme savaşında

3. yıl

872. gün

Diri diri yakılmaktan kurtulan Münire Demirel anlatıyor 'O Gaz' Derimi Yaktı, Eritti

19 Aralık katliamını Bayrampaşa'da yaşadı. 6 arkadaşını yanıbaşında diri diri yakıldı. Katliam sonrası, işkenceler arasında Bakırköy Tutukevi'ne götürüldü. 8 yıllık tutsaklığının ardından tahliye olan Münire Demirel sorularımızı cevapladı.

Alev topu içeri düştü

Katliam günü neler yaşandı?

Münire Demirel: O gün sabaha karşı uyandığımızda yoğun silah sesleri iş makineleri çalışıyordu, duvardan yıkım sesleri geliyordu. Daha güvenli olabileceğini düşünerek üst kata yerleştik. Bu sırada kurşunlar yağıyordu.

Hazırlıklıydık aslında. Her şeyden önce emperyalistlerin vatanımız üzerindeki hesaplarını biliyorduk. Bu saldırının karşısında en ciddi engel de tutsakların, düşüncelerinin olduğunu biliyorduk. Ve düşüncelerimizi yok etmek için tecrit saldırısının onlar açısından ne kadar önemli olduğunu biliyorduk. Bombalar arka arkaya yağmaya devam etti. Gaz bombalarıydı. Zaman zaman sinir gazı olduğunu tahmin ettiğimiz bombalar da atıldı. Bunlar düştüğünde kendinizi **istemdişi** hareketlerle ordan oraya atıyorsunuz. Bir mekandayken başka bir mekanda bulabiliyorsunuz kendinizi. Kurşun yağmurları da devam ediyordu. Bu yoğun gaz bombaları arasında özellikle Gülser'in, Seyhan'ın görüntüleri hiç gözümün önünden gitmiyor. Ordan oraya koşturuyorlardı. Gaz bombalarını

etkisiz hale getirmeye çalışıyorduk. Artık bir saatten sonra gaz bombalarını havalandırmaya atmanın bir anlamı da kalmadı zaten. O kadar yoğun geliyordu ki yetişemiyorduk. Nefessiz kaldık ve pencerelere doğru yaklaştığımızda ki oradan çok az bir hava geliyordu, havalandırmayı da gaz bombası yağmuruna tuttular ve artık nefes almak tümünden güçleşti.

Herhalde birazdan öleceğim...

Birkaç defa yataklar tutuştu. Ama bunlar muhtemelen gaz bombalarından sıçrayan kıvılcımlardan oldu. Çünkü özel olarak bir yakma faaliyeti değildi. Fakat tavandan mazgallardan birkaç alev topunun da içeri düştüğünü görebildik. Ama biz bunları önleyebildik, söndürebildik. Alevlerin olduğu bölümler yatakların üstleri, battaniyeler olduğu için bulabildiğimiz birkaç araç gereçle denetim altına alabildiğimiz şeylerdi. En son noktada sıkıtları **o yakıcı gaz** değildi bunlar.

İrade savaşına dönüştü. Slogan attıkça, onlar daha fazla gaz bombardımanına tuttular. Biz de daha fazla sloganlarımızı yükselttik. Sloganlarımız, düşüncelerimizin ifadesi tek silahımızdı.

Koğuştan çıkmaya hazırlandığımız sırada bir kez daha sinir gazı atıldılar. Bu oldukça etkiliydi. Ve oradaki birçok insanın kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Kendimi felçli gibi hissediyordum, ellerimi kollarımı kıpırdatamaz hissediyordum. Birkaç yatağın daha **tutuştuğunu gördüm**. Kalkmalıyım, onları söndürmeliyim dememe rağmen o an bunu yapabilmek gücünü kendimde bulamadım. Biraz toparlandığımda, diğer arkadaşlarımla birlikte pencereye doğru yöneldim. O sırada içeriye **garip çok farklı bir gazın** sıklığını gördüm.

Diğer gaz bombaları gibi koğuşa atılmadı. Tavan delindi, demir bir kafes içerisinde aşağıya doğru fırlayarak, dönerek yanan bir madde gördüm, aynı anda başka bir bomba içeriye atıldılar bu ikisi birleşti. Önce ortalık grileşti. Grilik yavaş yavaş siyahlığa dönüşmeye başladı. Ve ortalık fırın gibi oldu, sımsıcak oldu birden bire. O sıcaklığın o değişik gazdan olduğunu farkedebildim. Ama o anda yanmakta olduğumu anlayamıyordum. Sonra ellerime baktığımda derilerin aşağı doğru sarktığını gördüm. Elimi burnum üzerine koyduğumda sıvı gibi birşeyler hissettim. Sonra o gazın derimi erittiğini anladım.

o sırada içeriye garip çok farklı bir gazın sıklığını gördüm. Önce ortalık grileşti. Grilik yavaş yavaş siyahlığa dönüştü. Ve ortalık fırın gibi oldu, sıcaklığın o değişik gazdan olduğunu farkedebildim. Ama o anda yanmakta olduğumu anlayamıyordum. Sonra ellerime baktığımda derilerin aşağı doğru sarktığını gördüm. Elimi burnum üzerine koyduğumda sıvı gibi birşeyler hissettim. Sonra o gazın derimi erittiğini anladım.

mi burnumun üzerine koyduğumda sıvı gibi birşeyler hissettim. Sonra o gazın derimi erittiğini, yakıldığını anladım. Ve ortalık simsiyah oldu.

Bu öyle bir gazdı ki insan teninde dokunduğu yeri eritiyor, elbiselere zarar vermiyordu. Kimi arkadaşların pantolon paçasından girmişse bacağını yakmıştır, kolundan girmişse kolunu yakmıştır. Derisi eriyen arkadaşları gördüm, saçlarımız tutam tutam ellerimize gelmeye başladı.

Birkaç kez kendimi kaybetmekle ayılmak arasında gittim, geldim. Ve herhalde şu an ölüme çok yakıным, birazdan öleceğim dediğimi hatırlıyorum. Daha sonra kendimi kapının önünde buldum.

Küfürler ve yaşamın kutsallığı...

Katliam sırasında özel timlerin ruh halleri nasıldı? Neler söylüyor, nasıl bir davranış ve ruh hali içinde bulunuyorlardı?

Duvar mazgallarında, çatılarda, karşıdaki koğuşun üstünde, gaz bombaları sırasında tepkilerimizi izliyorlardı. Ne yaptığımızı, hangi fiziksel tepkileri verdiğimizi... onları gözlemliyorlardı.

Gaz maskeleri vardı. Gazları verirken bir yandan da **"psikolojik savaş"** yöntemlerini ihmal etmiyorlardı. Mesela beş tane bomba atıyorlarsa, arada yaşamın güzelliklerini anlatıyorlardı. Teslim olun diyorlardı. Onurumuza, ana babalarımıza yönelik küfürler ediyorlardı. Ve o kadar ilginçtir ki, kollarını uzatsalar bizi tutabilecekleri, öldürmek isteseler rahatlıkla öldürebilecekleri bir pozisyondaydık. Şunu düşündüm; Tek başına amaç bizi vurmak, kırmak, ya da işte ölümlerimiz üzerinden gözdağı vermek değil. Tek başına amaç bu değil. Orada amaç yaşayan ölümler haline getirmek, o mesafeyi bizim kendi ayaklarımız üzerinde yürüyerek gitmemizi sağlamaktı. Burda direnme hakkımıza yönelik bir saldırının aslında büyüklüğünü gördüm. Aslında direnen insanlardan korkularını, bunu kırmak için ellerinden gelen herşeyi yaptıklarını gördüm.

Hem küfredip hem de yaşamın kutsallığından, güzelliğinden bahsediyorlardı. Üstelik bunları oraya öldürmeye, katletmeye gelen, dışı insana benzeyen içlerinde insanlıktan en küçük bir kırıntı dahi kalmamış yaratıklar söylüyordu. 6 tane arkadaşımız yukarıda diri diri yanmışlardı, karşımıza geçip, **"arkadaşlarınızı kebab yaptık sizleri de yapacağız"** diyebilecek kadar insanlıktan çıkmışlardı. Örneğin biz aşağıdayken koğuşu alevler aldı, itfaiye hortumları vardı. Hortumu tutan ellere seslendik "koğuşa tutun suyu" diye, birkaç saniye tuttular ben onu gördüm. Bu birkaç saniye sürdü engellediler, kestiler, **"kes kes"** diye suyu ve o hortum bizim üzerimize yöneldi. Yanmış erimiş derilerimizin

Ve oradalar. İçerdeler. İçerisi fırın gibi. Cehenneme elinizi daldırıyor gibi, çektik bir kaç arkadaş içeriden. Çıkanların yüzlerini tanımak zor. İçerisi yanıyor. Zaman sınırlı, kapının önü dar. Yaralı çıkardığımız arkadaşları kapının önüne koyacağız, tekrar içerde kalan arkadaşları çekmek için yer kalmıyor. Yaralı arkadaşları merdivenlere doğru itmeye başladık. İçeride kalmalarındansa en fazla merdivenlerden yuvarlanır, bir yerleri kırılır. En azından yanmaktan kurtulurlar. Böyle bir kaç arkadaş çıkardık. Gözümün önünden hiç gitmeyecek bir görüntü; Koğuşun kapısına boylu boyunca uzanmış Gülser'i gördük, öyle yatıyor. Çekmeye çalıştık, gelmiyor. Gücüm yetmiyor, bir yere sıkışmış. Ölü ya da diri oradan almak istiyoruz. Çekemedik... Çekemedik.... Merdivenlerden inerken orada Gülser, Özlem, Şefinur, Nilüfer, Seyhan, Gülseren kaldı geride. Onlarsız iniyorum aşağıya duygusu çok acıdı.

üzerine sıkmaya başladılar.

Direnışten dolayı çok korkuyorlar ve "sizler ne biçim insansınız biz evde kadınlarımıza öte git dediğimizde bile günlerce kendilerine gelemiyorlar siz nasıl direndiniz" diye biraz da şaşkınlıklarını ifade edenler oldu.

Katliamın sizde bıraktığı fiziki etkiler neler?

Ellerimde, yüzümün bütününde ve kafamın bir bölümünde oluşan yanık izleri var. Bunlar kalıcı. Bıraktığı anılar etkiler ise çok daha derinlerde, çok daha yoğun. 6 arkadaşımızın diri diri yakıldığına tanık olduk. Direniş anları boyunca şehitlerimizin her birinin görüntüleri, neler yaptıkları, son geçen iki yıl içerisinde gözlerimin önünden gitmemiştir.

Bakırköy'deki yaşamınız, idarenin size yaklaşımı, yaşadığınız sorunlar neler oldu?

Tabi Bakırköy'de de örgütlü ve düşüncelerimiz doğrultusunda yaşamaya devam ettik. Her şeyden ön-

ce idarenin Bayrampaşalılara karşı özel bir yaklaşımı her zaman olmuştur. En ciddi sorun yeni tutuklanan arkadaşlarla bir araya getirilmememizdir. Tecrit etmeye çalıştılar. Mahkeme dönüşlerinde, hastaneye gidiş gelişlerde aynı yerlerde tutmamaya, aynı saatlere denk getirmemeye olabildiğince gayret ettiler. Bir de yayın kısıtlamaları sorundu. Hastane ve tedavi sorunları yaşadığımız dönemler oldu. Çoğunlukla bunlar askerin yaklaşımlardan kaynaklı olmuştur. Randevusu olduğu halde, çok ciddi rahatsızlıkları olan arkadaşlarımızın günlerce, aylarca götürülmediği olmuştur. Asker yok, araç yok, yetişemiyoruz, götüremiyoruz biçiminde gerekçeleri oluyordu. İstedikleri zaman da birçok engeli aşarak asker yığabildiklerini de gördük. Ya da acil rahatsızlanan, götürülmesi gereken arkadaşlarımıza askerin yoğun baskısı oluyordu. Örneğin sedyede giden kalkamayacak insanlara, askere sedyesini taşıtmama, ortada bırakma, bayan muayenesine askeri sokma gibi birçok yaklaşımla karşı karşıya kaldık.

Neden öldükleri unutulmamalı

İşkenceler, katliamlardan sonra, arkadaşlarınızı tecrite karşı direnişte kaybettikten sonra dışarı çıktınız. Neler hissediyorsunuz?

8 yıl boyunca, her saldırıda, her dönemde yanıbaşından arkadaşlarımın şehitliğine tanık oldum. Bu insanın içini yakan bir duygu, çok zor bir duygu. Ama bu duygunun doruğa çıkmış hali 19 Aralık'ta yaşadıklarımızdır. Onlarla beraber yaşamak gerçekten de bu süreci de onlarsız geçirmek son iki yılı ifade ediyor. Onları çok özleyorum. Yaşamımın her anında, her ayırtısında onlardan bir parçayı yaşıyorum. Coşkulu bir kahkaha duyduğumda Şefinur aklıma gelir. Haberleri seyrederken çoğunlukla Seyhan benim yanımdadır. Dünyanın herhangi bir yerinde bir acı yaşanmıştır. Seyhan bunu yüreğinde hisseder. O acı Seyhan'ın gözlerindedir, dolu doludur. Filistin halkının yaşadığı acıyı, zulmü gördüğünde lanetler yağdırır, içten hisseder bunu. Güzel bir türkü duyduğumda Özlem mutlaka yanımdadır. Gülser'in pratik becerikliliğine ihtiyaç duyduğum anlarda yanımdadır. Bugüne kadar hep onlarla yaşadım, onlar yüreğimde. Bu hiç azalmayacak. Ama önemli olan şu; onlarla beraber yaşamının anlamı onların nasıl yaşadıklarını ve neden öldüklerini hiç unutmamak demek. Onların ideallerine sahip çıkmak demektir. Ve yüreğimde bilincimde hep onlarla yaşamaya devam edeceğim.

27 Şubat'ta AKP Genel Merkezi önünde Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin ABD saldırganlığını ve işbirlikçiliği protesto amaçlı eylemi vardı. AKP'li yöneticilere bir mektup ve Amerikan bayrağı vermek isteyenler daha bina önüne ulaşmadan polis barikatıyla karşılaştılar.

İşbirlikçilik koruma altındaydı.

Basın açıklamalarını AKP önünde yapmak isteyen kitleye polis saldırdı ve onlarca insan gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan, TAYAD'lılardan Doğan Karataştan ve Ayşe Arapgirli, Gençlik Derneği üyeleri Emrah Yayla, Mehmet Yaşar, Serkan Top, Murat Korkut, Gültekin Acar ile İdil Kültür Merkezi çalışanları Levent Hergüner ve Serdar Aslan, 2911 sayılı kanuna muhalefet, polise mukavemet, devlet malına zarar vermek" gerekçesiyle tutuklanarak, F tipine götürülmek üzere Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldular.

İşbirlikçiliği "milli çıkarlarımız" demagojisinin arkasına gizlemeye çalışan AKP iktidarı, bu ülkenin yurtseverlerinin sesini baskılarla, F tipleriyle kısmak istiyor. "Hapishaneler sorununun çöze-mezsek bu programı (IMF programını) uygulayamayız" diyerek katliam yapan Ecevit iktidarı gibi AKP de baskılardan, F tiplerinden medet umuyor. Zulümle iktidarını sürdürmek istiyor. F tiplerinde ölümleri görmezden

gelerek, meydanlarda gerçekleri en dolaysız şekilde haykıranları susturarak Amerikancılığını sürdürmek istiyor.

"Zulüm ile abad olanın ahiri berbad olur." Baskıyla, F tipleriyle, ölümle, zulümle iktidar korunabilse, gerçekler gizlenebilse Ecevit hükümeti gizlerdi.

Meydanlar "işbirlikçi AKP" sloganlarıyla inledikçe, AKP iktidarı bütün binalarının önünden F tiplerine direk "duble yollar" da yapsa, Amerikancılık damgasından kurtulamaz, F tipleri de onu kurtaramaz.

“Canlı Kalkan” olmak ya da olamamak... Halkların En Kutsal Değerleriyle Oynanmaz!

Basına yansıdığı gibi, Bağdat’a “canlı kalkan” olmak üzere gidenlerin bir kısmı döndü, dönüyor. Bunlar arasında Türkiye’den olduğu gibi, başka ülkelerden de insanlar yer almaktadır.

Basında kimileri çok sevindi bu gelişmeye. Uğruna ölünebilecek değerler, halklar arasındaki ölümüne dayanışma ne kadar darbe alırsa, onlar o kadar sevinirler her zaman. Onlar hiçbir düşünce, ideal uğruna ölmeye değmez diyen, kendi ülkesi, namusu dahil her şeyi anında satmaya hazır olanlardır. Bu kesimlerin aynı zamanda en keskin Amerikancı olması boşuna değildir. (Aynı zamanda 3 yıldır ölüm orucuna saldıranlardır) Dönenler üzerine söz söylemek onların haddi değildir. Onlar efendilerinin önlerine atacakları kemikten alacakları payı büyütmeyle ilgilenmelidir. Başka halklar için kendini feda etme kültürünü anlayabilmeleri mümkün değildir.

Halkların Kutsal Değerleri Şov Malzemesi Değildir

Doların ahlakını temsil edenlere bu kısa hatırlatmanın ardından, halkların, ilericilerin tartışması gere-

ken asıl noktaya gelelim.

Kamuoyuna “canlı kalkan” olarak yansıyan eylem, emperyalist saldırıya maruz kalan bir halkla enternasyonalist dayanışmanın bir biçimi olarak ortaya çıktı. Beklenen “ilgi” ve desteği görüp görmemesi ayrı bir tartışma olmakla birlikte egemenleri rahatsız eden binlerce gelişmeden birisi oldu. Önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi, özü başka halklar için kendini feda edebilme kültürüydü.

Halk için, enternasyonalizm için kendini feda etmek, dünya halklarının yüzyıllık mücadelesinin en kutsal kavramlarıdır. Tarih, kendini böyle feda edişleri hep müstesna bir yere koymuş, değer vermiştir. En görkemlisi -biçimi, siyasi muhtevası farklı olsa da- İs-

Enternasyonalist Dayanışmacılar (canlı kalkanlar) Anlatıyor

Irak halkıyla dayanışma amacıyla Bağdat’ta “canlı kalkan” olarak bulunan Grup Yorum Üyesi Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği Üyesi Eylül İşcan anlatıyor:

“Türkiye’den Irak’a gidene kadar her yerde yoğun bir ilgiyle karşılandık. Her karşılama Amerika karşıtı gösteriye dönüştü. Sonraki günlerde Bağdat’ta yaptığımız etkinliklerin hepsine katılanlar oluyor. Burdaki insanlar tam anlamıyla güvenmek istiyor canlı kalkanlara. Gündüzleri protestolar, basın açıklamaları, günlük çıkan işlerimizi halletme, etkinlik hazırlıkları yapma şeklinde geçiyor.

Kalınacak yer tercihimizi biz yaptık. Biz su tesisini seçtik. Hükümetin şu ana kadar herhangi bir baskısı pek olmuyor. Fakat kontrol dahilinde hareket edebiliyoruz.

Bugün Türkiyeli grup olarak merkezi bir meydana müzikli gösteri yaptık. Eyleme halkın ilgisi iyiydi. Şu anda Yunan arkadaşlarla birlikte bir kur-

guyla uğraşıyoruz. Kucaklaşma’dan da kullanabiliriz. Aynı zamanda islami kesimden bir müzisyenle beste çalışması yapıyoruz...

Dün bir grup ayrıldı. Kaç kişi olduğunu bilmiyorum. Türkiyeli gruptan 10-12 kişi olmalı. Canlı kalkan ekibi olarak şimdi 60-70 kişiyiz.

Gidenler gitti. Yeni gelenler oluyor. Dün de yeni gruplar geldi. Mısır, Bahreyn, Yemen, Yunanistan, Fransa, Japonya, Hindistan, İtalya, İspanya gibi yerlerden.. Yabancı “canlı kalkan”lardan ufak bir grup dönüyor. Kırmızı otobüs ve şöförleri de dahil.

Dün bir toplantı oldu. Keneth O’Kefee’nin yazdığı bir mektup vardı. İnsanlara biraz gitme yönünde ikna etme işine girişti. Ama onu yapamayacağını anladı. Söylediklerinden, bu organizasyon bitmeli sonucu çıkıyordu. Bir kaç kişi destekledi. Onun dışında genel kitle karşı çıktı. Yani çok güzel bir ortam oluştu. Tartışmaya katılanların büyük bir kısmı burada kalacaklar.”

Basına ve Kamuoyuna: Bağdat'tayız...

Biz Türkiye'den gelen insan kalkanları ve barış eylemcileri olarak Irak halkı ile dayanışma amacıyla Bağdat'taki halk için hayati önem taşıyan tesislerde kalmaya devam edeceğimizi duyuruyoruz. George Bush'a ve diğer tüm hükümetlere aşağıdaki tesislerde olduğumuzu ve kalmaya devam edeceğimizi ilan ediyoruz. 3 Mart '03

Jaizert Su Tesisleri: Cihan Keşkek, Eylül İşcan, Sevgi Sarıtaş, Aykut Alyanak, Ahmet Faruk Keçeli (İletişim: 443 60 39-direct- operatör: 443 60 38)

Güney Bağdat Enerji Üretim Tesisleri: Selamettin Tellioğlu, Ali Boğa, Osman Akkuş, Erdoğan Erikci, Murat Kalaycı (İletişim: 718 90 22 - 719 03 41)

Daura Petrol Tesisleri: Tolga Temuge, Ethem Tepeli (İletişim: 775 03 00)

panya iç savaşında faşizme karşı yaşandı. Dünyanın dört bir yanından devrimciler, sosyalistler, ilerici emperyalistlerin desteğindeki Franco faşizmine karşı Cumhuriyetçilerin saflarında savaşa katıldılar. "Uluslararası Tugay" içinde onlarca ulustan işçiler, işsizler ve aydınlar özgürlük uğruna çarpıştı, şehit düşenler oldu.

Sonraki yıllarda da başta Filistin olmak üzere tek tek enternasyonalist dayanışma örnekleri yaşandı dünyada. Enternasyonalist dayanışma ve bu uğurda gerekirse canını verme, halkların en kutsal kavramları arasında yerini aldı.

Tarih ve halklar, bu **kutsal kavramın şov, reklam malzemesi yapılmasına izin vermez!**

Kendisine "canlı kalkan" diyen, bu tercihini bilerek,

ERDAL ATABEK (3 Mart Cumhuriyet)

Bir Amerikalı Kaç Iraklı Eder?..

... Birinci Körfez Savaşı'nda 29 Amerikalı asker ölmüş, bu haber bütün haber ajansları tarafından dünyaya duyurulmuştur... Ama kaç Iraklı'nın öldüğü bugün bile bilinmemektedir. Sonradan Iraklılar'ın ölü sayısının 150 binden çok olduğu öğrenilmiş...

İnsan Hakları Bildirgesi'ne göre "bütün insanlar eşittir". Ama gerçek yaşamda "bütün insanlar eşit değildir". Bunun nedeni de günümüz **kapitalist düzeninin değerler sistemidir**. Kapitalist düzen, "en değerli olan" en çok paraya sahip olan, para yoluyla en çok güce sahip olan olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır.

... Bu değer sistemi nedeniyle de insanlar ve ülke-

ölümü göze alarak yaptı, yapmış olmalı. Saldırının ufukta görünmediği bir süreçte bir süreliğine Irak halkının yanında yer alanlar zaten kararları gereği canlı kalkan olarak adlandırılmazlar. Olsa olsa, Irak halkına dayanışmalarını yerinde bildirmeye gidenler denilebilir. Bu sıfatı basın değil de, kendileri takmışsa kendilerine, onlar da aynı şovun şovmenleri demektir. Keza bir de, saldırının ufukta görünmesiyle birlikte kaçanlar olduğu da biliniyor. Bunlar da bir noktaya kadar korktular, can telaşına düştüler, saldırı olmayacak diye hesap ettiler vb... denilerek "anlayışla" karşılanabilirler. Ama ne dayanışma ile, ne de enternasyonalizm ile, dolayısıyla canlı kalkan olmakla da ilgileri hiçbir zaman olmamış demektir. "Kırmızı otobüsler" Bağdat'tan ayrıldıkları noktada, "İngiltere'de bir müzeye" değil, çöpe atılmaya layık hale gelmiş demektir. "Yok şu tesisi istedik de burasını verdiler" gibi gerekçelerin -eleştirilebilir olsa dahi- ölümü göze almış insanlar için hiçbir şekilde gerekçe dahi olamayacağını sanırsız tartışmaya bile gerek yoktur.

Elbette ilerici, halklarla dayanışma bu değil. "Barış savunuculuğu"nun da bu olmadığı görülmüştür. Bugünkü dünya tablosunda barışı savunmak, bedellerini de göze almaktır. "İşiniz var" ise, "zaten dönecek" idiy-seniz, neden gittiniz, neden dünya halklarını aldattınız? Bugünden bakıldığında, "dönenlerin" eyleme ve Irak halkına en küçük bir katkısından değil, ancak emperyalistlere ve onların borazanlarına malzeme vererek, verdikleri zarardan söz edilebilir. Özköklere, Engin Ardıçlar'a söz söyleme cesareti vermişlerdir. Açıklamalarını yayınladığımız ülkemizden giden enternasyonalist dayanışmacılar, hala bombalara kendilerini siper etme kararlılıındalar. Aslolan, tarihin kaydedeceği de onlar olacaktır. Gerisi bir teferruat olarak unutulacak.

ler kendilerini "düşük değerli" bulmakta... Amerika'nın bu denli küstah davranabilmesinin gizi de burada. Amerika'ya gerçek anlamda karşı çıkabilmek için öncelikle bu "değer sistemi"ne karşı çıkmak zorunlu.

Kapitalizminin değerler sistemine karşı çıkmadan barış istemek yalvarmaktan farksızdır. Oysa barış istemek zalime yalvarmak.. haksızın önünde çaresizliğini onun ayaklarına sermek... mırıldanmak, sızıldanmak değildir. Barış istemek "onu bütün düzeniyle, bütün sistemiyle reddetmek" demektir. ...

Bu reddi göze almak, bu reddin gerektirdiği savaşımı göze almak ve bunu yapmak demektir. Barışı gerçekleştirmek ancak güçlü mücadeleçilerin başara-cağı iştir... Ama "zalim" de her zaman olduğu gibi kendi kanında boğulacaktır.

Marks ve Marksizm Yaşıyor!

Dünyayı ve ülkemizi aydınlatan teori

- "Kim bu sakallı?"

- "Ha o mu, dedem!"

12 Mart'ın belki yüzlerce kez yaşanan, belki sadece bir kaç kez yaşanmış olmasına karşın simgesel özelliği nedeniyle hep anlatılagelen "fıkra"larından biridir bu.

Fıkradaki sakallı ise Marks'tan, 5 Mayıs 1818'de Almanya'nın Trier kentinde doğup dünya proletaryasının, ezilen halklarının öğretmeni olan Karl Marks'tan başkası değildir.

14 Mart 1883'de dünya halklarına büyük mirasını "Marksizmi" bırakarak aramızdan ayrıldı Marks. Marks'ın ölüm yıldönümü vesilesiyle, onun yaşayan mirası Marksizme bakalım kısaca.

Marks, işçi sınıfının tarihsel olarak burjuvazinin "mezar kazıcısı" olduğunu ortaya koyandır. Mezar kazıcıların "ustabaşı" da kendisinden başkası değildir. Bu nedenle, yaşarken de, öldükten sonra da sürekli olarak burjuvazinin saldırılarına maruz kaldı.

Burjuvazi tabii ki "haksız" değildi. Gerçekten de Marksizm, emekçi halkın elinde onları kurtuluşa götüren bir rehber oldu. Sovyet devrimi, Çin, Küba, Vietnam devrimleri Marksizmin yol göstericiliğinde gerçekleşti. Emperyalizm en büyük darbeleri, Marksizm-Leninizmi kendilerine bayrak yapanlardan yedi. Lenin'in deyişiyle, "Marks'ın felsefi materyalizmi, proletaryaya, bugüne kadar bütün ezilenlerin içine düşüp ruhsuzlaştıkları **manevi esaretten çıkış yolunu göstermiştir.**" Bu yüzden ölümünün üstünden onyıllar geçmesine rağmen, burjuvazinin ona karşı kini azalmak şöyle dursun, sürekli büyüdü. Dünya ekonomisindeki, siyasetindeki hemen her gelişmeyi, Marksizme saldırının bir gerekçesi haline dönüştürmeye çalıştılar.

Hele onun teorisinin adeta ete kemiğe bürünmüş hali olan sosyalist ülkelerde karşı-devrimler gerçekleşince, saldırı daha da pervasızlaştı. Ama dönüp duran dünya, sakallı Marks'ı haklı çıkarıyor yeniden ve yeniden. Saldıranlar bile, dünyayı açıklamak için dönüp dolaşıp onun teorilerine geliyor.

AÇIKLAYAN ve DEĞİŞTİREN Marks

ABD, imparatorluk stratejileriyle, dünyayı kan ve ateşin içine atıyor. Bütün bu olup bitenleri, W. Bush'un kişiliğiyle, Bush'un yönetim ekibinin "**şahinliğiyle**" mi açıklayacağız? Bush değil bir başkası olsaydı, bütün bu yaşananlar yaşanmayacak mıydı?

Kapitalizmin (ve emperyalizmin) kendi iç dinamiklerinin doğal sonuçlarıyla karşı karşıyayız bir yerde. İşte bu iç dinamikleri Marksizm öğretir bize. Sadece bize mi? Hayır, burjuva iktisatçılar bile, kapitalizmin dününü, bugünü anlayabilmek ve geleceğe dair öngörülerde bulunabilmek için Marks'a bakarlar.

Tabii Marks'a bakmak, mesela Nostradamus'un ünlü kehanetler kitabına bakmaya benzemez. Ama yine de Marks'ta Nostradamus'un kehanetleriyle kıyaslandığında, yüz kez, bin kez daha fazla doğruluğu kanıtlanmış öngörülerle karşılaşılır.

Doğanın, toplumun, ekonominin "*insanların kişisel isteklerinden, düşüncelerinden bağımsız*" nesnel yasaları vardır orada. Orada "**küreselleşme**", "**globalizm**" denilen masalların kapitalizmi kapitalizm olmaktan çıkarmayacağı yazılıdır.

Orada Amerika kapitalizminin sömürmeden, savaşmadan, zulüm yapmadan yaşayamayacağı yazılıdır.

Bunları yazmış olmakla kalmaz Marks. O dünyayı açıklamakla yetinmeyen "felsefe"nin de öncüsüdür. Marks, Feurbach'ı eleştirdiği "Feurbach Üzerine Tezler"de şöyle der: "**Filozoflar dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumlamakla yetinirler, söz konusu olan değiştirmektir.**" Marks, sadece açıklamanın değil, değiştirmenin teori ve pratiğidir.

DEVRİMCİ Marks

1800'lerin ikinci yarısı, kapitalizmin tüm karakteristik özellikleriyle ortaya çıktığı bir dönemdi. Kapitalizmin sömürdüğü, aç, işsiz bıraktığı kesimlerde, dönemin aydınlarında bu sistemin kötülük ve zayıflıklarının görülmesi için uzun zaman geçmesi gerekmedi. Kapitalizm "ilelebet" süremezdi. Sezgiyle de olsa bunu ilk görenler, ütöpik (hayalci) sosyalizmin öncüleri oldular. İlk sosyalistlerin, sosyalizme ulaşmak için öngördüğü yöntemler, pek gerçekçi değildi. Marks, sosyalizmi bilimsel temellerine oturtup bir ütopya olmaktan çıkartandır.

Marks ütöpik sosyalistleri şöyle eleştirmişti: "*Bizim için mesele özel mülkiyetin şekil değiştirmesi değil, **yok edilmesi**; sınıf uzlaşmazlıklarının **yumuşatılması değil**, yeni toplumun kurulması olabilir ancak...*" Sosyalistlik adına bugün reformist teorileri savunanların da bu sözlerden çıkaracağı dersler olmalı.

Marks'ın ondan sonraki hayatı da hep, devrimi sulandırmaya, bulandırmaya kalkışanlara karşı ideolojik mücadeleyle geçmiştir. Marks, açık bir "**devrim**"i savun-

muştur. “Reformları” değil, kökten değiştirmeyi savunmuştur.

ÖRGÜT ADAMI Marks

Marks, tarihsel ve teorik açıdan sosyalizmin zorunluluğunu gösterirken, sosyalist devrimin araçlarını pratik olarak da yaratımların başında gelir. Dünya işçi sınıfı, ilk kez onun öncülüğünde kendi politik örgütüne ve yine onun öncülüğünde “**enternasyonal**” örgütüne kavuştu.

Marks ve Engels işçi sınıfının kurtuluşunu sağlayacak teoriyi oluştururken, bu teoriyi hayatın içinde uygulayacak bir **örgüt**’ün de “olmazsa olmaz” olduğunu belirtmişlerdir.

Bu doğrultuda da, Avrupa ülkelerinde komünistleri birleştirecek ve işçi sınıfına önderlik edecek bir siyasi yapılanmanın temellerini yine kendileri atarlar. 1847 Haziran’ında biraraya gelen komünistler **Komünist Birliği**’ni kurarlar. **Komünist Lig** olarak da bilinen bu örgütlülük, işçi sınıfının ilk parti deneyimi sayılabilir.

Komünist Lig’in amacı “*Burjuvazinin devrilmesi, proleteryanın egemenliği, sınıf karşıtlığına dayanan eski burjuva toplumunun kaldırılması ve sınıfsız ve özel mülkiyetsiz yeni bir toplumun kurulması*” şeklinde açıklanır.

Marks’a Şubat 1848’de Lig’in siyasi programını oluşturma görevi verildi. Marks’ın bu görev çerçevesinde hazırladığı program, tarihe **Komünist Manifesto** olarak geçecektir.

Örgütlenme adımlarına devam eder Marks; “**Bütün Dünyanın İşçileri Birleşin**” şiarını ete kemiğe büründürmek için 28 Eylül 1864’te **1. Enternasyonal** kurulur.

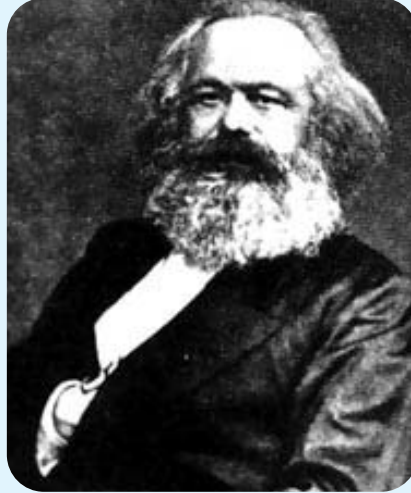
MARKSİZMİN ölümsüzlüğü ve Marksistlere öldüresiye saldırı

Marksizm yeryüzünde bugüne kadar gelmiş geçmiş “düşünce akımları” içinde en dayanıklısıdır. Belli bir konjonktüre bağlı olarak çok çeşitli düşünceler dönem dönem revaçta hale gelmiş ancak dönemlerdeki değişikliklerle birlikte, ömürlerini de tamamlamışlardır.

Marks sosyalizm için hazır reçeteler sunmadı. O, egemenlerin emekçileri nasıl sömürdüğünü, bunlara

karşı emekçilerin nasıl mücadele etmesi gerektiğini ve kurtuluşa giden yolu teorisi ve pratiğiyle göstermiştir. Marks’ın düşünceleri emekçilerin kurtuluş mücadelesinde bir **eylem klavuzu** olmuştur. Lenin’den Mahir Çayan’a tüm devrimci önderler, Marksizmin “*bir dogma değil eylem klavuzu*” olduğuna dikkat çekmişlerdir.

Baskılardan, katliamlardan, açlıktan, yoksulluktan kurtuluşun çıkış noktası, Marksizmin ilkelerine sıkı sıkıya sarılmaktır. Yoksul halkın kurtuluşu için ihtiyacı olan hemen herşey Marksizm’de vardır. Yeterki biz onu anlayalım, kavrayalım.

MARKS

Gösterdi bize
en derin yasalarını tarihin,

...

Hayır,
Marks’ın kitapları
mürekkep ve kağıt değildir

yalnız,

kasvetli rakamlarla dolu
tozlu yazılar değil.
Onun kitapları
düzene koydu
dağılmış ordusunu emeğin.
Ve ileriye gösterdi ona
güçle dolu, inançla...

(Mayakovsky)

Özgürlük isteyen, bunun için mücadele eden Marks. Kapitalizmin karşısına sosyalizmin, burjuvazinin karşısına işçi sınıfının çıkışıdır. Marksizm, dünyadaki tüm din, ırk, dilden işçilerin birleşmesinin adıdır. “**Devrim**” ve “**sosyalizm**”; 20. yüzyıl boyunca emperyalistleri en çok korkutan, her duyularında tüylerini diken diken eden iki kelimedir. Marksizmin zaferi, Lenin’le gerçekleşmiştir. Bu nedenle dünya devrimcileri o günden bu yana, kendilerini **Marksist-Leninist** olarak tanımlarlar. “**Devrim**” ve “**sosyalizm**”; bu iki kelime, bugün de, 21. yüzyılda da Marksist-Leninistler tarafından gündemde tutuluyor; emperyalistleri hala en çok ürküten de bu iki kelimedir. Emperyalistlerin “**Köktendinci islam**” gibi ürküntüleri, “**Bin Laden**” korkuları geçici, Marks ve Marksizm korkuları kalıcıdır.

Marks’ın öğretilerinin sahipleri devrimcilerdir. Devrimcileri katle-

derek, kaybederek, hücrelere atarak yok etmeye çalıştıkları, özünde bu düşüncelerdir. Yoketmek istedikleri

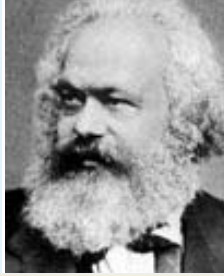
geleceğe olan umut ve inançtır. Yok etmek istedikleri bilim ve tarihin ta kendisidir.

MARKSİZMİ reddedenler, rotasız gemiye dönerler

SSCB başta olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde sosyalizm deneyiminde nesnel ve öznel nedenlerle düşülen hatalar -dahası ihanetler- sonucunda yaşanan ama geçici olan akibet, uluslararası arenada herkes için yeni bir sürecin de miladı olmuştur. Emperyalizm cephesi söz konusu ülkelerdeki kapitalist restorasyonu zafer naralarıyla kutlamış, sosyalizmin, Marksizm-Leninizmin ve de sınıflar mücadelesinin sonunun geldiğini ilan etmiştir.

Solda da önemli sarsıntılara yolaçtı bu süreç. Savrulmalar, **yeni dünya düzeninin** kabulüne kadar uzandı. Kimi açıkça, kimi utangaçça, devrimden, sosyalizmden, iktidar hedefinden vazgeçti. Vazgeçiş, yeni teorik **"açılımlar"**ı getirdi. Emperyalizmin değiştiği yazılıp çizilmeye başlandı. 20. yüzyılda kapitalizmin ve burjuva demokrasinin zafer kazandığı söylendi. İnsana en yararlı olanı, kapitalizm gerçekleştirmişti. Emperyalizm de artık dünya ülkelerine demokrasi ihraç ediyordu, diktatörlükleri tasfiye edecek, insan haklarını evrenselleştirecekti vs. vs.

Eğer bu söylenenler doğru olsaydı, doğru çıksaydı, bu belki de bir yerde **"Marksizmin ölümü"** demektir. Öyle ya, Marks yanılmış olacaktı. Onun teorisinin temelini oluşturan "Das Kapital" artık rafa kaldırılabilirdi.

Benim harcım değil
Barışık yaşamak dünyayla
O bitmeyen kavgada olmalıyım
Kaygısızlık değil benim harcım

Öyle ise atılalım bütün işlere
Durmadan yorulmadan
Her zaman umutla, her zaman
tutkuyla
Uslanıp durulmadan...
(Karl Marks)

Ama tarih, Marksizmi değil, Marksizmin inkarcılarının düşüncelerini rafa kaldırdı. Kabul edilen o "yeni dünya düzeni"nin ambalajının, yaldızlarının döküldüğü günümüzde, bu kesimlerde tam bir kafa karışıklığı egemendir. Ne dün "emperyalizmin değiştiğine" dair teorilerini tekrarlayabiliyorlar, ne de özelleştireni yapabiliyorlar. Dünyayı açıklayabilecek tek aracı terkedince, öylece kalverdiler ortada. Bizzat emperyalizm, Ameri-

kasıyla, Avrupasıyla onların "teori"lerini yalanlayıverdi, o teoriler üzerine inşa ettikleri "Türkiye politikaları" çöktü. Denilebilir ki, şu son on-onbeş yılda öngördükleri tek bir şey doğru çıkmamıştır.

Marksizm-Leninizmi terkettiklerinden beri, tarihin çalkantılı denizinde rotasız gemiler gibiler.

El yordamıyla gidiyorlar, bir yere varamıyorlar. Kafa karışıklığını gidermenin yolu, Marksizme dönüşür.

Şöyle ya da böyle "devrim" iddiası taşıyan ve sosyalizmi savunanlar, sosyalizm deneyimindeki geriye dönüşleri bilimsel temelde inceleyip sorgulamak, ve bu sonucu yaratan nedenler konusunda çözümler üretmek sorumluluğuyla yüz yüzedir elbette. Bu tartışma, ne eskide kalmış bir konudur, ne de yalnızca **geleceğin** sorunu. Sosyalizmi ve esas olarak da Marksizm-Leninizmi, dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşanmış devrim ve sosyalist sistem pratikleri açısından inceleyip ortaya koymak sınıflar mücadelesinde **bugünün** sorunlarını anlamak ve **bugünün mücadelesini** örgütlemekten ayrı değildir.

Devrimi, devrimciliği, devrimci mücadeleyi, Marksizm-Leninizm bilimiyle kavramayanların, büyük alt-üst oluşlarda ayakta kalabilmelerine imkan yoktur.

Marksist-Leninist olmayanlar için emperyalizm karşısında alınan yenilgiler "geçici" olmaktan çıkar, kalıcılaşır. Nitekim böyle de olmuştur. Onlar, o büyük karşı-devrimci rüzgarda, devrim ve sosyalizmi ilk terkedenlerdir.

İnsanlık tarihine sayısız kazanımlar sunan Marksizm, insanlığı alçaltan kokuşmuş kapitalizm batağından kurtulmanın zorunluluğunu ve yolunu göstermiştir. O yol, hala ezilenlerin önündeki tek açık yoldur. İnsanlığın sosyalizme yönelişi tarihsel olarak kaçınılmazdır. Toplamların gelişiminin zorunlu bir durağıydı sosyalizm. Geriye dönüşlere karşın, dün olduğu gibi bugün de tarihsel süreç devrim ve sosyalizmden yana işliyor.

Sosyalizm mücadelesi, bugüne kadar çok büyük zorlukları, yenilgileri aşmıştır. Bu geçici gerileyişleri de aşacaktır. Dünya proletaryası ve ezilen halkların kurtuluşu önünde hiçbir güç duramaz.

Stalin Marksizmi açıklarken şu özlü tanımı yapar: **"Marks doğanın ve toplumun gelişmesinin kanunlarının bilimidir. Ezilen ve sömürülen sınıfların devriminin bilimidir. Bütün ülkelerde sosyalizmin zaferidir. Komünist toplumun kuruluşunun bilimidir"...**

"Sosyalizm öldü... artık dünyayı Marks'ın 1800'lü yıllardaki modası geçmiş görüşleriyle açıklayamazsınız..." demagojileri, bizzat kapitalizmin ve emperyalizmin kendisi tarafından tekzip edilmiş bulunuyor. Dünyayı açıklayacak ve dünyayı değiştirecek formül, sadece Marksizmde bulunuyor.

Gazi'yi Unutmak, Adaletten Vazgeçmektir

12 Mart 1995'ten bugüne, 7 yıldır acımız hiç dinmedi. Dinemezdi, çünkü Gazi halkı ve yüreği Gazi katliamı ile birlikte tutuşan halk adaletsiz bırakıldı. Üç beş tetikçiyi yargılama oyununun sonucunda onlar da birer ikişer dışarı bırakıldılar. Katliamın ardından açılan davada günler, aylar değil yıllar boyu Gazi Halk Meclisi öncülüğünde Trabzon'a gidenlerin dilinde hep aynı slogan vardı; **"adalet istiyoruz."**

Katliamın üzerinden iki yıl geçtiğinde Gazi şehitlerinden Sezgin Engin'in annesi Kurtuluş dergisi aracılığıyla şöyle sesleniyordu: *"Bu ülkede kanun, adalet yoktur. Çocuklarımızın katilleri serbestçe gezerken, suçsuz insanlarımız işkencelerden geçiriliyor, hapishanelere konuyor, katlediliyor. Biz böyle bir adalet istemiyoruz. Çocuklarımızı katledenler hesap vermelidir."* (Kurtuluş 45, 6 Eylül 1997)

Yıllar geçti aradan, Gazi halkı için, halkımız için adalet yok, işkenceler, katliamlar iktidarlar değişse de değişmedi, artarak sürüyor.

Amerika dünyayı güneşsiz kalmış bir gezegene dönüştürmek için adaletin zerresini dahi bırakmamacasına saldırılarını sürdürürken, işbirlikçileri de katillerinin elini soğutmama politikasına daha fazla sarılıyor.

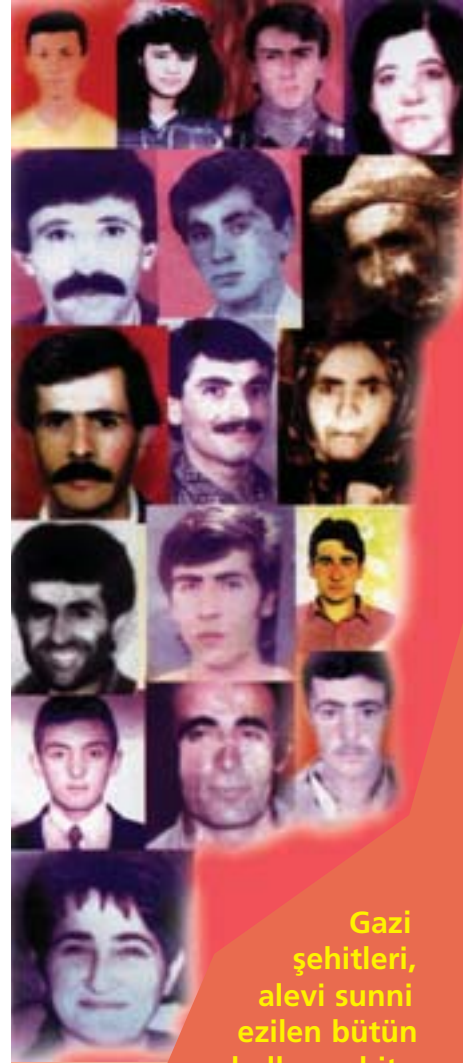
Adaletsiz yaşamaya razı olalım istiyorlar, katillerin peşini bırakalım istiyorlar, kaderimize razı olalım, "ne gelirken elimizden" diye düşünelim, baskıya boyun eğelim, demir yığınlarının, paletlerinin, maskeli timlerinin kuşattığı sokaklarımıza çıkmayalım, dökülen kanlarımızı, Gazi'nin şehitlerini unutalım istiyorlar.

Unutmayacağız, unutturmayacağız!

Ne, o gün tutuşturduğumuz zulme isyan ateşimizin koralevi sönecek, ne de adaletten vazgeçip Gazi'yi unutacağız. Adalet istemeye devam edeceğiz, yoksulluğumuzu, zulme öfkemizi örgütlü güce dönüştürerek işbirlikçi iktidarların "çulsuzlar korkusu"nu daha da büyüteceğiz.

Unutmamak direnmektir. Gazi'nin katillerinin, bugün ülkemizi Amerikan saldırganlığına ortak etmek isteyenler olduğunun bilinciyle hesap sormaktır.

12 Mart'ta kuşatmalara, mahallelerimizin ablukaya alınmasına aldırmadan Gazi'nin sokaklarını doldurarak katillere öfkemizi, kardeş halkları bombalamaya hazırlanan Amerikan emperyalizmine karşı öfkemizle birleştirelim. En meşru hakkımızı kullanarak, Gazi sokaklarında şehitlerimizi analım, adalet isteyelim...

**Gazi
şehitleri,
alevi sunni
ezilen bütün
halkın şehit-
leridir.**

**Şehitlerimizi anmak, adalet-
ten vazgeçmediğimizi
haykırmak, katillere öfkem-
izi, mazlum halklara
saldırıya hazırlanan
Amerikan imparatorluğuna
karşı öfkemizle birleştirmek
için**

**12 Mart'ta Gazi'de
olalım!**

Bush: “Tarihin bir kısmını başkaları yazdı, gerisini biz yazacağız”

Tarihi örgütlü halklar yazar

Dünya tarihi, aynı zamanda halkların özgürlük, refah, adaletli bir düzen için mücadelelerinin tarihidir. Bu nedenle, halkların isyanlarının, devrimlerinin bit-

tiğini zanneden, öyle olmasını isteyen emperyalist teorisyenler “tarihin sonunu” ilan ederken, aslında “tarih”in devrimlerle, halkların mücadelesiyle yazıldığını da itiraf ediyorlardı.

Tarihi yazmak, ne “ben yazdım” demekle olanaklı, ne de devasa silahlarla, zorbalıkla, sömürü ve zulmü dayatarak mümkün. Bu demek değildir ki, tarihte zorbaların yeri yoktur. Vardır elbette. Egemenler tarihi yazamazlar, ama tarih onları yazar. Yarattıkları zulümle, açlıkla, sefaletle, acılarla, ölümle yazar onları tarih. En lanetli sayfaları na kaydeder.

Dünya halklarına savaş ilan eden ABD’nin başkanı Bush, hızını alamayıp, “Tarihin bir kısmının başkaları tarafından yazıldığını, gerisini kendilerinin yazacağını” buyurmuş. Yazacağı tarihe de, tam da yalan ve demagoji saltanatlarına uygun bir ad bulmuş; “ilerleme ve özgürlük çağı”.

“İlerleme ve özgürlük” demagojilerinin, çöken Amerikan propaganda mekanizması ile birlikte hiçbir inandırıcılığı yoktur ama ona cevabı, tarihin yazılmasına önderlik eden Ho Chi Minh’ten verelim:

ABD ordusu tarafından Vietnam halkının üzerine binlerce ton bombanın yağdırıldığı ve her gün yüzlerce Vietnamlının katledildiği savaşın en şiddetli günlerinde Hanoi’ye savaş kendi lehine bitirmek için gelen ABD’lilere Ho Chi Minh şu soruyu sorar; “Söyleyin bana özgürlük anıtınız hala ayakta mı? Bazen bana tepe üstü duruyor gibi geliyor da..”

Ne tarih, egemenlerin tankları, topları ile yazıldı binyıllardır ne de burjuva sistemlerdeki dahil olmak üzere “özgürlükler, ilerleme” bahşedilerek kazanıldı. Büyük bedeller ödendi, özgürlük uğruna ölümlerin göze alındığı, büyük bedellerin ödendiği bir ideal oldu. İnsanlığın ilerleyişi de bu sayede mümkün oldu.

Tarih yazmak, aynı zamanda siyasi, iktisadi, sosyal köklü toplumsal dönüşümlere imza atmak. Tarih, toplumsal devrimlere giden yolda yazılır. Geri toplumsal düzenlerin yerine yenisini, daha ileri olanını koymak için halkların ayağa kalkışları ve nihayetinde daha ileri düzenler kurmasıyla yazılır. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da, tarih, yine özgürlük, adalet, eşitlik uğruna mücadele edenlerce yazılmaya devam edecektir.

Elbette egemenlerin de “yazılı-yazılmayan” bir tarihi vardır. Köle sahiplerinin, feodal beylerin yazdığı kanlı tarihi atlayarak gelirsek, kapitalizmin ve emperyalizmin tarihi tam da Bush’un sözünü ettiği tarihtir. Bush, bu tarihine olmayan bir şeyi yazacak değildir, ancak üzerine ekleyecektir.

Peki ne vardır, bu tarihte?

İki paylaşım savaşında 60 milyona yakın ölü, yıkılan, yakılan ülkeler, soykırımlar, gaz odaları, sürgünler, işgaller, yokedilen kültürler... vardır.

Katliamlarla susturulamayan halkların sesini boğmak için düzenlenen cuntalar, kurulan kontrgerilla örgütleri, onbinlerce kayıp, toplu katliamlar, cinayetler... vardır.

Emperyalistlerin yazdığı tarihte;

halkların yağmalanan zenginlikleri, halkların kanyıyla sulanan yeryüzü coğrafyası vardır.

Tarihi halklar direnişleriyle yazdılar, yazmaya devam edecekler.

Milattan yüzyıl kadar önce, Roma İmparatorluğu’nda, egemenlerle ezilenlerin tarihteki ilk büyük kavgalarından biri yaşanır. Ezilenler Katilina önderliğinde köleliğe isyan ederler.

Kölelerin hiçbir hakları yoktur, hayvan gibi yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Ne kendilerine ait malları vardır, ne de canları kendilerine aittir. Ayaklanırlar; toprak ve Hürriyet istemektedirler. Bugün kendi toprağına egemen olmayan, hürriyetten yoksun bütün halklar gibi, köleler de insanca yaşamak istemektedirler. “Bütün anlaşmazlıkların ve savaşların kaynağı olan zenginliği istemiyoruz. İsteddiğimiz, sadece özgürlüktür” diyen ezilenler bu ilk ayağa kalkışlarında yenilirler. Ama, Roma impa-

ratorluğunun ortasına isyan ateşi düşmüştür bir kere. Az bir zaman sonra Spartaküs önderliğinde tarihi yazmaya devam eder ezilenler. 70 köle Spartaküs'ün öncülüğünde isyan edip silahlanır. Kısa sürede bir orduya dönüşürler. Ezilenlerin ordusu egemenlere karşı ilk ciddi savaşımını verirler... Yenilirler... Ama savaş bitmez...

Katilina, Spartaküs kölelik düzeninin yerlebir olduğunu göremezler belki, ama en büyük darbe-leri indirdikleri tarihe yazılır.

Feodal düzen burjuva demokratik devrimleri ile parça parça yokolduğunda artık tarih sahnesinde iki temel sınıfın çatışmaları yerini alır. Burjuvazi ve proletaryanın savaşımı son yüzyıllık tarihe damgasını vurur.

Paris Kamünarları 1871'in 18 Mart ile 27 Mayıs günleri arasındaki iki buçuk aylık iktidarı tarihe sadece "erken bir kalkışma" olarak yazılmaz, aynı zamanda ezilenlerin devleti sadece ele geçirmekle yetinmediği, çürümüş devlet mekanizmasını parçalayarak yerine yenisini kurduğu bir örnek olarak yazılır. Paris Komününden çıkarılan derslerle tarihe yön verecek devrimlerin ideolojisi somutlaşmaya başlar. İdeoloji yazılı belgelerden çıkıp, tarihin yazılmasına dönüştü.

Egemenler, tarihe 1. emperyalist paylaşım savaşı ile kanlı sayfalar nakşederken, 1917'nin Ekiminde, halklar kendi tarihlerinin en görkemli hal-kasını yazmaktadır.

"Emperyalist zincirin en zayıf halkası" kırılma-ya başlamıştır. 1917 Ocak ayından itibaren, halklar hapishanesi çarlık Rusyası'nda birbiri peşi sıra grevler ve gösteriler patlak verir. O gün taşınan, "Kahrolsun Çar", "Kahrolsun Savaş", "Ekmek İstiyoruz" yazılı pankartlar, halkların binlerce yıllık zulme isyanı ve adalet, ekmek isteğinin ifadesidir. Tarihin ilk devrimci iktidarı halklara ekmek vermekle kalmaz; aynı zamanda büyük acılar ve bedellerle ilerleme, özgürlük adına ne varsa, proletarya iktidarında yaratılır. Devrimin ilk gecesi toplanan (26 Ekim 1917) Sovyetler Kongresi, kitlelerin taleplerine ilişkin kararlar alır. "Barış Kararı"nı kabul eden Kongre, aynı zamanda, "Toprak kararı" ile, toprak ağalarının, Çar ailesinin, burjuvazinin, manastırların ve kimi kiliselerin elindeki bir milyon dönümden fazla toprak köylülere devredilir. Yeraltı zenginlikleri, ormanlar, sular, kamu mülkiyetine geçirilir. Halkları köleleştiren, ulusal özelliklerini yok eden Çarlık Rusyası'nın yıkılmasıyla birlikte ulusların kendi kaderini özgürce belirlemelerinin önü açılır.

Sovyet devrimiyle ayağa kalkan ezilenler, tarihi yazılmaya devam eder.

1948'de **Kuzey Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti** adı özgürlüğün ve bağımsızlığın adı olurken, ezilen Çin halkı, 1 Temmuz

1921'de Çin Komünist Partisi'ni kurarak çıktığı yolu "uzun yürüyüş"e dönüştürmüştür.

1949'a kadar Japon işgaline, gerici iktidara karşı uzun bir savaşın ardından tarih yazma sırası, %90'ının okuma yazma dahi bilmediği, %85'inin köylerde yaşadığı ve her türlü mistik geri düşünceyle kandırılıp cahil bırakıldığı 500 milyondan fazla Çin halkına gelmiştir. Tarihin yazılmasına önderlik edenlerin ustalığı (Bush'da olmayan) tam da buradadır. Bu tablodan "uzun yürüyüşü" yaratan Mao "yıkılmayan tek kale kitlelerdir" şiarıyla halkın eğitiminden, politikaları taktikleri belirlemeye, pratiği örgütlemeye kadar hep vardır. "Köpekler ve Çinliler giremez" diye aşağılanan 500 milyonluk Çin halkı, azgınca gelişim sürecindeki kapitalist sisteme büyük bir darbe indirirken, Asya'nın bir başka yerinde de tarih yazıcılarının büyük eylemi yaşanmaktadır.

"Ülkemizi kaybetmekten ve köleleşmektense, her şeyimizi feda ederiz" diye yola çıkan Vietnamlılar, kurtuluşu, **"sadece sosyalizm ve komünizm dünyadaki ezilen halkları ve emekçileri kurtarabilir"** diyen Ho Chi Minh'in önderliğinde kazanacağını görür. Vietnam halkı, 1940'ın başlarına kadar Fransız sömürgeciliğine o tarihten sonra Japon emperyalistlerine karşı savaşı. Ho Chi Minh başkanlığındaki "Vietnam Ulusal Kurtuluş Komitesi"nin, **"... halklar, bağımsızlıklarını kazanmak için ayaklanıyorlar. Bizler geride kalmamalıyız. İleri. Viet Minh bayrağının altında cesaretle, ilerli..."** çağrısıyla her köy ve kentte ayaklanan halk 25 Ağustos 1945'te Japonlara karşı zaferi kazanır. Ama esas savaş geridedir, Vietnam'ı boğma girişimi sırası, ABD'dedir. Boğulan Amerika olur. ABD'nin devasa gücüne, tonlarca bombaya, hala hafızalardaki büyük zulme rağmen, Vietnam halkı tarihi yazmaya devam eder. Devrim, tüm dünyaya; atom bombasından daha güçlü, en gelişmiş teknolojilerden daha yaratıcı olan şeyin **ÖRGÜTLÜ HALK** olduğunu kanıtlar.

Tarihin akışını tersine çevirmeye çalışanlar "Vi-

etnam sendromu"nu hala yaşarken, Ho Amca'nın vasiyetindeki sözleri ise bugüne de ışık tutar:

"Amerikan saldırganlığına karşı yürüttüğümüz yurtsever mücadelede şüphesiz çok daha büyük zorluklarla karşılaşacağız ve yeni fedakarlıklar yapmak zorunda kalacağız, ama kesin zafere olan inancımız tamdır."

Kesin zafere Küba hal-ki da inanmaktadır.

26 Temmuz 1953'de Moncada Kışlası'na yapılan baskında özgürlük savaşçılarının katledilmesi, geride kalanların tutuklanması bu inancı yok etmez. Fidel Castro önderliğindeki gerillalar 2 Ocak 1959'da, bu umudu zafere dönüştürerek, ABD destekli Batista diktatörlüğünü yerlebir ederler.

Faşizme karşı Stalingrad önlerinde verilen savaştan Latin Amerika dağlarına, Ortadoğu çöllerine, Türkiye topraklarına kadar halklar tarihlerini nihai zafere kadar sürececek kaybedilen-kazanan muharebelerle, acılarıyla, kan revan içinde yazmaya devam ediyorlar.

Sadece bir kaç örnek anlattık; tarih böyle yazılıyor. Ezilenler örgütlü başkaldırılarıyla tarihi yazmaya devam edecek. Tarih, Bush'ları da, Powell, Ramsfeld'leri de, onların işbirlikçilerin de yazmaya devam edecek.

BM Kararları İsrail'e Silah Denetimi Hükümsüz

Bütün dünya haykırıyor; kitle imha silahları mı diyorsunuz; Amerika'ya, İsrail'e bakın!

"Dünya barışının güvencesi" dedikleri BM suskun, çünkü İsrail, aleyhinde (ABD'nin itirazlarına rağmen) alınan 32 BM kararını da dinlemedi bugüne kadar. Arkasına ABD'yi alıp "kim tarak BM'yi" diyerek katliamlarını sürdüren İsrail'in elinde halen 200-500 arasında nükleer bomba bulunduğu haberlerinden eminiz BM de haberdardır. Dünyanın 5. büyük kitle imha silahına sahip ülke olduğu konusunda da, daha somut verilere sahiptir. Buna rağmen ne bir denetim kararı, ne de Ortadoğu'yu, tüm halkları tehdit ettiği, katlettiği kararı var.

Negev Çölü Depo!

Negev Çölü, filistinli esirlerin tutulduğu kamplardan biriyle gündeme geldi. Negev aynı zamanda İsrail'in nükleer silah deposu.

İsrail, nükleer başlık taşıyan 980 mil menzilli Cruise füzelerini sahip olduğu 4 denizaltıyla, F-15I, F-16 uçakları ve Dolphin dizel denizaltıları sayesinde dünyanın bir çok noktasındaki ülkelere saldırabilecek kapasiteye sahip.

İsrail halen nükleer silah denemelerini Negev Çölü'nde yürütüyor. 1960'lı yıllarda İsrail-Mısır sınırında yaptığı onlarca nükleer silah denemesi sonucunda geliştirdiği silahları ile sadece Ortadoğu değil, tüm dünya halkları için tehdit durumunda. Bu nedenle, Nükleer Silahsızlanma Anlaşması'nı imzalamayan ülkelere biri.

Hatırlanacağı gibi, İsrail'in nükleer silahlar geliştirdiğini 1986 yılında belgeleriyle açıklayan İsrailli bilim adamı, Mordechai Vannunu, halen İsrail'de bir hücrede hapsedilmiş durumda. BM denetçilerinin "Irak yönetimi bilim adamlarının bizimle görüşmesini engelliyor" derken de Vannunu'dan mutlaka haberdardır!

İsrail'in BM'yi Dinlememe Özgürlüğü Var

BM'nin bugüne kadar İsrail hakkında aldığı 32 BM kararı uygulanamadı. İsrail, takmadı, ki bu kararların alınışında, her kararın altında ABD'nin itirazları vardır.

Peki buna karşı BM'nin herhangi bir yaptırımı oldu mu? Hayır! Bir milyona yakın Iraklı çocuğu ambargo ile katleden BM'nin gücü İsrail'e ne siyasi, ne ekonomik, ne de askeri bir yaptırıma yetmiyor. Çünkü İsrail ile ilgili bütün kararlar, hiçbir yaptırım olmayarak "tavsiye niteliğindeki" maddeye dayandırılarak alınıyor. Katile, "lütfen katliam yapma" deniliyor. Afganistan, Yugoslavya, Liberya, Irak (1990) gibi ülkelere ise tam tersi. **Amerikancı dünya düzeninin "adaleti"** böyle şekilleniyor!

İsrail bugüne kadar tam 32 BM Güvenlik Konseyi kararını ya ihlal etti ya da hiç uygulamadı. Bunlar arasında elbette ilk akla gelen 1967 yılındaki 242 sayılı ve 1973'deki 338 sayılı kararlar. Bu kararlar İsrail'e şöyle diyordu;

Filistin ve Suriye'den işgal ettiği toprakları tamamen terk et ve 1967'deki sınırlarına dön.

Bırakın 1967 sınırlarına çekilmeyi, her gün yeni yerleşim alanları açtı ve hala devam ediyor. Keza BM'nin son üç yıl içinde, yani ikinci İntifada'nın başladığı tarihten bu yana işgale son vermesi yönündeki bütün kararlar yok sayıldı.

BM'nin ABD sayesinde İsrail için hiçbir şey ifade etmediğinin en çarpıcı örneklerinden birisi ise, geçen yıl Cenin Katliamı sırasında yaşandı. BM Güvenlik Konseyi'nde katliamı incelemek için heyet gönderilmesi ABD'nin vetosu ile engellendi. Alenen; evet İsrail katliamı yapmıştır, ama kimse bu katliamı inceleyemez, açığa çıkaramaz, İsrail'i cezalandıramaz denildi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden Çağrı: **Tezkereler Bitmez**

İŞBİRLİKÇİLİK DEVAM EDİYOR! Yüklenmeye Devam Etmeliyiz!

Onbinlerce Amerikan askerine topraklarımızı açmak için AKP hükümetinin hazırladığı tezkere, TBMM'de reddedildi. Ama, Amerikan işbirlikçiliği devam ediyor!

Ülkemiz işgal altında.

Tezkerelerin red ya da kabul edilmesinin değiştirmediği gerçek budur:

Uçaklarıyla, askerleriyle, füzeleriyle, askeri araç filolarıyla ülkemizdeler.

İncirlik'ten kalkan uçaklar, **tezkerenin reddedildiği gün**, Irak'ı bombaladılar.

Yarın; Irak'a imha saldırısı başladığında, Amerikalılara ardına kadar açılan üslerden kalkan uçaklardan atılacak bombalarla ölecek yüzbinlerce Iraklı.

İşbirlikçilik devam ediyor.

Kimse kimseyi kandırmasın.

Kimse "tezkerenin reddedildiği" havası içinde bu gerçeği görmezden gelmesin.

İŞBİRLİKÇİLİK HER YERDEDİR; BAĞIMLILIĞIN KÖKLERİ DERİNE DİRİ

Tezkereler bitmez; yeni tezkereler gelecektir. Tezkere olmazsa, Amerika'ya uşaklığı sürdürecektir, Irak saldırısına destek verecek yeni kılıflar bulacaklardır. Bugünden AKP hükümetinin de, ABD'nin de açıklamaları pervasızca bunu ilan etmektedir zaten.

Türkiye iktidarlarının Amerika'yla işbirliği, tezkerelerden ötedir. Ekonomik, siyasi, askeri, kültürel bütün alanlar Amerika'nın işgali altındadır.

Böyle olduğu için de, Türkiye oligarşisi, hiç bir alanda emperyalizmin onayının olmadığı adımlar atamaz; hiç bir yeni anlaşma yapılmasına gerek olmaksızın, hiç bir meclis kararı gerekmezsin, Türkiye emperyalistler

için zaten bir üs durumundadır.

Tezkerenin mecliste reddedilmesi hiç kuşku yok ki, olumlu bir adımdır; bunda, pek çok iç çelişkinin yanı sıra, aylardır meydanlardan gözüktür, tutuklamalar pahasına yükselen "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" sloganlarının büyük payı vardır.

Tezkerenin reddedilmesi, halkın kazanımıdır; ama işbirlikçilik devam ettiğine göre, hiç bir şey bitmiş değildir. Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi iktidara karşı bu konudaki direniş gereksizleşmiş değildir.

GÜÇLÜ OLAN EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİ DEĞİL, HALKTIR!

Türkiye'nin eli ayağı, emperyalizm tarafından bağlanmıştır. Bu bir gerçektir.

Bu bağımlılık, esas olarak egemen sınıfların bağımlılığıdır.

Ülkemizin her yanı Amerikan üsleriyle donatılmış olsa da, emperyalist tekeller, canları istedikleri zaman Türkiye ekonomisini krize sokabilecek durumda olsalar da, bütün bunlara rağmen, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri güçlü değildir. Güçlü olan halktır.

Dünya halkları ve halkımız, ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerin gerçek yüzünü görmeye başlamıştır; Ama zafer için, kazanmak için bu yetmez.

Amerikan saldırganlığı devam ediyor; Amerika ne dünya imparatorluğundan, ne Ortadoğu üzerindeki amaçlarından vazgeçmiş değildir. Halklar direnmeye, daha üst boyutlarda mücadeleye, halkları zafere taşıyacak daha güçlü örgütlenmeler yaratmaya devam etmelidir.

Mücadele edelim. Mücadele ederken örgütlenelim. Örgütlenmelerimizle mücadeleyi yükseltelim. Ne çok çeşitli biçimlerde direniş eylemleri yapmak için, ne örgütlenmek için bekleyecek, duracak zamanımız yoktur.

HÖC Uyarıyor: Rehavete kapılmayalım!

Demokrasicilik oyunu gözlerimizi boyamasın!

Mücadelemiz devam etmeli. Sesimiz susmamalı:

◆ **Üsler kapatılsın!**

◆ **Amerikan askerleri topraklarımızdan çıkarılsın!**

◆ **Kuzey Irak'taki ordu güçleri geri çekilsin!**

◆ **Amerika ile tüm anlaşmalar iptal edilsin!**

Bu taleplerle sürmeli direnişimiz.

Kızılay'daki Yüz Bin Kişinin Haykırışını Yurdumuzun Her Yanına Yayalım! 70 MİLYON OLARAK AYAYAĞA KALKALIM!

İşbirlikçiliğe son vermek için, üsleri kapattırmak için, Amerikan askerlerinin ülkemizden kovulması için, Ankara'daki onbinlerin eylemini, bütün şehirlerimize yayalım.

Halkımız; Bulunduğumuz her yerde, genç yaşlı, kadın erkek, Kürt, Türk, Arap, Gürcü, Laz, Çerkez, Boşnak, alevi, sunni, halkın tüm kesimleri birleşerek, Amerika'ya ve Amerikan işbirlikçiliğine karşı direnişi örgütleyelim:

- ◆ **Her yerde gösteriler yapalım!** Yürüyüşlerle, mitinglerle, afişlerle, dövizlerle, bildirilerle, aklımıza gelebilecek her biçimde, yaratıcılığımızı kullanarak, ABD'ye ve işbirlikçilerine karşı halkın direnişine gücümüzü katalım!
- ◆ **İşçiler, memurlar, çalışanlar, üretimden, hizmetten gelen gücümüzü kullanalım!** Türkiye'nin her yerinde şalterlerin indirildiğini düşünün. Tüm il ve ilçelerde, şehir içi ve şehirlerarası ulaşımın durdurulduğunu düşünün. Bunu yapabiliriz. Sendikalar, odalar, kooperatifler, ne gün için varlar?
- ◆ **Öğrenciler, Öğretmenler, okulları boykot edelim!** İlkokul öğrencileri de dahil olmak üzere bütün öğrenciler, öğretmenler, öğretim üyeleri, okulları boykot ederek, kendi bulundukları alandan halkın direnişine katılmalı.
- ◆ **Esnaflar kepenk kapatalım!** Türkiye esnafının dolarla Amerika'ya satılamayacağını gösterelim kapalı kepenklerimizle. Kepenklerimizi, vitrinlerimizi Amerika'ya ve işbirlikçilerine karşı öfkemizi, tepkimizi yansıtan sloganlar süslesin.
- ◆ **Köylülerimiz, Anadolu'nun verimli, uğruna kan dökülmüş topraklarının Amerika'ya kiralık olmadığını gösterelim!** Köy meydan-

larında gösterileriyle, traktörleriyle ana yolları keserek, Anadolu köylülüğünün Amerikan emperyalizmi karşısında tavrını ve gücünü göstermeli.

- ◆ **Amerikalıları gördüğümüz her yerde "defol yurdumdan" diyelim! Amerikalılarla ticaret yapmayalım!** Halkımız, şu veya bu biçimde Amerikalılarla karşı karşıya gelen herkes, bu katliamcılara tepkisini doğrudan ifade etmeli. Amerikalılara otel, pansiyon, arazi, depo, araç kiralayanlar, her türlü ticaret yapanlar, Amerikan saldırı ve katliamına yardım ediyorlar demektir. Amerikalılarla hiç bir ilişkiye girmeyelim.
- ◆ **ABD işbirlikçilerine hiç bir yerde aman ver-meyelim!** Amerikan işbirlikçisi iktidarın milletvekillerini, bakanlarını, köyümüzün meydana, semtimize, kahvelerimize sokmayalım; onların toplantılarına katılmayalım veya bu toplantıları onlardan hesap sorma yerine dönüştürelim.
- ◆ **Her akşam ışık söndürme eylemlerini gösterilere dönüştürelim.** Yanıp sönen ışıklara, semtlerimizin meydanlarından yükselen öfkemiz eşlik etsin.

DIŞTAKI KATLIAMI ENGELLEMeye ÇALIŞIRKEN, İÇERİDEKİ KATLIAMI GÖRMEZDEN GELMEYELİM!

Amerika'yla işbirliği yapıp dışarıda katledenler, içeride de tecrit ve işkenceyle katletmeye devam ediyor. Son olarak 27 Şubat'ta Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nin hücrelerinde, tecrit zulmü altında Orhan Oğur adlı bir tutsak daha öldü.

F tiplerindeki tecrite karşı çıkalım.

F tiplerini işbirlikçilik politikalarını daha rahat, daha pervasız uygulayabilmek için yaptırıldılar. Bu açık

bağlantısı nedeniyle ki, F tiplerine karşı çıkmak, Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi politikalara karşı çıkmaktır.

BU İKTİDAR BİZİ YÖNETEMEZ! AMERİKA ÜLKEMİZİ KATLIAM KARARGAHI YAPAMAZ!

İşbirlikçi AKP hükümetinin içine düştüğü durum, yine işbirlikçiliğinin sonucudur. AKP hükümetinin artık halkı temsil etmediği çok net bir biçimde açığa çıkmıştır. Yapması gereken tek şey istifa etmektir. Halkın iradesinin tamamıyla tersi olan bir politikanın uy-

gulatoryıcı olduğu bu kadar aleni olan bir hükümetin yapacağı başka bir şey yoktur.

Şovenizmi hortlatarak, 'milli çıkarlarımız' perdesinin arkasına Amerikan tekellerinin çıkarlarını gizleyerek, kimse bu halkı Amerika'nın destekçisi yapamaz. Çeşitli ülkelerde, aynen Amerika, İsrail gibi Türkiye aleyhine gösteriler yapılıyorsa, ülkemizin bayrağı yakılıyorsa eğer, herkes elbette bunun üzerinde düşünmelidir. Bu tabloyu yaratan Amerika'ya bağımlılıktır. AKP iktidarı, bu bağımlılığın sonucunda Türkiye'yi ABD-İngiltere-İsrail katliam ittifakının dördüncü ortağı yapmıştır.

AKP'nin halkımızın iradesini temsil etmediği açığa çıkmıştır. Bu sonuçtan ders alacaklarına, oylamanın ertesi günü, hem ABD uşaklığını sürdüreceklerini açıkladılar, hem de halkımıza -adeta halktan intikam alırcasına- yoksulluk, işsizlik getirecek bir paket açıkladılar.

AKP hükümetinin gerçek başkanı Tayyip Erdoğan, utanmadan halkımıza hakaret ediyor: "Savaş hayır diyenler yarın maaş alamayıp aç kalınca söylediklerini unuturlar" diyor. Halkımızı "açlıkla terbiye" etmeye kalkan, "açlıkla" Amerikancılığa razı etmeye çalışanların, hiç bir dinle, inançla ilgileri yoktur. Onlara, sözlerinin doğru olmadığını, kimsenin üç beş kuruşa, ülkesini, onurunu satmayacağını gösterelim.

Artık onları ne tehditler, ne açıkladıkları "pakketler!" kurtaramaz. Artık onları Amerika da kurtaramaz. Amerikan yardakçılığıyla, F tiplerinde katletmekle, ölümle, zulümle, zamlarla hiç bir sonuç alamazlar.

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ, YARATACAĞIMIZ DIRENİŞ HAREKETİ İÇİNDE MAYALANACAKTIR

Güçlü olan biziz. Güçlü olan halktır. Halkın iradesi karşısında işte yine zama, zulme başvuruyorlar. Başka ne yapabilirler ki!

Bu toprakların Amerika'nın çiftliği olmasına izin vermemek için, tepemizde boza pişiren, bizi açlığa, onursuzluğa mahkum eden Amerikan'cı iktidarlardan nihai olarak kurtulmak için, yükleneelim, adım atalım, cesaretlenelim;

Ancak direnen ve örgütlenen bir halk kendini Amerika'dan ve işbirlikçilerinden kurtarabilir. **Mücadele edelim, örgütlenelim, kazanalım.**

"Kurtuluş halkların emperyalizme karşı örgütlü mücadelesinde"

28 Şubat'ta Beyazıt'ta yapılan iki ayrı gösteride binlerce kişi hükümeti uyardı, ABD'yi protesto etti. İlk gösteriyi sol gruplar tarafından oluşturulan Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenciler yaptı. "Kurtuluş Halkların Emperyalizme

lisme Karşı Örgütlü Mücadelesinde" pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada AKP'nin ABD ile pazarlıklarına değinilerek, cezaevlerindeki tecrit ve Kürt halkı üzerindeki baskılar protesto edildi. Bu gösterinin ardından cuma namazından çıkan yaklaşık bin kişi, ABD ve İsrail bayraklarını yaktı.

Aynı gün akşam İzmir'de yapılan 'bir dakika karanlık' eyleminde Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık 700 kişi ABD'yi ve AKP'yi protesto ederek meydana bir tabut bıraktılar.

Geçen haftaki sayımızda yer veremediğimiz diğer eylemler ise kısaca şu şekilde:

Alibeyköy'de Yürüyüş: 26 Şubat'ta yapılan gösteriye katılan yaklaşık 150 kişi "Amerikan Askeri Olmayacağız", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Tecriti Kaldırın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla Alibeyköy sokaklarında yürüdü.

Ankara Savaş Karşıtı Platform tarafından Ekin Sanat Merkezi'nde yapılan foruma Prof. Dr. Haluk Gerger, SP Eski Milletvekili Mehmet Bekaroğlu ve KESK MYK Üyesi İhsan Avcı katılarak, Amerikan saldırganlığını ve iktidarın bu saldırganlığa ortak olması değerlendirildi.

İzmir İHD, tezkerenin mecliste görüşülmesi öncesinde 27 Şubat'ta Başbakan Abdullah Gül'e mektup gönderdi. Eylemde, "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Gazi'de 26 Şubat'ta Savaş Karşıtı Platform üyeleri "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", ve "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla bir meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme 120 kişi katıldı.

Elazığ'da Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve Yurtsever gençliğin ortak başlattığı meşaleli yürüyüşler Emek Gençliği ve Atılım okullarının da katılımıyla Yıldız Bağları Mahallesi'nde 25 ve 26 Şubat akşamları da sürdü. Eylemde mahalle halkı destek sunarken "Savaşa ve Tecrite Hayır" sloganları atıldı.

27 Şubat günü tezkere oylamasını protesto etmek için meclis önüne giden Ankara Savaş Karşıtı Platform üyesi yaklaşık 100 kişi polis tarafından tartaklanarak dağıtıldı.

24-25 ve 26 Şubat'ta Ankara Savaş Karşıtı Platformu üyelerinin Sakarya Caddesi'ndeki eylemini sürdürdü. 26 Şubat'taki eylemde İdilcan Kültür Merkezi Müzik Grubu türküler söyledi, "Eller Şaltire, Adımlar sokağa" sloganları atıldı.

Sakalından Utan!

AKP'nin tezkereye "red" oyu veren milletvekillerinden birisi TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış. Hem de Yavuz Donat'ın 4 Mart günkü Sabah'taki köşesinden aktardığına göre, "redcilerin başını çekenlerden".

Donat, "neden red verdiğini" soruyor Elkatmış'a. "Ben, İnsan Hakları Komisyonu Başkanıyım. Savaşa hayır kampanyasını başlatan kişiyim. Açık, açık her yerde ret oyu vereceğimi söyledim." cevabını veriyor Elkatmış. Öyle ya, hem insan hakları diyeceksiniz, hem de savaşa evet diyeceksiniz, üstelik bir de AKP islamcılığının en islamcı olanlarından olacaksınız... doğal olanı yapmış Elkatmış.

Ama Donat'ın soruları ve tanınması gereken Elkatmış kişiliği burada bitmiyor.

- Hükümet aynı tezkereyi Meclis'e yeniden gönderirse... Tavrınız ne olur?

Elkatmış'ın cevabı tereddütsüz:

- Bu defa "kabul" oyu veririm.

- "Bu bir çelişki değil mi" diye soruyor Donat.

Ve Elkatmış'ın bütün kafa yapısı şu cevapla ortaya çıkıyor:

- Mecliste tezkere kabul edilmeyince, bir hava yayılmaya başladı. AKP çatlıyor, parçalıyor, bölünüyor havası... Bu nedenle şahsen ben oyunun rengini değiştiriyorum... Sırf, AKP'nin parçalanacağını söyleyenlere bir ders vermek için... Aynı tezkere yarın Meclis'e gelsin... Yüzde yüz kabul edileceğini söyleyebilirim.

Utanmıyor, sıkılmıyor, parti bölünüyor dediler diye, MÜSLÜMAN VE MAZLUM IRAK HALKININ

KATLEDİLMESİNE ONAY VERECEĞİNİ SÖYLÜYOR.

Şimdi bu kişiliği düşünün;

partim bölünmesin, dünya batsın,

koltuğum gitmesin yüzbinler ölsün,

bakanlığım garantilensin, yeryüzündeki bütün müslümanlar kırılsın...

Sakalından utan, desek faydası olacağı meçhul!

AKP islamcılığının prototipidir O. Elkatmış'ın kafa yapısı Tayyip'ten başlayarak tüm bir partinin kafa yapısıdır, kişiliksizliği, inançsızlığıdır.

Üstelik Elkatmış bir de İnsan Hakları Komisyonu Başkanı. Bu da Türkiye'de insan hakları, demokrasi oyununun nasıl oynandığının örneğidir. Bu örnek sadece ona ait değil elbette. Ankara'nın göbeğinde devrimcilerin infazını yerinde izleyen CHP'li İnsan Hakları bakanından, 19 Aralık katliamını onaylayan DSP'li ve MHP'li komisyon başkanlarına kadar tümü için geçerlidir.

Elkatmış'ların İnsan Hakları Komisyonu Başkanı olduğu yerde, ihlallerde azalma değil, artış olacağı kesin!

Koltuk için, ikbal için inancını, ülkesini, ahlakını satanlar bütün halkın kendileri gibi olmasını, kendileri gibi her şeyi satılığa çıkarmasını istiyor. Halkın onarına sahip çıkmasının altında ezilen, kendi kişiliksizliğinin istiklal hâle gelmesine tahammülsüzleşen **Tayyip Erdoğan, halkı aşağılıyor:**

"Savaşa hayır diyenler yarın maaş alamayıp aç kalınca söylediklerini unuturlar."...

Dünyaya işkembesinden, koltuğunun ucundan bakan, inanç, ahlak, vicdan bilmeyen bir kişilik konuşuyor. Samimi müslümanlara, AKP'ye inananlara soruyoruz; BU MU MÜSLÜMANLIK?!

CHP'linin Savaş Karşıtlığı Doları Görene Kadar

Tezkereye "hayır" oyu veren CHP'lilerin gerçekte Amerikancı oldukları biliniyordu, ama riya-karlıkta AKP'lilerle yarışabilecekleri de görülmüştü.

Mardin'de Amerikalıların kiralayarak üs haline getirdiği, TIR'larla taşınan mühimmatın ve 12

otobüs dolusu yankinin yerleştirildiği un fabrikasının CHP Mardin Milletvekili Mahmut Duyan'a ait olduğu ortaya çıktı. Duyan, "Benim de oyum savaşa karşı ama bu ticari bir mesele" (4 Mart, Cumhuriyet) sözleriyle kendini savundu. Bu kafa, bu ahlak neyi satmaz, siz karar verin? Zaten satacak bir düşüncesi, inancı olmadığı için, elinde yetki olsa, doların ucunu gördüğünde atası, toprağı, anası... ne varsa satacağından kuşku yok. Ne de olsa o bir "aslan sosyal demokrat"!

AKP'nin YEK Oyununda Patronlara Yer Aranıyor

AKP'nin reform aldatmacası ile YÖK'ün yerine YEK'i getirmesine ve yeni taslağın içeriğine geçen haftaki sayımızda yer vermiştik. Taslağın en önemli yanlarından biri, patronların üniversite yönetimlerinde yer almış olmasıydı. Diğer düzenlemelerle birlikte üniversitelerin ticarileştirilmesinin en çıplak hali olan bu düzenlemeye göre yönetim kurullarında patronlara yer verilmesine gelen tepkiler üzerine makyaj yapıldı.

Yönetim kurullarından çıkarılan patronlar için bu kez de konseyler oluşturması kararı alındı. "Sosyal Konseyler" adı verilen konseyde, "yüksek vergi ödeyenler, bağış yapanlar ve mezun derneklerinin başkanları" yer alacak.

AKP'nin YEK'i hazırlama mantığı buradan da anlaşılıyor; ne yapıp edecek patronları üniversitelerin yönetimine sokacak. Peki bu "Sosyal Konseyler" adı gibi "sosyal" işlerle mi ilgilenecek? Elbette hayır.

Bu konseylerin yetkileri: "Üniversiteye bağlı birimlerden gelen yatırım programı ile bütçeyi hazırlamak. Öğretim elemanlarının aldıkları disiplin

cezalarına yönelik itirazlarını inceleyerek karara bağlamak. Öz değerlendirmeye ilişkin işlemleri senatoyla birlikte yürütmek. Üniversite tarafından açılan çeşitli ders, kurs ve benzeri faaliyetler için öğrencilerin ödeyeceği ücretleri, kayıtlarda alınan ek ücretleri ve öğrenciler için sağlanan diğer hizmetlerden alınacak ücretleri kanun ve yönetmelikler çerçevesinde belirlemek. Rektör tarafından imzalanan anlaşma ve sözleşmeler sonucunda doğacak borçları, bağış ve hibeleri kabul etmek, gayrimenkul alımlarını onaylamak. Sağlık hizmetleri dışında, üniversitelerin araştırma ve geliştirme, teknik danışmanlık, kısa kurslar ve konferanslar dahil, gelir elde etme amacıyla sözleşme karşılığı üreteceği her türlü hizmet ve malın fiyatını, sözleşme hükümleri, serbest piyasa şartları, uluslararası iş ortamı ve kurumun ilgili alandaki rekabet gücünü göz önüne alarak tespit etmek."

"Araştırma geliştirme faaliyetleri", patronlar için öteden beri en önemli konulardan biridir. Tekellerin ihtiyacı olan alanlarda araştırmalar şimdi direk konseyler aracılığıyla elde edilmiş olacak.

Patronların çıkarıldığı yönetim kurullarında, yeni düzenlemeye göre sadece öğretim üyeleri bulunacak. Yani üniversitelerin öteki bileşenleri yine yok, öğrenciler, çalışanlar yine yok. "Katılımcılık" oyununun artık hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır.

Gençlik Derneklerinden Baskıları Protesto

Özellikle Anadolu kentlerindeki gençlik dernekleri üzerindeki baskılar, 18 gençlik derneği tarafından protesto edildi. Eskişehir Gençlik Dernekleri tarafından yapılan açıklamada, başta Isparta'daki baskılar olmak üzere baskıları protesto için faks çekme eylemi yapıldığı açıklandı.

Ankara Gençlik Derneği tarafından yapılan açıklamada da, Isparta'daki baskılar ve Ankara AKP önünde yaşanan gözaltılar protesto edildi.

Baskıları protesto için yapılan bir başka eylem de Kocaeli Gençlik Derneği tarafından 3 Mart günü gerçekleştirildi. İçişleri Bakanlığı'na faks çeken öğrenciler, "baskılara son verin" dedi.

YÖK'e de YEK'e de Hayır

26 Şubat günü Ankara Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen, Ankara Gençlik Derneği, Özgür Eğitim Platformu, Özgür Gençlik, BPG, BMG ve Ekim Gençliği'nden öğrenciler, "YÖK'e de YEK'e de Hayır" pankartı açarak bir eylem gerçekleştirdiler ve "YÖK'ü YEK Değil Yok Edeceğiz" sloganları attılar.

Neo-liberal YEK

Eğitim-Sen tarafından düzenlenen basın toplantısında konuşan Alaaddin Dinçer yasa taslağının sorunları çözmekten uzak olduğunu belirterek, taslağın neo-liberal mantıkla Amerikan tarzı üniversite yaratma amaçlı hazırlandığını söyledi.

Yurda Faşist Saldırı

Zeytinburnu'ndaki Atatürk Öğrenci Sitesi'ne dışarıdan gelecek demir çubuk ve satırlarla saldıran faşistler 2'si ağır 10 öğrenciyi yaraladı. 24 Şubat gecesi gerçekleşen saldırının ardından yurda gelen polisler, 32 kişiyi gözaltına aldı.

Malatya DLMK'dan Söyleşi

Malatya DLMK, 2 Mart'ta düzenlediği söyleşi ile dersane ve lise öğrencilerinin sorunlarını tartıştı. Malatya Gençlik Derneği'nde düzenlenen etkinliğe katılan 60 öğrenci, ülke sorunlarına duyarlılık, örgütlenme konusunda hemfikir olurken, söyleşi sonunda 4 Mart boykotuna çağırısı yapıldı, Grup Boran'ın türküleri dinlendi.

Darbe yiyen işbirlikçinin ruh hali!

Tezkere oylaması sonrası, burjuva basındaki Amerikan-çı şürekânın hali içler acısıydı... Kızmış, köpürmüş, küsmüşlerdi. Amerikalı veya (Amerikancı) patronları karşısında "görevini yerine getirememiş" uşak havasındaydılar.

Onların ruh halinin aynası ise Hürriyet Gazetesi'nde Er-tuğrul Özkök'ün köşesiydi. Özkök'ün 2-3 Şubat tarihli yazılarını okuyanlar, darbe yiyen bir işbirlikçinin ruh halini o köşede ayan beyan gördüler.

Halka, mecliste tezkereye "hayır" oyu veren vekillere hakaretler yağdırıyordu. Ama çaresiz de bir çırpınış içinde. Nasıl olur, nasıl olur da, onların istediği olmazdı bu ülkede...

Moralleri bozuktu.

Emperyalizmin ve oligarşinin her şeye kadir olmadığını görmüşlerdi. "Medya"larının gücünün kadri mutlak olmadığını da görmüşlerdi. Oysa ne yayınlar yapmış, ne yalanlar, çarpıtmalar yazmış, ne propaganda şahaserleri yaratmışlardı Amerikancılık için...

Tüm çabalarına, demagojilerine, tehdit ve şantajlarına ve rüşvetlerine rağmen, bu halkı Amerikan destekçisi yapamadılar.

Tüm tehdit ve şantajlarına rağmen, meclisten de en azından istedikleri zaman, istedikleri biçimde istedikleri kararı çıkartamadılar.

Nasıl moralleri bozulmasındı.

Hırçınlık, tahammülsüzlük içinde saçmalamaya başladılar.

Tokat yemiş işbirlikçilerin hezeyanına bakın!

Tezkerenin kabul edilmeyişinden bir gün sonra Hürriyet gazetesini açanlar, işbirlikçinin ruh halinin bu defa manşetlere taşındığını gördüler.

Hürriyet Ekonomi sayfasının başlığı şöyleydi mesela: **"3.6 milyar dolar 'onur Vergisi'..."**

Halka tepeden bakan, Amerika'ya karşı çıktığı için halka kin duyan kafa, halkla alay ederek kusuyordu kinini.

Bir başka işbirlikçi yazısına şu başlığı koyuyordu aynı düşmanlık içinde: **"Kendi düşen ağlamaz"** (Hadi Uluengin)

Özkök, köşesinde tepinip duruyordu: **"Hayır oylarının sahipleri açıklanmalı!"**

Ne yapacaktı acaba Özkök "hayır" oylarının sahiplerini. Zamanı gelince intikam mı alacaktı? Yoksa onlardan Hürriyet arşivlerinde "dosyası" olanların dosyalarını mı

açıklayacaktı?

Bakın şimdi diyordu Özkök, şu kadar işçi atılacak, şu kadar zam yapılacak, kimse şikayet etmesin! Uyanık da... Sanki tezkere kabul edilseydi, onlar olmayacaktı!

Darbe yemiş işbirlikçi saçmalıyor

Saçmalayan bir tek Özkök değildi tabii. Biri de Tercüman'da şöyle yazıyordu: **"Biz 'tezkereyi reddederek' Amerika ile olan ilişkilerimizde soru işaretleri yarattık. İster kabul edin ister etmeyin ama biz ekonomi ve siyasi bakım-dan Amerika'ya bağımlı bir ülkeyiz. Bu bağımlılıktan kurtulmanın yolu en azından 'ekonomik bağımsızlığımıza' kavuşmamızdan sonra olabilecek. Ekonomik bağımsızlığın yolu da yine 'Amerikan desteği'nden geçiyor."** (Can Aksın, 4 Mart)

Bir biçimiyle, nasıl olursa olsun, hangi gerekçeyle olursa olsun, ABD'ye desteği savunacak ya, ağzına geleni konuşuyor...

Savunabilecekleri tek bir mantıklı tez, tutunabilecekleri tek bir sağlam dal yok, saçmalıyor.

"ABD'yi desteklemeliyiz" diyenlerin malzemesi tükenmişti bir anda. Çünkü tek malzemeleri, kriz çıkar, ABD bizi şöyle kötü yapardan öteye geçmeyen tehdit ve şantajdan ibaretti.

İşbirlikçilerin duayenlerinden M. Ali Birand da aynı moral bozukluğu içindeydi. **"TBMM saygınlığını korumuş, Türkiye ABD ile bu işbirliğini 'para karşılığı' yapmadığını göstermiş, demokrasimiz bir zafer kazanmıştır. Bunların hepsi doğru. Ancak, bakalım madalyonun diğer yüzü de aynı şekilde parlak mı?"**

Ona göre, saygınlık, onurmuş, geçin bunları!

Resmettikleri kendi künyeleridir!

"Allah belasını versin böyle halkın!" demedikleri kaldı bir tek. Onu da içlerinden geçirdikleri, kendi aralarında söyledikleri kesindir. Siz Amerika'ya karşı çıkarsınız ha, aç kalın, sürünün! Yazdıklarının özü buydu.

Bütün değerlerini kaybetmişlerdir. Bu hırçınlık ve tahammülsüzlükle, biraz olsun gizlemeye çalıştıkları UŞAKLIĞIN tüm çirkinliğini sergiliyorlar şimdi.

Özkök'ler ve onların temsil ettiği zihniyet, yenilecektir. Bu küçük bir tokattır. Ne IMF, ne ABD, onları kurtarmayacaktır.

AKP ve yoksulluk

RİYAKARLIĞIN İKTİDARININ 4. AYI

Bölüm : 5

AKP'nin seçimlerde aldığı oyun "tepki oylarının AKP'de toplanması" olarak ifade edilmişti. Mevcut düzene, mevcut ekonomi politikalara en fazla tepkili olan kesim ise, elbette yoksullardı.

Yoksullar, en azından "açlığa" bir çözüm bulacağını umut etmişlerdi AKP'nin.

AKP'nin meydanlardaki en önemli vaatlerinden biri yoksulluğa çözümdü. "*Ekonomik kalkınma hamlesini başlatacak, gelir dağılımındaki bozuklukları düzeltecek, yoksulluğu ortadan kaldıracak... yeni ve dinamik bir siyasi irade...*" olma iddiasındaydı AKP. (Parti Programı'ndan)

AKP, "*Sürekli ve Sürdürülebilir Ekonomik Büyüme Stratejisi uygulayacak, bu stratejinin uygulanmasıyla fakirlik ve işsizlik azalacak, gelir dağılımında adalet sağlanacaktır.*" (Parti Programı'ndan)

Açlık, yoksulluk bu ülkenin en temel sorunlarından biriydi. Küçük bir azınlığı değil, artık halkın bütününü doğrudan ilgilendiriyordu.

Peki yoksulların umudunu çalan, oyunu alan AKP ne yaptı bu sorunun çözümü için?

3,5 aydır yaptıkları bir yana, sadece dört gün önce, tezkerenin kabul edilmemesinden sonra açıkladığı "**zam ve vergi paketi**" bile, AKP'nin yoksulları ne kadar düşündüğünü göstermeye yetip artıyor.

Bu pakette de, **emekliler, Bağ-Kur'lular, işçiler, memurlar, yani en yoksullar** mağdur ediliyor. Yoksulluğun zaten alt sınırında bulunan halktan kesilen her kuruşun, halkın belini eskisinden daha çok bükceği açık olmasına rağmen, yoksul daha yoksul hale getiriliyor.

**AKP'nin sömürü düzenine
"alternatifi" bir yana, "itirazı" da
yoktur!**

Düzenin soygun ve yolsuzluk üzerine oturmasına hiç bir itirazı olmamıştır düzen islamcılığının. Onların "**iktidar**" mücadelesi, bu yağmadan kendilerine de pay almak kavgasıdır. "Adil Düzen" söylemi, sanki bir "alternatifleri" varmış imajı için ortaya atılmış bir slogandı. Altının boş olduğu Refah iktidarında görüldü, AKP ise zaten tümünden terketmişti bu "islami" sloganı.

Sömürü ve soygunla uzlaşmakta "*midelerinin ne kadar geniş*" olduğunu, **Refah iktidarı** sırasında gösterdiler.

Çiller'in TEDAŞ, TURBAN, TOFAŞ yolsuzluk ve soygun dosyaları, **Refah Partisi**'nin ittifakıyla hasıraltı edildi. Karşılığında Çiller de Refahçıların "**Mer-cümeç Dosyası**"nın hasıraltı edilmesini destekledi. Al gülüm, ver gülüm.

Tayyip Erdoğan, daha seçim öncesi, hortumcuların en irileriyle yaptığı özel görüşmelerle, aynı yolu izleyeceğinin işaretini vermişti. Nitekim öyle oldu. AKP, en büyük hortumcu aklama operasyonlarından birine imza atarak, Karamehmet'e, faturasını, faizini halkın ödeyeceği IMF'den alınmış 6 milyar dolar aktardı.

Kendi finansörlerini yani islamcı holding sermayesini geliştirmekten geri kalmadılar tabii ki. Refahyol döneminde bunların güçlendiği rakamlarla biliniyor. AKP'nin iktidarı dönemine ilişkin henüz rakamlar yok. Ama "Duble yol" projesi, onun ihale biçimi, bu niyeti gösteriyor. Holdinglere aktarılacak her kuruşun "**kaynağı**" halktır. Bu nedenle, Refah iktidarı da, AKP iktidarı da "**zamlılık**"ta öteki iktidarlardan hiç geri kalmadılar.

“İslamcı” düşüncelerinin de uygulayıcısı değillerdir!

“Faiz sömürünün anasıdır” deseler de, aynı Refah Partisi’nin yaptığı gibi, AKP de en başta Türkiye’yi borç faizleri bataklığına sokmakta hiç tereddüt etmiyor. Emperyalistlere güven verme kaygısıyla, borçlanmayı, özelleştirmeyi herkesten daha çok savunan ve uygulayan bir iktidar olmaya soyunmuştur AKP.

Kapitalizmin sömürü ve talanıyla palazlanmış kadrolar oluşturmuştur AKP’yi. Tarikatlar temelinde kurulan holdingler, daha fazla sermaye toplayabilmek için kapitalizmin bilinen tüm biçimlerinden yararlanmışlardır.

Sömürüye karşı olmadıkları, bu holdingler bün-

yesinde de çok somut gözlenmektedir. İşten atmalar, grev yasakları Kombassan gibi “İslamcı” sermaye şirketlerinde diğerlerinden daha az yaşanmaktadır. Hatta işçiler çoğunlukla tarikat üyeleri arasından seçilmekte, tarikat etkisi kullanılarak çifte sömürü sürdürülmektedir.

AKP’nin yönetici kadroları, ya eşraf, tüccar, ya burjuva takımındandırlar. IMF politikalarını savunmak, yer yer bazı çelişkileri olsa da, kendi “sınıfsal” konumlarına da, AKP’nin üstlendiği role de uygundur.

AKP’nin yoksulluğa çözümü, “sadaka” mantığıdır

AKP, yazı dizimizin önceki bölümlerinde de vur-

AKP ve Kürt Sorunu

Onyıllardır “devlet”le baskının özdeşleştiği bir bölgeydi Doğu ve Güneydoğu. Kürt halkı onyıllardır baskı ve asimilasyona maruz kalmış bir halk olarak “muhalif”ti mevcut düzene.

Liderinin yasaklılığını kullanıp “kurulu düzenle çatışan” bir görünümle siyaset arenasında prim yapmaya çalışan AKP’nin, Kürt halkının mevcut durumunu da istismar etmemesi düşünülemezdi elbette.

Bu nedenle, AKP programında “DOĞU VE GÜNEYDOĞU” başlığıyla uzun bir bölüm ayrıldı.

“Kimimizin Güney Doğu, kimimizin Kürt, kimimizin terör sorunu dediğimiz olay, maalesef Türkiye’nin bir gerçeğidir. Partimiz bu sorunun toplum hayatımızda neden olduğu olumsuzlukların bilinciyle, bölge halkının mutluluğunu, refahını, hak ve özgürlüklerini gözetken, Türkiye’nin bütünlüğü ve üniter devlet yapısıyla birlikte bölgeyi tehdit eden terörün önlenmesinde zaaf yaratmayacak bir şekilde; kalıcı, tüm toplumun duyarlılıklarına saygılı, etkili ve sorunları kökünden çözmeye yönelik bir politika izleyecektir.” (AKP Programı’ndan)

Yani kısacası “Kürt realitesini” kabul eden bir AKP var bu programa bakılırsa.

Daha seçim öncesi kendini gösteren ŞOVENİZM

AKP, daha iktidar olmadan, henüz TBMM’de bir muhalefet partisi grubu durumunda oldukları zaman, bu konudaki kafa yapılarını ortaya sermişlerdi.

AB’ye uyum yasalarının çıkarılması sırasında, “İdamın kaldırılması” tartışmalarında “Apo’nun kellesini is-

teriz” diye mecliste en fazla bağırانların başında onlar vardı. Nitekim sonuç olarak da idamın kaldırılmasına KARŞI oy kullandılar. Şovenizmin, Kürt düşmanlığının en sivri ucu olarak bilinen MHP, o tartışmalar sırasında AKP’lilerin yanında oldukça “liberal” kalmıştı. AKP’nin “şovenist damarı” o zamandan kendini ortaya koymuştu. Bu damar, iktidara yakınlaşan AKP’ye bir sürü eski MHP’linin, ANAP’lının, DYP’linin akın etmesiyle daha da güçlendi. Ama belirttiğimiz gibi, esas olarak ülkemizdeki düzen İslamcılığı, baştan devletle bütünleşen karakterinden dolayı, “ümmetçilik”ten uzak “ırkçı şovenizm” yakın olmuş, bu nedenle de bir çok İslamcı örgüt, Kürt halkının mücadelesine karşı kullanılabiliyordu.

Hükümet olduktan sonra, İmralı’da Öcalan’a karşı uyguladıkları tecritle, o düşmanlığı sürdürdüklerini de göstermiş oldular.

Tayyip Erdoğan’ın dilindeki İNKAR

Yine AKP’nin programında deniyordu ki; “Bu bölgemizdeki kültürel farklılıklar, partimiz tarafından zenginlik kabul edilmektedir. Resmi dil ve eğitim dili Türkçe olmak şartıyla, Türkçe dışındaki dillerde yayın dahil kültürel faaliyetlerin yapılabilmesini, partimiz ülkemizdeki birlik ve bütünlüğü zedeleyen değil, güçlendiren ve pekiştiren bir zenginlik olarak görmektedir.” (AKP programından)

Bırakın bu satırlarda yazdıklarını hayata geçirmek doğrultusundaki bir politikayı, Kürtçe üzerindeki baskılarda hiç bir gerileme olmadı.

Ama kafalarındaki asıl düşüncüyü, Tayyip Erdoğan’ın Rusya’yı ziyaretinde yaptığı bir konuşma ortaya koydu. Orada Kürt sorununun çözülmesini istiyoruz” diyen bir Kürt işçiye Tayyip Erdoğan şu “veciz” cevabı veriyor.

“Sorun var’ diye inanmayacaksın, ‘yok’ diye inana-

güladığımız, AKP programından alıntılarla gösterdiğimiz gibi, **küreselleşmenin** sıkı bir savunucusudur. Küreselleşmenin “yoksulluğa çözüm” modeline de hiç bir yabancılık çekmedi AKP.

1,2 milyar insanı aç bırakan küreselleşmenin bu soruna bulduğu çözüm, “uluslararası yardım kuruluşlarının yardımlarını artırması”ndan ibarettir. Emperyalistler, dünya halklarını sadakalarla yaşayan dilenci durumuna dönüştürmek istiyorlar.

AKP’nin mantığı da hiç farklı değildir.

Şu ana kadar gündeme getirdikleri her şey bu mantığa uygundur. Gecekonduları ziyaret edip “islamcı holdingler”den, marketlerden üç beş kutu yiyecek giyecek yardımı yapmaktan öteye bir faali-

caksın. 'Sorum var' diye inanacaksın sorun olur, 'yok' dersen sorun ortadan kalkar. 'Yok böyle bir sorun' diyorum, olmasını da istemiyorum... Böyle yaklaş olaya. Türkiye’de bölgeler ve insanlar arasında herhangi bir ayrım yapmazsan, kardeşçe, elele 'bir ve beraberiz' dersen problem olur mu?"

Bu zihniyet, oligarşinin Demirel ağzıyla dile getirdiği “Kürt realitesini kabul etme”nin bile gerisinde, çok daha önceki dönemin Kürt varlığını **INKAR** politikasına geri dönüştür.

Peki o zaman mesele böyleyse, AKP programındaki o sayfalar süren “DOĞU VE GÜNEYDOĞU” üzerine yazılanlar nedir?

Düzen partilerinin sahtekarlığı!

Kuzey Irak’ta somutlaşan İMHA

Kürt sorununda AKP politikası, Kuzey Irak politikasında iyice açık hale kavuştu. Kürt halkının hiç bir hakkı olmamalıydı, ne Türkiye sınırları içinde, ne de dışında. Kürt halkının çeşitli hakları doğrultusunda mücadele eden Kürt milliyetçi hareketi karşısında ise, AKP’nin de tek bir politikası vardı: İMHA. Kuzey Irak’ı işgal et-

Sonuç olarak;

AKP’yi belli başlı politikaları açısından masaya yatırdığımız yazı dizisini bu bölümle bitiriyoruz. 5 bölüm boyunca ele aldığımız başlıklara, AKP Programı’nda, vaatlerinde yer alan başka başlıklar da eklenebilirdi, ama eklemedik. Çünkü, mesele “AKP ve Hukuk-Adalet” diye bir başlık yapılabilir. AKP Programı’nda bu konuda vadedilmediği kalmamış. Ama bir çok konuda olduğu gibi, bu konuda da üzerinde olumlu olumsuz sözedilebilecek tek bir icraat yoktur. Hal böyle olunca, bu

yetleri görülmedi bugüne kadar. Başbakan Gül’ün “Bayram yardımı”, “emeklilere ikramiye” diye sunduğu ekonomik önlemlerin mantığı da aynıydı.

AKP’nin ne “islamcı” ne “kapitalist” hiç bir çözümü yoktur. Açlığı, işsizliği çözmek, bir yerde **“yatırım”** sorunudur. Ama ekonomisi IMF’ye bağlı hiç bir ülkede bu yolla işsizlik sorununun çözülebildiği görülemez. Somut örnek; AKP, IMF’nin istediği faiz fazlası oranını tutturabilmek için, ilk elde **600 yatırım plan ve projesinden vazgeçmiştir**. İşsizlik, böyle mi çözülecek?

AKP’nin yapabileceğinin en fazlası, bir kaç **aşevi, imarethane** daha açmaktır.

menin bir gerekçesi de, oradaki KADEK’li Kürt milliyetçi güçlerin imha edilmesi idi.

Katliamcı politika, ülke sınırları içinde de yürürlüğe konuldu.

Kısacası, AKP, Kürt sorununda oligarşinin onyıllardır sürdürdüğü **inkar, asimilasyon ve imha** politikasının uysal bir sürdürücüsü oldu. Daha bugüne kadar bu konuda, sözde de olsa, farklı tek bir düşünce, öneri duyan, farklı tek bir uygulama gören olmadı.

Uygulamada, kaldırıldığı söylenen **“OHAL”**’in fiilen sürdürülmesini sağladı AKP. Siirt seçimlerinde vadettikleri gibi, koruculuğun sürdürülmesini savunuyor. Kürt sorununun veya Öcalan üzerindeki tecritin dile getirildiği her eylemde HADEP’lilerin gözaltına alınması, onlarca HADEP yöneticisinin tutuklanması, AKP’nin Kürt sorunu konusundaki “uygulamaları”nın son örnekleridir.

İktidardaki AKP, kendinden önceki tüm katliamcılar gibi, sorunu **“Kürt sorunu”** olarak değil, **“terör sorunu”** olarak gören bir politika izlemektedir. Hiç bir konuda kendi politikası ve çözümü olmayan, dışta ABD’nin, içte Genelkurmay’ın emrindeki AKP’nin başka bir şey yapması da mümkün değildi.

başlıkta hazırlanacak bir incelemede, **“şunları vadedmişlerdi, yaptıkları koca bir hiç”**ten öteye bir şey söylemek de mümkün olmayacaktı. AKP’yi, demokrasi, Genelkurmay’la ilişkileri, yoksulluk, Kürt sorunu, hapishaneler, emperyalizmle ilişkileri başlıklarında ele aldığımız dizi yazımızın özet sonucu şudur;

AKP, iyi bir “takiyyeci”dir.

Halktan yana söylediği her şeyin “takiyye” olduğunun ortaya çıkması için üç ay yetmiştir.

Biraz Ciddiyet ve Sorumluluk Lütfen!

1 Mart'ta TBMM'nin aldığı kararın ardından "Barış Girişimi" bir basın toplantısı yaparak, "Meclisin halktan güvenoyu aldığını" açıkladı, toplantıya katılanlar

yakalarına "bu meclis beni temsil ediyor... Meclisimi seviyorum" kokartları taktılar.

"Barış Girişimi"nin açıklamasına göre, meclis bu kararla, "Görece bağımlı bir ülkeden tam bağımlı bir ülkeye dönüşmeye" bile hayır demişti. "Teşekkürler" sıralandı, "çiçek sepetleri" gönderildi. Kime mi?

"TBMM'den çıkacak karar konusunda uluslararası meşruiyet gereklidir diyen Cumhurbaşkanı Sezer'e, TBMM Başkanı Arınç'a ve hayır ve çekimser oy kullanan TBMM üyelerine".

Açıklamada, "şimdi AB'ye daha yakınız" diye değerlendirilen meclis kararıyla, en çok da Avrupa cephesi ile konjonktürel olarak aynı yerde buluşmuş olmanın sevinci dile getiriliyor.

TBMM'nin kararını ayrı bir yazıda değerlendirdiğimiz için ayrıntısına girmiyoruz. Özet olarak yinelemek gerekirse, karar halkın kazanımıdır. Ancak işbirlikçilik (ikinci bir tezkere hazırlığı dahil olmak üzere) sürüyor. 1 Mart kararının ardından "hayır" oyu verip, "pişman" olan ve yeniden gelirse "evet" diyeceklerini açıklayan "onurlu milletvekilleri" de son günlerde nedamet getirircesine basına birer birer yansıtılmaya devam ediyor.

Böyle olmasa dahi, hangi kafa yapısı, 100 günlük icraatı süresince, faşist politikaları uygulamakta tereddüt etmeyen, F tiplerinde katleden, Kürt halkına yönelik devletin imha ve inkar politikasını sürdüren, halka yoksulluktan başka hiçbir şey vermeyen bir meclise "teşekkür" ettiriyor, "bu meclis benim, meclisimi seviyorum!" diyebiliyor? Bu nasıl bir gerçeğe gözlerini kapamaktır ki, bir yandan "Kürt sorununun çözümü Türkiye'dedir" derken, öte yandan AKP'lisi, CHP'lisi ile Kuzey Irak'ın işgalinden, TSK'nın bölgeye gönderilmesinden yana olduklarını gizlemeyenleri kutlayabiliyor?

İdeoloji yok olunca, iktidar hedefi olmayınca, muhaliflik düzenin icazetinde olunca, kemiksizlik "aydın olmak, sol olmak" olarak görülür hale gelince, faşizm gerçeği görülmek istenmeyince bunların hepsi mümkün hale geliyor.

Demokrasicilik oyununun küçük bir manevrası beyinlerin çarpıklığını bütün çıplaklığı ile ortaya çıkarıyor. Aynı meclisin, aynı vekillerin verili koşullarda değişen hiçbir şey olmadığı halde yarın tezkere lehine oy vermeleri durumunda ne denilecek? "Aldıkları güvenoyunu" tepe teppe Amerikancılıklarında kullandıklarında "Barış Girişimi" bu kez de "meclisi sevmiyorum" mu diyecek? Emperyalistlerin saldırılarını meşrulaştırmaktan başka hiçbir işlevi olmadığına bütün dünyanın hemfikir olduğu BM, "uluslararası meşruiyeti" ABD'ye verirse sorun kalmayacak mı? Ezilenlerin safındayız diyenlerin meşruluk ölçüsü, Sezer'in "uluslararası meşruiyeti" ile aynı olabilir mi?

*

"Bu meclis beni temsil ediyor" demenin doğal sonucu, o meclisin bütün kararlarının sorumluluğunu da kabullenmektir. Bu meclis sizin ise, iktidarın siyasi, ekonomik, bütün politikalarının sorumluluğu üstlenilecek mi?

Madem "bu meclis halktan güvenoyu aldı" o zaman, IMF paketine de sesini çıkarmamalı halk. Hatta o borçlara da, burjuva basının köşe yazarlarının arsızca dile getirdiği gibi, "barışın bedeli" olarak bakmalı, "benim borcum" demeli, hatta kimilerinin dile getirdiği gibi, "gönüllü olarak katılmalı IMF paketinin getirdiklerine".

Barış Girişimi açıklamasındaki, "tüm bu savaş dayatmaları karşısında direnmenin, ekonomik sonuçları da olabilir. Ve bu sonuçlar çok ağır olabilir. Ama toplum, bunun bedelini ödemeye, ekmeği olanlar, olmayanlarla bölüşmeye hazırdır." diyen kafa yapısı, emek adına yola çıkıp, "IMF borçları ertelensin" diyenle aynı kafa yapısına sahiptir.

Halkın dayanışmasını her koşulda örgütlemek devrimcilerin, solun doğal işlerinden biridir. Bunu iktidarı rahatlatmak, IMF talanını sürdürmek, özelleştirmelere devam etmesini sağlamak için yapmaz. İktidarların işbirlikçiliklerinin, ülkemizi IMF'nin eline teslim etmelerinin, yağmalanan zenginliklerin bedelini ödemenin, halkın öfkesini yatıştırmanın sıkıntısı kendine sol diyenlere mi düşmüştü!

Toplantıda soruları cevaplayan, ÖDP'li Ahmet İnsel "ikinci zaferin" de ekonomide kazanılacağını söylüyor. Halka, reformist sol adına, "bu felaket tellallarının bekledikleri iktisadi çöküş tablosunu engelleme" görevini de yüklüyor. Nasıl engelleyeceğinin cevabı da açıklamada yukarıdaki gibi ifade ediliyor: Karşısına geçip, "barış mı istiyordun, o zaman bedelini ödeyeceksin" diyen işbirlikçi iktidara boyun eğerek, elinden alınan ekmeğine sesini çıkarmayarak...

Kendi bütçesini dahi yapamayan, emperyalizme siyasi, ekonomik, askeri olarak tam bağımlı bir ülkenin meclisinin kararına 'görece bağımlılığı kurtardık' diye seven mantık, halkın açlığa sesini çıkarmamasını istiyor.

*

Solculuk, ilericilik, aydın olmak bu değildir.

Sol, sosyalist, aydın, ilerici olanın görevi, iktidarların kendi iç çelişkileri, ABD ile çelişkileri, halkın muhalefeti ve daha sayılabilecek onlarca etkenden dolayı, ortaya çıkan sonucu **"rejimin aklanması"** doğrultusunda kullanmak değildir.

Sol, iktidarı isteyen, politikalarını halkın iktidarını kurmak için belirleyendir. Amerikan saldırganlığına kar-

şı çıkarken de, AKP iktidarına karşı mücadele ederken de hedefinde bu vardır. İktidar hedefi yoksa, ABD'ye karşı çıkışı da, işbirlikçiliğe hayır deyışı de, düzenin (ve emperyalizmin) izin verdiği sınırları aşamaz. Meşruluğunu da o sınırlar içinde arar.

Örneğin, *"tamam tezkere reddedildi, ama işbirlikçilik sürüyor, ülkemiz bağımsız değil"* diyerek, bağımsızlık ve demokrasi bayrağını yükseltir. 1 Mart sonrası kazanılan morali, iktidar saflarındaki ve Amerikan cephesindeki moral bozukluğunu bu yönde değerlendirir.

TBMM'nin kararına olmayan misyonlar yükleyerek, kararı, "AB'ye daha yaklaşma" olarak selamlayarak elbette bağımsızlık, demokrasi bayrağı yükseltilemez.

Cumhuriyet Aynı Eleştirileri Genelkurmay'a Yapacak Mı?

Genelkurmay Başkanı 5 Mart günü yaptığı açıklamada, Irak politikasında, Amerika ile yapılan pazarlıklar ve işbirliğinde **"hükümet ile aynı düşünüyorum"** dedi. Yapılan pazarlıkları da savundu.

Cumhuriyet sayfalarında, AKP iktidarının ABD ile işbirliği ilişkilerine, anlaşmalarına, yapılan açıklamalara ilişkin söylenmedik söz, yapılmadık eleştiri kalmadı. Uşaklık politikası şeriatçılıkla birleştirilerek Amerikancılıkları dile getirildi.

Şimdi aynı şeyleri Genelkurmay Başkanı dile getiriyor. Kuzey Cephesi açılarak daha az Amerikalı ölmesi düşüncesinin de kendilerine ait olduğunu itiraf ediyor.

Cumhuriyet yazarları aynı eleştirileri doğal olarak Genelkurmay için de dile getirmek durumunda değil mi? Yoksa "bizim Genelkurmayımızın Amerikancılığı iyidir" mi denilecek?

Ortada muğlak olan, yok öyle değil denilebilecek bir durum kalmamıştır. Genelkurmay açıklaması, AKP iktidarının yaptığı her şeyi "milli ordu"nun onayını alarak yaptığının açık kanıtıdır. Bugüne kadar da muğlak olan bir şey yoktu. Görmek isteyen için her şey olabildiğince ağıktı.

Amerikan işbirlikçiliğinde "şeriatçı AKP" ile, "laikliğin bekçisi ordu" arasında hiçbir fark yoktur, aynı yerde durmaktadırlar.

Amerikancı orduya tavır alınmadan, bu ülkede ulusalcılık yapılamaz, ülkenin bağımsızlığı savunulamaz. Bu gerçek Hilmi Özkök'ün açıklaması ile birlikte, kendisine ulusalcı diyenlerin gözleri önün-

ne gelmiştir. Gerçeğe gözleri kapamak, "şeriat" diye diye Amerikancı orduya sırtınızı dayamak, ulusalcılıktan vazgeçmektir.

Şovenizm Beyinleri Dumura Uğratur

Kimi aydınlarımız Amerikan saldırganlığına karşı olduklarını açıklıyor, öte yandan devletçilik, şovenizm beyinlerini öylesine dumura uğratmış ki, ordunun terör demagojisi ile Kuzey Irak'ı işgalini destekliyor.

Amerikan karşıtlığı ile beyinlerde yanan ışık, umut veren yurtsever damardan akan kanın önüne set çeker gibi, faşist devletin resmi politikalarına gelip dayanıyor. Bu çarpıklık yeri geliyor F tiplerinde kendini gösteriyor, günü geliyor Kürt halkının sindirilmesinde zuhur ediyor.

Beyin katliamcı, 50 yıllık işbirlikçi devletten bağımsızlaşmadıkça aynı çelişkilerin başka başka gelişmelerde de yaşanması kaçınılmazdır. Bu da objektif olarak karşı olduğunu söylediğine aslında destek verme noktasına kaçınılmaz olarak savuruyor. İdeolojide, politikada, düşüncede beyinler egemenlerden özgürleşmedikçe, gelişmelere halkların cephesinden bakılmadıkça bu sonuç değişmeyecektir.

Protestomu yaptım, işim bitti!

1 Mart mitingi, katılım açısından son dönemlerin en geniş katımlı mitingi oldu. O alan, daha önce de işçilerin, memurların ayrı ayrı yaptıkları eylemlerde yüzbinleri ağırlamıştı. Ama reformist politikalar, o kitleyi, tabiri caizse eritiler. Her türlü kitleliliğin bunların elinde (inisiyatifinde) kaldığı sürece aynı akıbete uğraması kaçınılmazdır.

1 Mart mitingine ilişkin izledikleri politikada da özünde, geçmişin kitlesele mücadelelerini eriten aynı anlayış egemendir. Miting öncesi tartışmalarda, "meclise yürüme" önerisi getirilmiş, ancak bu kesimler öneriyi esasında tartışmamışlardır bile.

Her ne olursa olsun, mutlaka yasal sınırlarda kalma bir politika, bir "ilke" haline getirilebilir mi? Bunun tersi, her halükarda yasalık aşılın değildir elbette. Zamana, zemine, konuya göre değişir bu.

Ama TBMM orada oylamayı sürdürürken, temel talebi o oylamayla ilgili olan bir eylemi bitirivermenin mantığı nedir? İcazetci-yasalcı anlayış, bırakın meclise yürümeyi, oylama sonucuna kadar alanda oturma eylemi yapmayı bile "icazet dışına çıkmak" olarak görmektedir.

Polisin bu kesimlerin "icazetçi" nabzını almasından bu yana, eylemler sürekli geri, daha geri biçimlere mahkum

edilmiş, caddelerdeki yürüyüşler kaldırımlara taşınmış, meydanlardaki açıklamalar, parti binaları önüne hapsedilmiştir.

Oligarşi bu kesimlerin mantığını bildiği için, zaman zaman "yasakladım" diyor ve herhangi bir zaman diliminde ki o eylemi-mücadeleyi bitiriyor. Mitingleri rahatlıkla yasaklayabiliyor, onun, o saatten sonra "yasağı protesto için beş on kişilik bir basın açıklaması yapması" düzeni hiç de rahatsız etmiyor, düzen amacına ulaşmış oluyor.

Aynı kafa Gazi ayaklanmasında, esnaf eylemlerinde "sağduyu" adına mücadeleyi geri çeken bir rol üstlenmedi mi?

Diyelim ki 1 Mart'ta orada bir grup çıktı ve meclise yürüdü... O zaman da damga hemen hazır; ona da "provokasyon" denilecekti.

Yasalık mı, meşruluk mu? 1980'li yılların sonlarında Demokratik Kitle Örgütleri yaygınlaştıkça tartışılan konuların başında bu vardı. Artık bir yanıyla aşılmış olması gereken bu konu, reformizmin statükolarıyla mücadeleye daha zarar verici bir anlayışa dönüştü.

Sonuç alıcı bir mücadeleyi hedefliyorsak, muhalif, protest çizgiden, bunun için de icazetçi zihniyetten

Biz ne kadar "demokratik"iz?

Geçen hafta, Eğitim-Sen tarafından "Eğitim Yönetimi ve Üniversitelerde Demokratik Yapılanma" adlı bir sempozyum düzenlendi.

AKP hükümetinin hazırladığı yeni YEK tasarısının da tartışıldığı sempozyumda, sendikacılar, öğretim üyeleri vardı, hatta sempozyuma, Almanya'dan Rusya'dan bile davetli konuşmacılar da katılmıştı. Ama... "Üniversitelerde Demokratik Yapılanma"nın tartışıldığı bu toplantıda öğrencileri temsilen hiç bir konuşmacı yoktu.

Öğrenci gençliğin örgütlenmeleri davet edilmemişti bu toplantıya.

Şimdi kendi kendinize düşünün bir; neden?

Eğitim-Sen, neden gençlik örgütlenmelerini çağırmamıştır bu toplantıya?

Gençlik örgütlenmelerini neden çağırmadılarsa, onyı aşkın bir süredir devam eden 6 Kasım boykot eylemlerine de aynı nedenle etkili-örgütlü bir tarzda katılmamışlardır.

Gençliği "potansiyel suçlu" gibi gören, gençlik örgütlenmelerini "örgütlerin uzantısı" olarak lanse eden egemen sınıfların propaganda ve demagojisi bu kesimleri de etkisi altına almıştır.

Gençlik örgütlenmeleriyle yanyana olursam "yasadışı örgütlerle" yanyanaymışım gibi görünürüm kaygısını taşıyorlar.

Evet, o örgütlenmelerin bir çoğu devrimci bir nitelek taşıyor.

Ama bundan niye rahatsız olsun demokratik bir kitle örgütü?

Karşıma çıkan aynı kafa yapısıdır; icazetçi mantık. İcazetçi kafa, demokrat olamaz elbette. Mumcu onları "katılım" dışı bırakır, onlar da devrimci gençlik örgütlenmelerini. İktidarla bu noktada buluşulmuş olur!

çıkmalıyız.

İHTİYAÇ; SÜREKLİLİĞİ OLAN ÖRGÜTLEYİCİ BİR BİRLİK

"Acil, yakıcı" gündemlerin biri bitmeden, biri başlıyor. Üç yıl F tipleri gündemdeydi. Hemen ardından IMF'nin yoksullaştırma programı gündeme geldi. Ardından ABD'nin Irak'a saldırısı...

Her gündemde aynı eksiklik yaşıyor, örgütsüzlük... Tüm sol güçleri birleştirip, halkın değişik kesimlerini harekete geçirebilecek bir örgütlenmenin eksikliği yaşıyor. Her gündem için şu veya bu biçimde toplanılıyor, biraraya gelebilenler biraraya geliyor, sancılı ve uzun tartışmalarla platformlar, koordinasyonlar, birlikler oluşturuluyor. Kimi zaman ise bu da olmuyor.

Karşımızdaki somut sorun şudur: halkın, solun, devrimci demokrat kesimlerin bu hızlı gelişmeler karşısında aynı hızla hareket etmeye sağlayacak bir ortak örgütlenmeleri yoktur.

Bu köşede Halk Cephesi önerimizi çeşitli defalar yazdık, birlik sorunu üzerine düşüncelerimizi, eleştirilerimizi, önerilerimizi gündeme getirdik. Ve solda hala Cephe tarzı

bir ortak örgütlenmenin eksikliğini yaşıyoruz.

Bugün Irak, yarın başka saldırı politikaları gündeme gelecektir ve tüm bu saldırganlığa, zulme, soygunculuğa karşı halkın mücadelesini kesintisiz biçimde örgütleyebilmek zorunluluğu ortadadır.

Her defasında aynı enerjiyi tekrar tekrar harcamak, zamanımızı ve enerjimizi boşa harcamaktır. Çalınan zaman ve enerji, mücadeleden çalınmış olmaktadır. Örneğin aylarca emek harcanarak platformlar, koordinasyonlar kuruluyor, sonra "gündem geçince" dağılıyor. Sonra yeniden farklı bir gündem için aylarca aynı çabanın, enerjinin harcanması... Bu sağlıksızlığı giderme görevi önümüzdedir. Harcadığımız enerjiyi, zulme, yoksulluğa, emperyalizme karşı mücadelenin sürekliliğini gözeterek kalıcı örgütlenmelere dönüştürmek, geniş kesimleri bir Halk Cephesinde birleştirmek başılamaz bir görev değildir. Keza bu tarz bir Halk Cephesi tüm dünyada "ortak hareket etme eğiliminin güçlendiği" aynı çerçevede oluşturulan örgütlenmelerle ilişkiye geçebilecek, ülkemizdeki devrimci, demokrat örgütlenmeleri temsil edebilecek bir kurum olacaktır.

Engeller, zorluklar yok değildir; ama istenirse aşılır. Mevcut birlikteliklerin mücadele alanını genişletmek, işleyişini kurumlaştırmak, bu doğrultuda atılacak bir ilk adım olabilir.

ÇİZGİYLE

İŞTE SUSURLUK DEVLETİ'NİN ADALETİ!

ARMUTLU'DA BOMBA VE KURŞUN YAĞMURLARI ALTINDA KALANLARIN YARGILANMASI SÜRÜYOR

5 Kasım 2001'de Küçükarmutlu'da ölüm orucu yapılan evlere bir operasyon düzenlenerek 4 kişi katledilmişti. Operasyonda çok sayıda gaz, bomba ve kurşunlar kullanılırken pek çok insan sakat kalmış ve 19 kişi, haklarında örgüt üyeliğinden dava açılarak tutuklanmıştı.

*Katliam amaçlı bu operasyonu gerçekleştirenlere dava açılmazken orada, operasyonda yaralananlara açılan dava, 7 Mart 2003 cuma günü İstanbul 2 No'lu DGM'de görüldü. Davaya Tekirdağ F Tipi Hapishanesi ve Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde tutuklu tüm sanıklar katıldı.

İzleyici olarak ise Armutlu halkından, tutsak ailelerinden, TAYAD'lı ailelerden, ölüm orucu gazilerinden 150'den fazla kişi katıldı. İzlemeye gelenlerden salonun küçüklüğü gerekçe gösterilerek sadece 30 kişi içeri alınırken geri kalanlar salonun dışında koridorda tutuldular. Bir süre sonra orada bulunmalarından dahi rahatsız olan heyet koridorda bekleyenleri mahkeme dışına çıkardı.

Dışarıda mahkemeye giremeyen aileler ellerinde kırmızı mendil, Armutlu şehitlerinin fotoğrafları ve "Adalet istiyoruz" dövizleri ile bekliyordular. Evet, Sultan, Arzu, Barış, Bülent ellerde resimlerde, yüreklerdeydi. Onları öldürdüklerini sananlar yanılıyorlardı. Mahkeme önünde bekleyenlerin "Armutlu Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim şehitleri

Ölümsüzdür", " Katiller Yargılansın" diye haykırdıkları sloganlarda da onlar vardı.

Operasyonda şehit düşenlerin yanında olup yaralı olarak çıkan Zehra Kulaksız ölüm

orucu ekibinden Eylem Göktaş duruşmada: " Yanımda 4 arkadaşım öldü. Ben de ölebilirdim. Özkan ve Ahmet Güzel'i tanıyorum." diyerek Özkan ölüm orucunda olduğu için ona yardım etmek amacıyla orada olduğunu belirtti.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden getirilen Ahmet Güzel ise: "ABD Irak'ı işgal etmeye çalışıyor. Bu konuda herkesi duyarlı olmaya çalışıyoruz. Hükümet de suç ortaklığı yapmamalı. Akşamları Saat:20.00'de gerçekleştirilen ışık söndürme eylemlerine F tiplerinde biz de katılıyoruz." dedi.

Tutsaklar mahkemeye giriş ve çıkışta sloganlarıyla ABD saldırganlığını lanetlediler ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganını attılar.

Dava tutsakların savunmaları alınmak üzere 30 Mayıs 2003 tarihine ertelendi.

TAVIR'IN DURUŞMASI GÖRÜLDÜ

Kültür Sanat Yaşamında Tavir dergisinin Eylül 2002 Tarihli 7. sayısında yeralan beş yazı ve Pablo Neruda'ya ait bir şiirin de yer aldığı yazılar nedeniyle açılan davanın ikinci duruşması İstanbul 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşmaya derginin sahibi Muharrem Cengiz'in sorgusuyla başlandı. Muharrem Cengiz'in sorgusunun ardından savcı Yazı İşleri Müdürü Ahu Zeynep Görgün'ün TCK 169. Maddeden cezalandırılmasına, Tavir Dergisi'nin kapatılmasına ve Muharrem Cengiz'in beraatine karar verilmesine ilişkin mütalaasını sundu..

Mütalaa verilmesinin ardından sanıklar vekili Av.Özgür Gider sanık Muharrem Cengiz'in daha sorgusu yapılır yapılmaz savcının mütalaa vermesinin doğru olmadığını, yapılan savunmanın etki ve tesirinin olmadığını peşinen kabul edilmiş olduğunu, bu şekilde "yargılama" işlemi yapılamayacağını söyledi. Duruşmaya ara verilmesinin ardından sanık avukatının tekrar duruşma salonuna çağırılmasının ardından bir gerginlik yaşandı. Sanık avukatının savcının mütalaaasına ilişkin itirazına sinirlenen

duruşma üye hakiminin Av. Özgür Gider'e yüksek sesle " Savcı Bey istediği şekilde mütalaa verir. Sorgu yapmadan da ceza veririz. Sen sabrımızı taşıyorsun" dedi. Av.Özgür Gider ise gerekli cevapları vererek "savunma hakkının engellenemeyeceğini, bu şekilde bir hakim konuşamayacağı" belirtti.

Mahkeme heyeti esas hakkında savunma hazırlanması için süre vererek duruşmayı 20 gün sonrasına 25 Mart'a erteledi. DGM'deki benzer ve diğer davalarda ve hatta tutuklu dosyalarında 3-4 ay sonrasına duruşma verilirken 20 günlük savunma süresi verilmesi "sabrı taştan hakim" kürsüde verdiği kararların hukukiliği konusunda iyi bir gösterge oldu.

Daha sonra Şili Başkonsolosluğuna bir ziyarette bulunan Tavir Dergisi yetkilileri Şili Başkonsolosu Avukat . Mordo Dinar ile görüştü. Şili Başkonsolosuna kendi ülkelerinin ozanlarının bu ülkede örgüt propagandası yapmakla yargılandığını belirterek hazırladıkları dosyayı konsolosluk yetkilisine sundular. Tavir Dergisi yetkilileri ilettikleri dosyanın Av. Mordo Dinar tarafından Ankara'da bulunan Şili Büyükelçiliğine iletileceğini söylediğini belirttiler.

Daha Akıt ki Kanımızı Tez Boğulasın

Bush, "tarih yazacağını" söylediği konuşmasında, Saddam'ın devrilmesinin Filistin'deki aşırıları patron-suz bırakacağı için, gerçek demokratik bir Filistin devleti sürecini hızlandıracağını" buyurdu. ABD, İsrail'e desteğini her yinelediğinde Filistin sokaklarında dökülen kan deryaya döndü bugüne kadar. Yine öyle oldu.

5 Mart gecesi Gazze'de Cebali Mülteci Kampı'na giren İsrail askerleri 11 Filistinli'yi katletti, 140 kişi yaralandı. 20 tankla kampa giren siyonistler helikopterlerden, tanklardan halka katliam amaçlı ateş açtı. Kamp kan gölüne döndü. Genç, yaşlı, kadın erkek kanları birbirine karıştı. Katliamı görün-tülemek isteyen gazeteciler de saldırıdan nasibini aldı, İsrail kurşunlarıyla iki gazeteci yaralandı.

İsrail vahşeti dünyanın dikkatinden kaçırılmak

istenirken, son saldırıdan önce de kanımız aktı:

Gazze Şeridi'ndeki El-Bureyc Mülteci Kampı'na Amerikan malı savaş helikopterleri eşliğindeki 70 tankla saldıran siyonistler, biri hamile bir kadın olmak üzere 8 kişiyi katletti, 15'i ağır 40 Filistinliyi de yaraladı. 28 Şubat gecesi ise zulüm Han Yunus mülteci kampındaydı, burada da iki Filistinli katledildi, yedi katlı bir bina yıkıldı. Aynı gün Han Yunus'a yakın Nusayriya Kampı'ndaki saldırıda ise, biri 13 yaşında iki Filistinli şehit edildi.

Akan kanımız öfkeyi büyüttükçe, intifada da teslim alınamayacağını Hayfa'da haykırdı. İsrail'in Hayfa kentinde bir otobüse yönelik düzenlenen "intihar saldırısında" 15 İsrailli öldü, 40'ı yaralandı. Bu arada 34. kuruluş yıldönümünü Lübnan'da yaptığı bir toplantıyla kutlayan Filistin Demokratik Halk Cephesi'nin Merkez Komite üyesi Süheyl Natır, "Bu toplantı yürüyüşümüzün devam ettiğinin, şehitlerimize bağlılığın işaretidir" sözleriyle direnişçi güçlerin kararlılığını dile getirdi.

Filistin'de akan kan bizim kanımızdır, ezilen halkların kanıdır. ABD saldırganlığına karşı çıkanlar İsrail terörünün karşısında da sesini yükseltmeli; İsrail'in katliamları, Amerikan saldırganlığının bir parçası olduğu unutulmamalıdır.

6 Mart'ta, Cumhurbaşkanı Sezer'in, "KKTC Cumhurbaşkanı" Rauf

Denktaş'ın, Genelkurmay'ın ve AKP hükümetinin katılımıyla, bir "Kıbrıs Zirvesi" yapıldı. Toplantının amacı, BM Genel Sekreteri Annan'ın Kıbrıs'a ilişkin hazırladığı plana verilecek cevap belirlenecekti.

Aslında cevap belliydi.

Nitekim, "zirve" de bu cevabı teyid etti. Toplantı sonrası yapılan açıklamada, "Annan Planı'nın kabul edilemeyeceği, karşı önerilerin yapılacağı açıklandı. AKP'nin "şerh"lerinin bir belirleyiciliği olmadığı bu konuda da görüldü.

Annan'ın önerilerinin ne olup olmadığı oligarşi ve Denktaş için önemli değildi zaten. Önemli olan Kıbrıs'ta mevcut statükonun devam ettirilmesi. Öte yandan hem ABD, hem Avrupa emperyalizmi de bastırıyor; oligarşinin sonuna kadar onlara hayır demesi de mümkün değil; ama sorun biraz daha sürece yayılıyor.

Halkın iradesine karşı kontrgerilla bombaları

Hatırlanacağı gibi, bir süre önce Kıbrıs'ta halkın üçte birinin katıldığı bir miting yapılarak Denktaş

oligarşinin Kıbrıs zirvesinde karar: İşgale, Provokasyona devam!

iktidarı ve Türkiye oligarşisinin "çözumsuzluk politikası" protesto edilmiş;

bu mitingin ardından Denktaş tarafından organize edilen bir başka mitingde ise, eski Ülkü Ocakları Başkanı Azmi Karamahmutoğlu konuşurulmuştu; MHP'li Karamahmutoğlu, Kıbrıs halkını tehdit ederek "burayı kan gölüne çeviririz..." demişti.

Bu doğrultuda ilk adımı attılar.

27 Şubat'ta Kıbrıslı Türkler, bir kez daha taleplerini dile getirmek için meydana çıktılar. Bu kez alanda 70 bine yakın Kıbrıslı vardı.

Miting öncesi halka mitinge katılmamaları doğrultusunda yapılan tehditlere ilaveten, mitingin yapılacağı İnönü Meydanı'na oldukça güçlü iki adet bomba yerleştirildi. Bombalar bulunup etkisiz hale getirilirken, KKTC yetkilileri bu olayla ilgili bir açıklama yapmadılar.

Kontrgerilla Kıbrıs'ta işbaşında. İşgale, yoksulluğa hayır diyerek meydanları dolduran Kıbrıs halkını sindirmek, bölüp parçalamak için her türlü yöntem devrede. Önceki sayımızda açıkladığımız gibi, rüşvet de, kontrgerilla bombaları da bu doğrultuda kullanılıyor.

İngiltere'de Halk Meclisleri

1 Mart'ta Savaşa Karşı Uluslararası Koordinasyon'un İngiltere'de yapılan ve 26 ülkeden 129 kişinin katıldığı toplantının gündemlerinden biri de Halk Meclisleri oluşturma çağrısıydı. Toplantıyı izleyen Medya TV'ye konuşan, İngiltere'de milyonlarca insanın katıldığı eylemleri örgütleyenlerden International Socialism Dergisi'nin Editörü, SWP üyesi ve Savaşı Durdur Koalisyonu'nun aktif üyelerinden John Rees, kuruluş çalışmalarını sürdürdükleri HALK MECLİSLERİ hakkında da bilgi verdi.

İngiliz Parlamentosu'nun meşruiyetini yitirmeye başladığını, halkın kendi taleplerini dile getireceği bir oluşuma gideceklerini belirten İngiliz savaş karşıtlarında John Rees'in konuşmasından bir bölüm şöyle:

Alternatif bir politik merkez

"Savaşı Durdur Koalisyonu'ndaki belli inisiyatifler; 15 Şubat eylemi üzerine tartışmaya devam ediyor. Tartışılan en önemli konu ise, bir Halk Meclisi oluşturma çağrısı ve Halka Sor kampanyalarıdır. Toplumda hükümetin demokratik meşruiyetine dair şüpheler daha da artmış durumda. Tüm ülke çapında; kitlesel toplantılarda **sendikalardan, camiler-**

den, kiliselerden, farklı kuruluşlardan 3300 delege seçtik. Bu oluşumun **alternatif bir politik merkez haline**

getirilmesine yardımcı oluyoruz. Ki böylelikle hükümetin Irak'a saldırmamasını talep edebilecek bir birlikteliği sağlayacak katılımı oluşturmaya çalışıyoruz. ... Oluşturmak istediğimiz Halk Meclisi'nin; sendikaların greve çıkmalarını sağlamaya yardımcı olacak bir otorite haline gelmesini umut ediyoruz...

Fransa, Rusya ya da Çin hükümetlerine değil, aşağıdan-tabandan örgütlenen kitle hareketlerine güveniyorum... Dünyadaki yaşadıkları sorunların, büyük güçlerle kuracakları ittifaklarla geleceğine inanan birçok siyasi hareket var. Fakat bu felaketten başka bir şey getirmedi, getirmez de. Sadece ve sadece tabanda örgütlenmeyi inşa eden, sıradan halkın temsilcisi olacak örgütler, kendi kendisinin kurtuluşu için mücadeleye katılacak olan halk, yaşadığı sorunları çözüme kavuşturacaktır..."

Onların mücadelesi hem örnektir hem de örnek gösterilmelidir

Almanya Lübeck Hapishanesi'nde tutsak olan Rainer Dittrich'in F tiplerindeki tutsakları desteklemek için açlık grevi sürüyor.

Dittrich, "Türkiye'deki içeride ve dışarıda savaşan yoldaşlara kalpten selamlarımı iletir ve kesintisiz devrimci desteğimi garanti ederim. Onların mücadelesi hem örnektir hem de örnek gösterilmesi gerekir. Şehitleri düşünüyorum ve size sıkı sıkı sarılarak selamlarımı iletiyorum." sözleriyle noktaladığı mektubunda, "Avrupa'da, kendisine solcu devrimciyim diyenler içerisinde, mücadelede ve harekete geçirmede, örgütlenme derecesindeki eksikliğin ilk ve aynı zamanda en büyük zaaf" olduğunu belirtirken, kendi durumunun sorulmasına, enternasyonalist bilinçle, "biz tüm olanakları Türkiye'deki savaşan yoldaşlara sunmak durumundayız. Buna bakarak benim kişisel durumum lüks sayılır." mütevazılığı ile cevap veriyor Dittrich.

YURTSEVERLİK ve İHANET....

Bu iki kavram herhalde hiçbir dönem bu kadar çıplak hale gelmedi. Yurtseverlerin kim, hainlerin kim olduğu 70 milyon tarafından görülür hale geldi. Gerçekler görüldükçe, o gerçekleri onyıllardır dile getirenleri susturmak düzenin baskı kurumları için daha bir önem kazandı.

Dergimizin 50. sayısı "İhanet ve Yurtseverlik" başlıklı yazımızdan dolayı İstanbul DGM tarafından toplatıldı. Toplatma kararı, gerçek yurtseverlerin alevler arasındaki "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" sloganını tarihten de sürebilir mi? Ya onları katledenlerin kime hizmet ettikleri gerçeğini değiştirebilir mi? Peki Türkiye'nin dört bir yanında meydanlarda aynı gerçekleri haykıran sloganlar ne olacak? Onlar için de DGM'nin bir "toplatma kararı" var mı?

Düzeltilme: Geçen haftaki sayımızda Kartal'da düzenlenen ABD karşıtı eyleme İşçi Köylü okurlarının katıldığını yazmıştık. Dergimizi arayan İşçi-Köylü okurları eyleme katılmadıklarını belirttiler.

ARMUTLU HALKI YIKIM TEHLİKESİNE KARŞI BİRLEŞİYOR

Küçük Armutlu ve Büyük Armutlu'nun bazı mahallelerinde İstanbul Teknik Üniversitesi ve Kızılay'ın yıkım başvurusu sonucu ihbarnameler gelmeye başladı. Postadan gelen mektuplarda şimdiye kadar arsalarında işgalci durumda olduklarını evlerini boşaltmalarını ve şimdiye kadar oturduklarının bedelini ödemelerini isteyen tebligatlar çıkıyor zarflardan. Ayrıca yıkım için yapacakları masrafları da halktan istiyorlar (bize para verin, sizin evinizi başınıza yıkalım!).

Buna karşı Armutlu halkı ve çevredeki gecekondulu bölgeleri, yıkımı engellemek için çeşitli örgütlenmeler ve komiteler kurarak çalışmaya başladı. Yıkım için başvuran kurumlar asıl olarak mahallenin örgütsüz bölgelerinden başladılar.

Yıllardır mücadele eden Armutlu halkı bu çirkin politikanın ne anlama geldiğini (sıranın kendisine geleceğini) biliyordu. Ayrıca yılların mücadelesi içerisinde çözümün örgütlenme ve birliktelikle olacağını kavramıştı. Bu doğrultuda kahvehanelerde ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde çeşitli aralıklarla toplanarak çözüm arayışına gittiler. Buradan çıkan kararın özü yıkımları durdurmak için tek güç halkın gücü olduğu bunu göstermek için de 6 Mart Perşembe günü Mahkemeye kitlesel olarak katılma şeklindeydi. Bu karar doğrultusunda komiteler kurularak ev ev ve kahvehaneleri dolaşarak halk yıkıma karşı mahkemeye çağrıldı.

Bu çabalara (PSAKD, Yöre-Der, Halkevleri) des-

tek verdiler ve bundan sonra da bu haklı davanızda yanınızda olacağız sözü verdiler.

Küçük Armutlu Çarşamba Pazarı Meydanı'nda toplanan halka Sarıyer Belediyesi'nin göndermiş olduğu otobüslerle bir iki sefer yapıp ve yetersiz kalınca halkın kendi imkanları doğrultusunda buldukları araçlarla Sarıyer Çayırbaşı'nda bulunan mahkemeye katılmak üzere tekrar birleştiler. Yaklaşık 1500 kişinin toplandığı alanda çocuklar ve kadınlar en önde olmak üzere pankartlar, dövizler ve sloganlarla kortej oluşturarak mahkeme binasına doğru yürüyüşe geçtiler. "İTÜ Bilim Yuvasıdır Yıkım Yuvası Değildir" pankartı en önde yer alırken Halk ellerinde "Yuvamızı Yıktırmayacağız", "Can Bedeli de Olsa Direneceğiz", "Armutlu Bizimdir Bizim Kalacak" vb. dövizlerle coşkulu ve kararlı bir şekilde mahkemeye doğru yürümeye başladılar. Yaklaşık 100 metre kala yolu kesip halkın önüne barikat kuran polisler buradan itibaren izin vermeyeceklerini sadece duruşması olanları adliyeye alacaklarını söylediler. Halk "Armutlu Bizimdir Bizim Kalacak", "Can Bedeli Direneceğiz Yıktırmayacağız", "Halk Burada Başkan Nerede" vb. sloganları attı.

Yıkım davası olanlar Saat: 15.00'a kadar süren duruşmaya grup grup alındılar ve duruşma sonrası bir sonraki duruşmaya daha kitlesel katılacağını belirterek eylemi bitirdiler.

SERDAR KARABULUT VE ÖZLEM TÜRK'ÜN KIRK YEMEKLERİ VERİLDİ

Serdar Karabulut ve Özlem Türk'ün kırk yemekleri doğup, büyüdükları köylerinde ailelerinin değer ve geleneklerine uygun bir şekilde köylüleri ve TAYAD'lıların da katılımı eşliğinde 1 ve 2 Mart tarihlerinde verildi.

Serdar Karabulut'un kırk yemeği kendi köyü olan Alışar (Amasya-Merzifon)'da, Özlem Türk'ünkü de Çetmi (Amasya-Gümüşhacıköy) köyünde verildi.

Jandarmanın yoğun baskısına rağmen onları sevenlerin sahiplenmesi engellenemedi. Kırk yemeğine katılmak üzere köye gelen herkesin kimlik bilgilerini alan jandarma katılımı engellemek için içi asker dolu araçla köy meydanında bekleyerek baskı uygulamaya, gözdağı vermeye çalıştı. Rütbeli askerlerin sivil kıyafetler giyerek köy kahvesinde ve kimi evleri dolaşarak köy halkının kırk yemeğine katılımını engellemeye çalışması ÖO direnişi ve şehitlerinin yarattığı etkiyi kırma amaçlı halka yönelik saldırının bir devamıydı.

Kırk yemeğine katılan TAYAD'lılar ve arkadaşları Serdar ve Özlem'in mezarları başında anmalarını da yaptılar.

kahramanlar Ölmez

Koray DOĞAN

Şehitlik tarihi:

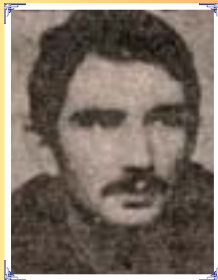
8 Mart 1972

Şehit düştüğü yer:

Ankara

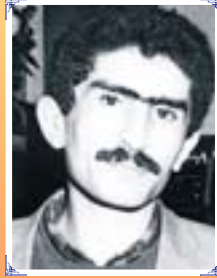
Şehit düşme şekli:

ODTÜ öğrencisi Koray Doğan, Ankara'da Dev-Genç örgütlenmesi içinde yer aldı. Hareketin partileştiği süreçte Parti-Cephe ilişkileri içinde oldu. 12 Mart'ın ağır koşullarında bir çok görev üstlendi. Mahir'lerin Maltepe Hapishanesi'nden firar etmesinden sonra onlara yer bulma, ilişki kurma görevini yerine getirdiği günlerde, polis tarafından kurulan pusuda, sırtından vurularak katledildi.

Şenol ŞENER

KAYIP

Yusuf ERIŞTİ

Tokat'lı yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Yoksul halkın mücadelesinin içindeydi. İstanbul'da pusuya düşürülerek gözaltına alındı. Muhtemelen gözaltına alındıktan üç gün sonra 17 Mart'ta işkencede katledildi. Cesedi kaybedildi.

Bereketlidir vatan toprağı

Bir ana şevkatiyle

sarmalar direnç çiçeklerini

Bir kök salmaya görsün

yüzyıllara uzanır

Emri billah

bir daha koparılamaz

kanına işlediği topraktan...

Ucundan koparılsa

kaldırır başını yine ulu göklere

Kökünden koparılsa

dört bir yandadır tohumları...

Sevgi ile okşayan

dağ rüzgarlarıyla dansederek

işler yine kanını toprağı.

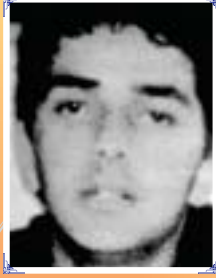
Şehitlik tarihi: **8 Mart 1979**

Şehit düştüğü yer: İstanbul

Şehit düşme şekli: Bir Dev-Gençli olarak Yıldız İDMMA'da anti-faşist mücadelede yeraldı. 8 Mart'ta polisin kaldığı eve yaptığı baskın sırasında rahatsızlanarak aramızdan ayrıldı.

Yücel MARAL

Yavuz YAZLI

Ali Faik ÖZKAN

Şehitlik tarihi:

12 Mart 1994

Şehit düştükleri yer:

Ordu/Ünye

Şehit düşme şekli:

Karadeniz Kır Gerilla Birliği'nden, Yücel Maral komutasındaki grup, Ünye ilçesi Ballık köyü yakınlarındaki Döşeme Ormanları'nda kuşatıldılar. Çıkan çatışmada beş gerilla şehit düştü.

Yücel MARAL, 1988'de Dev-Genç saflarında mücadeleye atıldı. '93 başlarında gerillaya katıldı.

Yavuz YAZLI, Karabük Demir-Çelik Fabrikası'nda çıraklık eğitimindeyken devrimci hareketle tanıştı. Kararlılığı, militanlığıyla önce Milis çalışmalarıyla yeraldı, ardından gerilla birliğine katıldı.

Ali Faik ÖZKAN, mücadeleyle tanışalı fazla olmamış, '93 Aralık ayında birliğe katılmıştı.

Barış ATALAY, Gümüşhacıköy'de tütün emekçilerinin örgütlenmesinde aktif olarak yer aldıktan sonra '93 Aralık ayında mücadele alanını değiştirmişti.

İrfan YENİLMEZ, 1988'de Uludağ Üniversitesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı. Yeni Çözüm Bursa temsilciliği, UL-DER yöneticiliği yaptı. Doğu Karadeniz Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi. '93 Aralık'ında Karadeniz Kır Birliği'ne bir savaşçı olarak katılmıştı.

Barış ATALAY

İrfan YENİLMEZ